

JÎ BO
SAZBÛNA
PARTÎYA
BOLŞEWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 10 · ADAR 2000 · BIHA: 150.000 TL

**NEWROZ
ATEŞIYLE
DEVİRİM
OCAĞINI
KÖRÜKLE!**

SÊWETA
SAZÛBÎYAYENA
PARTÎYA
BOLŞEWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 10 · MARTE 2000 · CERM: 150.000 TL

HEŞT MARTE ROZA CENÎYONE DEMOKRATONA

CIGERXWÎN

Heşt Marte'de vejîyê roza ma
Roza cenîyona, cenîyê demokrat

A roza zof wese, roza sabîyayêne
Roza azadiyê, roza serbestiyê

Roza isoniyê, roza têdusten
Nizama sovyet, reça bolşevizm

Zincile lingone ma a roze şikay
Çita mawa şaê a roze çerbiyê

Roşt bulîşkiyê niçige sovyetira
Sabîyayêne axme biyê têde dinade

Sabîyayêne û govende, veyve û reqîs
Kewtimeve destone juminni; Çin'de hata Çin

Bimeve têdust ma ceni û cuamerd
Mare na roz û na astarê rew vejîya

Roza peguretais, roza bîndesto şiyê
Ruye xo çarnarave ma roza azadiyê

Ey cenîyêne û waêne rumettir û delaliyê demokrat!
Heqqa mawa tim na kar û xebat...

Vengdime vajime; "Mejilbo Stalin"
Suxtele Marks, hevale Lenin

İçindekiler

3

Kuzey Kürdistan-Türkiye’de bazı gelişmeler

4

HADEP şahsında Kürt ulusuna yönelik saldırılar sürüyor...
Sömürgeci faşist Türk devletinden hesap devrimle sorulacak!

9

Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!

10

85. yıldönümünde ve 2000’li yıllarda da Ermeni soykırımını unutturmayacağız!

14

Kadınlara ille de bir kurtarıcı mı gerek?

16

Sovyetler Birliği deneyinin öğretici sonucu:
Ulusal sorunun çözümü için de alternatif sosyalizmdir!

19

Hazırkırına kadra

23

Nûpel Dergisi “İmralı sürecini”
nasıl değerlendiriyor?

31

PKK’nin “Olağanüstü 7. Kongresi” hakkında
kısa bir değerlendirme...

33

Mumia Abu-Jamal’ın dayanışma mesajı

34

Devrimcilik adına yapılan milliyetçilik yarışı

43

Kafatasçı eğitimin bir örneği: Harf yasağı...

2000 YILININ BAŞLARINDA EMPERYALİST BARBARLIĞIN KİMİ GÖRÜNTÜLERİ

Kuzey Kürdistan-Türkiye’de bazı gelişmeler...

Yeni bir yüzyıla, yeni bir bin yıla girdik. Tüm emperyalistler ve uşakları bu yeni yüzyıla kendi üstünlüklerini haykırarak girdiler. Bugün dünyada sosyalist bir tek ülkenin bile olmaması, komünist örgütlenmenin dünya ölçüsündeki zayıflığı ve bunun bir yansıması olarak; işçi sınıfı hareketlerinin, kadın hareketlerinin, çevre hareketlerinin, ulusal kurtuluş hareketlerinin yürüttükleri mücadelenin düzeniçilik sınırlarında takılıp kalması...tüm bu etmenler emperyalist efendilerin ve uşaklarının nefes borularını genişletmektedir. Onlar bu koşulları keyiflerince kullanmakta, tüm dünyada patavatsızca hareket etmektedirler. Dünyayı daha çok sömürebilmek için rekabet güçlerini artırmak amacıyla büyük tekeller, emperyalist ülkeler kendi aralarında kümeleşip birlikler oluşturmaktadır.

Ezilenler dincilik, ırkçılık, milliyetçilik, şovenizm bombardımanı altında şaşkına çevrilerek birbirlerine boğazlatılmakta ardından emperyalistler yarı sömürge, bağımlı ülkelerde istediği gibi atını oynatmaktadır. Geline aşamada işçi sınıfının kazanılmış hakları bir bir tırpanlanmakta, geri alınmaktadır. İşsizlik ordusu giderek büyümekte, açlığın, yoksulluğun, sefaletin boyutları her geçen gün daha da artmaktadır. Kâr hırsı uğruna doğa tahrip edilmekte, yaşam temelleri sarsılmaktadır. Erkek egemen sistem kadını utanmazlığın en üst sınırında, çok açık bir biçimde bir meta olarak kullanmaktadır.

Büyük emperyalist güçler kendi etki alanlarını yeni den düzenleme, pekiştirme dalaşında bizzat kendileri yerel savaşların çıkması için ortam hazırlıyor, halkları birbirine kırdırıyor, ardından hak hukuk savunucusu pozlarında ortaya çıkıp halkların kan ve gözyaşı seli üzerinde kendi çıkarlarını tesise çalışıyorlar. Eski Yugoslavya’da, Çeçenistan’da, Kürdistan’da yaşananlar emperyalistlerin kendi çıkarları için ne tür sahtekarlıklara başvurabildiklerine somut birer örnek oluşturmaktadır.

Emperyalist haydutlar tüm bu pislikleri özgürlük, demokrasi, insan hakları lafları eşliğinde sürdürüyorlar. Kendi düzenlerinin üstünlüğünü bu laflarla propaganda

ediyorlar... 2000 yılına girerken emperyalist barbarlığın birkaç kaba görüntüsü böyle!

Emperyalistlerin kendi sistemlerini hak hukuk, insan hakları, demokrasi, özgürlük, eşitlik vb. kılıflar içinde en iyi sistem olarak propaganda etmelerinde şaşılacak bir şey yok. Ya, ulusal kurtuluşçuluk, ilericilik, hatta devrimcilik-sosyalistlik yaftası takınarak emperyalistlerin sunduğu demokrasi ninnilerini ezilenlere fısıldayıp, “çözüm burada” diyenlere ne demeli? Kürdistan’da şimdi bu siyaset moda!

Türkiye AB’ye girerse sorun çözülür mü?

Ulusal sorunun çözümünü devrime bağlı bir sorun olarak ele almayanların son durağı emperyalist sistem içinde burjuva demokrasisine mehiyeler dizmektir. Emperyalistler yaptıkları toplantılarda insan hakları, demokrasi söylemleri arasında yer yer bir de Kürt lafını kullanacak oldular mı, Kürt ulusal sorununun bir devrim sorunu olduğunu anlamayan Kürt siyasetçileri kendinden geçer, burjuva demokrasisini göklere çıkarırlar.

Örneğin; 9-11 Aralık 1999 tarihleri arasında Helsinki’de Avrupalı emperyalistler bir zirve toplantısı yaptı. Bu toplantıda Türkiye’nin de Avrupa birliğine aday üyeliği kabul edildi. Bu gelişmeye Kürt milliyetçisi, reformist örgütler de en az Türk hakim sınıfları kadar sevindi. PKK zirve binasının çevresinde Türkiye’nin AB’ye alınması için gösteri yaptı. Yalnızca PKK değil, diğerleri de çeşitli kılıklara bürünerek emperyalist sistemin lehine övgüler diyor, Kürt sorununun nasıl çözüleceğine ilişkin emperyalistlere akıl vermeye çalışıyor, onlardan çözüm beklediklerini, onlara umut bağladıklarını ortaya koyan tavırlar sergiliyorlar.

AB’ye üyelik bağlamında Türk hakim sınıflarının buna sevinmesinin bir mantığı var. Peki Kürt ulusalcılarının bu kadar sevinmesinin gerisinde ne duruyor?

Bunlar, Türkiye’nin AB’ye aday üyeliğini Kürt ulusal sorunun çözümünde atılmış bir adım olarak görüyor ve buna seviniyorlar. Onlara göre, çözümün kapısı aralan-

di. Bu nedenle bunlar, bir yandan Türkiye'nin AB'ye üyeliğini hararetle savunurken, bir yandan da Türkiye'ye "AB'ye üye olmanın normlarına uyun" çağrısı yapıyorlar. Peki bu normlar yerine getirilse bile Kürt sorunu gerçekte çözüme kavuşmuş olacak mı? Avrupalı emperyalistler Kürtlere neler verebilir?

Öncelikle bilinmesi gereken; bu konuda da çıkış noktası emperyalistlerin çıkarlarıdır. Kürt sorununun çözümü adına çok fazla talepte bulunup Türk devletiyle arayı açmak emperyalistlerin işine gelmez. Onların yapabileceklerinin ne olduğu ve Türkiye'den bu bağlamda ne istedikleri bellidir: Türkiye'de burjuva demokrasisi geliştirilsin, istikrarlı bir yapı oluşsun (ki, bu da Kürtlere bazı haklar verilsin diye değil, böyle bir Türkiye kendi çıkarlarına daha uygun düştüğü için istenmektedir). Bu yapıya uyacak şekilde Kürtlere de demokrasi, insan hakları vb. çerçevesinde bazı haklar verilsin. Örneğin; Kürtler üzerindeki dil yasağı kalksın, radyo, TV gibi bazı kurumları kullanabilsinler. vb. Kısacası birkaç kırıntı... Emperyalistlerin Kürtlere verebileceği bunlardır. (Bunlar da mevcut sistemi savunma koşuluyla verilebilir şeylerdir. Bunun dışına çıkan zaten "teröristtir" ve onların hiç bir hakkı yoktur!) Helsinki zirvesinin Kürtler açısından anlamı böyle bir kapıyı aralamış olmasıdır.

Bunun hiç mi yararı yok?

Bu durum tabii ki, varlığı bile kabul edilmeyen bir ulusun bazı demokratik haklara kavuşması anlamına gelir ve bu, düne göre iyidir. Ama bu Kürt ulusal sorununun çözümünü değil, tersine, bu kırıntılarla Kürtlerin özgürlük, bağımsızlık vb. iddiaları "hakkın rahmetine" kavuşturuluyor. Bu yolla hem Türk devletinin bir yarası sarılarak korunmuş olunuyor, hem de Kürtler emperyalist sistemin ve Türk devletinin uysal köleleri olarak sisteme entegre ediliyor. Emperyalistlerin yaptığı, yapacağı budur. Buna rağmen herşey Avrupalı emperyalistlerin duvarında çıkacak laflara endekslenmiş durumdadır ve durmadan lehte emperyalistlerin propagandası yapılıyor. Kürt sorunu ha çözüldü, ha çözülecek yaklaşımıyla ezilen Kürt ulusu kandırılıyor.

Kırıntılar da "hemen şimdi" değil; süreç işi...

Emperyalist sistem çerçevesinde Kürtlere verilebilecek kırıntılar bile, öyle iddia edildiği gibi kapıda bacadaki bir şey değil. Bu da uzun süreç işidir. Yalnız Kürtler değil, Türk hakim sınıfları da daha çok uzun yıllar Avrupalı emperyalistlerin oyalamasıyla karşı karşıyadır. Onlar Türk devletini gerçek üyeliğe kabul edebilmeleri için bağımlılık zincirine daha çok halkalar ekleyecekler,

HADEP ŞAHSINDA KÜRT ULUSUNA YÖNELİK SALDIRILAR SÜRÜYOR...

Sömürgeci faşist Türk devletinden hesap devrimle sorulacak!

Yalan, demagoji, sahtekarlık, ırkçılık, milliyetçilik, şovenizm... Türk hakim sınıflarının siyaset harcını oluşturuyor. Onlar özgürlükten, insan haklarından, demokrasiden, hukuk devletinden mi söz ediyor? Bakın bakalım bunların ne kadar doğru? Türk hakim sınıflarının ağzından dökülen bu lafların altında yatan gerçek: Demagoji, yalan, sahtekarlık, ırkçılık, milliyetçilik, şovenizmdir. Onlar bu lafları ne kadar yoğun kullanmaya başladıysa bilin ki bunun arkasında halka yönelik devlet terörü artacaktır; bilin ki hakim sınıflar yeni saldırılar tezgahlıyorlar; bilin ki ezilenler için zulüm, işkence, kan, gözyaşı yine kapıda. Onlar Türk devletinin büyüklüğünden mi söz ediyorlar? Bilin ki onlar, demokrasi, hukuk devleti demagojilerine sarılı silahlarıyla yine birilerini işkencede geçirecekler, yine birilerini katledecekler, yine birilerini zindanlara atacaklar! Türk devleti birilerinin ne kadar vahşi, cani... olduğunu mu teşhir ediyor? Bilin ki, kendi vahşiliklerini, caniliklerini kapat-

mak istiyorlar...

Bunları günbegün yaşıyoruz.

Birkaçgün öncesine kadar gündemi Hizbullah operasyonu ile doldurdular. Kitlelere bunların ne kadar vahşi olduğunu propaganda ettiler. Bunu yaparken kendilerinin Hizbullahla ortak olduklarını gizlemek istediler. Mezarlar açıldılar, Hizbullahçı faşistlerin katliamlarını gösterdiler. Halbuki bu devlet Hizbullahla ortak. Teşhir ettikleri aşağılık korkunç surat ikisinin ortak yüzü!

Ne olduysa şimdi mezar kazma, ceset çıkarma işi sona erdiriliyor! Peki kayıplar bu kadar mı? Binlerce kayıp nerede? Sömürgeci faşist Türk devleti binlerce kayıp insanı nerelere gömdü? Kendi yarattıkları mezarları da kazınlar! İşte bu soruların kitlelerin gündemine girmesi için bu kez dikkatler başka yerlere çekiliyor. Ne büyük sahtekarlık!

Şimdi, yine ırkçılık, şovenizm bombardımanı eşliğinde HADEP'e yönelik saldırıların dozajı giderek artıyor. HA-

şimdi olduğundan çok daha fazla tavizler alacaklardır. Emperyalistler sonuna kadar bu durumu kullanmadan Türkiye'yi AB'ye eşit haklara sahip tam üye olarak almazlar.

Emperyalistlerin PKK karşısında takındığı tutum, aynı zamanda Kürtlere yaklaşım bağlamında da onların gerçek pozisyonlarının ne olduğunu ortaya koymuştur. Emperyalistlerin Kürt sorununa getirecekleri çözüm(!) PKK'nin başına getirdikleri çözümden farklı birşey değildir. Emperyalistler kendi çıkarları penceresinden sorunu ele almış, TC'nin başaramadığını bizzat kendileri üstlenerek PKK'yi tasfiye etmişlerdir. PKK şimdi Kürt liberal burjuvazisinin programıyla siyaset sahnesinde yerini kapmaya çalışıyor. Yeni projesinin adı da "Demokratik Cumhuriyet" programıdır. Barış, siyasal çözüm vb. lafların ardından şimdi de "Demokratik Cumhuriyet" laflarıyla kitlelerin kafası allak bullak edilmeye çalışılıyor.

Nedir "Demokratik Cumhuriyet"?

A. Öcalan'ın savunduğu "Demokratik Cumhuriyet" in ezilenler için gerçek anlamda demokratik olmadığı, olmayacağı açıktır. Bu bağlamda öncelikle; adı demokratik fakat kendisi burjuva cumhuriyeti olan "Demokratik Cumhuriyet"le, halk iktidarının bir biçimi olan Demokra-

tik Cumhuriyeti birbirinden ayırmak gerek.

Gerçek anlamda Demokratik Cumhuriyet, en kısa tanımıyla işçi-köylü iktidarının adıdır. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli işçiler, köylüler, emekçiler faşist Türk devletini Demokratik Halk Devrimi'yle yıktıkları zaman onun yerine kendi iktidarlarını kuracaklardır. Bu iktidarın en özlü açılımı; İşçilerin-Köylülerin-Devrimci-Demokratik-Diktatörlüğü'dür. Bu iktidar devrimcidir, çünkü; burjuvazinin iktidarını yıkmış, halkın iktidarını kurmuştur. Emperyalizmi ve uşaklarını ülkeden kovmuştur. Sömürücü sınıfları tasfiye etmekte, alt yapıda ve üst yapıda sosyalizme giden yolu düzlemektedir. Tarihin tekerleğini durmadan ileriye doğru çevirme yükümlülüğüyle yol almaktadır.

Bu iktidar demokratiktir, çünkü; demokrasi gerçekte yalnız işçisiyle, köylüsüyle, emekçisiyle, ezilen ulus ve milliyetleriyle tüm halk kesimleri için vardır.

Bu iktidar bir diktatörlüktür, çünkü; çıkarı devrimde olan halk için demokratik olan bu iktidar, sömürücü asalaklar için, halk iktidarının tüm düşmanları için demokratik değil bir diktatörlüktür. Halkla onlar arasında eşitlik yoktur, bu iktidar "ben demokratikim", "demokrasi herkes için vardır" yalanına başvuramaz.

İşte ancak böyle bir iktidarın adı Demokratik Halk Cumhuriyeti olabilir!

A. Öcalan, kafa karıştırmak için bu iktidarı çağrıştıran

DEP'in seçilmiş Belediye Başkanları herkese ibret olsun anlayışıyla sokak ortasında zorla dertop edilip önce işkence merkezlerine çekiliyor, ardından cezaevlerine gönderiliyor. Tepkisini ortaya koyan kitleler işkencelerden geçiriliyor, gözaltına alınıyor. Kısacası; Türk demokrasisinin çarkları tüm hızıyla işliyor! Hukuk devleti gerçek adaletinin şanına uygun davranıyor!

Sömürgeci faşist devletin cumhurbaşkanı "bu bizim iç işimizdir, kimse karışamaz" diyor, aynı devletin başbakanı ise şöyle söylüyor: "Onları siyaset yapmayın diye uyarmıştım!"

Utanmazlığın, rezilliğin, demagojinin de ancak bu kadarı olur. Belediye başkanı siyaset yapmayacak! Öyle ya, bakın başbakan siyaset yapıyor mu? O siyasete karışmıyor, onun için de tutuklanmıyor! Dedik ya, bunlar sahtekarlığı siyaset haline getirmiş!

Belediye başkanı siyaset yapmayacak! Türk demokrasisi, hukuk devleti bundan ibarettir...

HADEP'e yönelik saldırıların perde arkasında şu gerçek yatıyor:

PKK 7. Kongresi'yle birlikte silahları bıraktığını "Demokratik Cumhuriyet" projesi adı altında legal siyaset yapacağını resmen de ilan etti. Türk devletinden tek birşey istiyorlar: Türk "demokrasisinin" sınırları içinde legal siyaset yapmak!

Türk devletinin HADEP'e yönelik saldırıları "Demokratik Cumhuriyet" projesine verdiği yanittir. Onlar açıkça şunu ilan ediyor: Hayır, biz Kürt damgasını taşıyan hiçbir şeye izin vermeyeceğiz. Belinizi iyice kıracağız, Kürt

olduğunuzu bir kenara koyduğunuza, sadık köleler olduğunuza iyice inandıktan sonra işin oluru neyse ona da biz bakarız! Türk devletinin Kürtler için öngördüğü haklar bu çerçevededir. Onların Kürt halkına reva gördüğü tek şey köleliktir!

Kuzey Kürdistanlı işçiler, yoksul köylüler, tüm ezilenler!

Artık herkes iyice anlamalı ki, sömürgeci faşist rejimi makyajlamakla kölelik zincirlerinden kurtulunamaz! Hangi biçim altında olursa olsun bu faşist devletin varlığını sürdürmesi demek; işçilerin, emekçilerin, yoksul köylülerin, ezilen ulus ve milliyetlerin esaretinin sürmesi demektir!

Bundan kurtulmanın, özgürleşmenin, insanca bir dünya kurmanın ve yaşamının yolu var: Devrim! Bunun için örgütlenin!

Bu devletten hesap sormanın gerçek yolu da budur!

Partiya Bolşewik (Kurdistana Bakur) devrimin, sosyalizmin; kurtuluşun gerçek yolunu gösteriyor. Bu saflarda örgütlenmek kurtuluş yolunda ilerlemektir. Haydi saflara!

HADEP'li Belediye Başkanları derhal serbest bırakılsın!

Kürdistana özgürlük devrimle gelecek!

Umut isyanda kurtuluş devrimde!

Şubat 2000 X

stêrka bolşewik

bir formülasyonla iş bitiriyor. Yöntemi de çok basit: O, halkı atıyor, geriye Demokratik Cumhuriyet kalıyor. Tam da öyle, A. Öcalan'ın ve PKK'nin savunduğu cumhuriyet halkın olmayan bir "Demokratik Cumhuriyet"tir. Yani, burjuvazinin cumhuriyeti! İstenen cumhuriyetin bu olduğunu kitlelere açık açık, dürüstçe anlatsalar, buna rağmen bunların peşinden bilerek gitmekte ısrar edene "Yolun açık olsun!" derdik. Ama öyle yapmıyorlar, "demokratik cumhuriyet"i yepyeni birşeymiş gibi, kitlelerin dertlerine çözüm bulacak tek yolmuş gibi yüksek siyaset pozlarıyla propaganda ediyorlar.

Öyleyse eğer, biz dosdoğrusunu söyleyelim: Hepsi yalan. Kitleler kandırılıyor. A.Öcalan'ın sözünü ettiği cumhuriyet halkın değil ki, onların sorunlarına da çözüm bulsun! Demokratik Cumhuriyetten bunların anladığı, şimdi var olan ve TC olarak adlandırdığımız rejimin biraz makyaj çekilmiş halidir. Yani bunlar Makyajlı TC istiyor! Tutulan bu yol çıkmaz bir yoldur. Şimdiye kadar mücadeleyle elde edilmiş kimi kazanımların da tasfiye edildiği, edileceği bir yoldur.

Tutulan bu yeni yolda PKK'nin kendini ismen de tasfiye etmesi kaçınılmazdır. Bugün, PKK'nin kendisini resmen tasfiye etmemesinin nedenlerinden biri infazın engellenmesidir. İkincisi, PKK sistemle buluşurken geçiş sürecinde çeşitli Kürt kesimlerini bir çatı altında toplamada kimi zorlukları aşmak için PKK ismini korumaya ihtiyaç duymaktadır. Yani, geline aşamada PKK sistemin yeni reformist partisinin inşası sürecini hızlandırma aracı durumundadır. Yeni siyasette işler rayına konana kadar PKK ismen de olsa varlığını koruyacaktır. İşler yoluna girdiğinde bu da resmen kaldırılacaktır.

PKK bu noktaya neden geldi?

PKK'nin bu noktaya gelmesi kaçınılmazdı, çünkü: PKK, ulusal sorunun çözümünde de hiç bir dönem Marksizm-Leninizm bilimini çıkış noktası almadı, Kürt ulusal sorununun bir devrim sorunu olduğunu anlamak bile istemedi. O, kendisine çıkış noktası olarak Kürt milliyetçiliğini aldı, Kürt ulusal sorununun çözümünü emperyalizm çağında emperyalist sistem içinde aradı, çözümü emperyalistlere havale etti. Böyle bir yaklaşım kuzuyu kurda teslim etmekten başka bir anlama gelemezdi, gelmedi. Sorunlara yaklaşımda çıkış noktası yanlış olan PKK, sözde savunduğu Kürdistan'ın özgürlüğü ve bağımsızlığı iddiasını terk etti. Kürt sorununa siyasi çözüm, barış vb. söylemlerle TC'yi devrimle yıkmak yerine, onunla pazarlık masasına oturacağını ilan etti. Sonuçta, geline geline "biz bu sistemden kopmayız" noktasına gelindi. Emperyalizm çağında ulusal sorunun çözümünün proleter devrimin bir sorunu olduğunu anlamayan; ulusal sorunun çözümünü emperyalist sistem içinde arayanların gelip konaklayacağı son durak burasıdır: Sistemiçi reform mücadelesi! PKK şimdi açıkça bu siyaset için mücadele edeceğini ilan etmiştir. En son olarak A. Öcalan'ın PKK 7. Kongresine sunduğu "Politik Rapor"un onaylanması bu siyasetin tescilli oldu.

"Politik Rapor"un anlamı...

Apo'nun "Politik Rapor"u PKK'nin kendisini sisteme uyarlama çağrılarının bir özetidir. Apo, İmralı süreciyle birlikte "Demokratik Cumhuriyet" projesi adı altında düzenle bütünleşme adımlarına resmiyet kazandırmaya yönelik bir siyaset izledi. En son olarak bu siyaseti PKK 7. Kongresi'ne de onaylattı. Böylece Apo'nun "Demokratik Cumhuriyet" projesi şimdi PKK'nin resmi programı oldu. 7.Kongreyle birlikte PKK, kendini vareden ulusal demokratik programına resmen son vermiş ve Kürt liberal burjuvazisinin programını kendi programı olarak benimsemiştir. Bu demektir ki, önümüzdeki dönemde PKK herhangi bir isim altında açıkça düzenin reformist bir partisi olarak siyaset sahnesinde yerini alacaktır. Şimdi buna uygun olarak adım atmaya çalışıyorlar. Atmak istedikleri ilk adımlardan biri de "Demokratik Cumhuriyet" projesi temelinde sol muhalefeti bir çatı altında toplamaktır. Fakat gelişmeler bunun da kolay olmaya-çağını göstermektedir.

En başta, bugünkü iktidarı ellerinde bulunduran ideolojik kemalistler böyle bir programın uygulanmasına karşıdır. İkincisi, Kürt ve Türk liberallerini bir çatı altında toplamak zor. Üçüncüsü, sivilleşme isteyenler arasında da önemli farklılıklar var. Bunların bir bölümü gerçekte liberalizmi savunuyor ve üst yapıda buna denk düşen burjuva demokrasisini yerleştirmek istiyor. Fakat diğer bölümü demokrasiyi liberalizm programının bir gereği olarak değil, yalnızca kendi siyasi faaliyetlerinde kullanmak için istemektedir. Yani, bunların bir bölümü için demokrasi bir amaçtır, diğerleri onu kullanılması gereken bir araç olarak görmektedir.

"Demokratik Cumhuriyet" projesi temelinde siyaset yapmanın bütün zorluklarına rağmen PKK, tümüyle bir Kürt partisi olarak adlandıramayacak olan, Türkleri ve Kürtleri bünyesinde toplayan bir Türkiye partisini oluşturmaya çalışarak bu yeni projesi doğrultusunda siyaset sahnesinde yerini alacaktır.

"Demokratik Cumhuriyet" değil, DEVRİM!

Sol muhalefeti çatısı altında toplama siyasetiyle hareket edecek olan düzenin bu yeni reformist partisi devrimcilik, ilericiilik lafları eşliğinde "Demokratik Cumhuriyet" propagandalarıyla kitlelerin bilincini karartmaya çalışacaktır. Bu tartışmalarda bizim tavrımızı belirleyen ana temayı şu noktalarda özetleyebiliriz:

- "Demokratik Cumhuriyet" bu sistemin yeni adıdır. Ulusal sorunda da çözüm "Demokratik Cumhuriyet'te değil, devrimdedir!
- Reformistlerin birliği, devrimcilerin cephe siyaseti değildir. Sömürü sisteminin tamircileri bir araya geliyor, bundan bize ne!
- Bizim cephe siyasetimiz devrim güçlerini birleştirmektir! Görev, devrim için mücadele etmektir!
- Kuzey Kürdistan'a da özgürlük, bağımsızlık istiyorum diyen, devrim mücadelesine sarılmak zorunda. Kurtuluş için Partiya Bolşewik (Kurdistan Bakur)'da örgütlen!

• • • •

Hizbullah Türk devletinin eseridir!

PKK'nin silahlı mücadeleyi bıraktığının ve Türkiye açısından bir tehlike olmaktan çıktığının netleşmesiyle birlikte Türkiye'de gündem hızlı bir şekilde değişti. Gündemi Hizbullah operasyonu oluşturdu. Türk hakim sınıfları büyük kampanyalar eşliğinde birden bire çok büyük bir canavar keşfettiler: Hizbullah canavarı. Şimdi gayet ciddi bir şekilde onun üzerine gidiyorlar, onu yoketmeye çalışıyorlar.

Peki bu canavarı kim yarattı? Nasıl oldu da bu kadar büyük bir güç haline gelene kadar kimse durumun farkına varmadı?!!

Türk hakim sınıflarının kopardıkları bunca gürültü onların gerçek yüzünü gizlemeye yetmeyecektir. Hizbullah canavarını yaratan sömürgeci faşist Türk devletinin kendisidir. Şimdi korkunçluğunu teşhir ettikleri cinayetlerin tablosunda Hizbullah yalnız değildir, bu tablonun bir bölümü TC'ye aittir. Gösterilen ve "göstermekten çekiniyoruz" dedikleri vahşet tablosu Hizbullah'ın ve faşist devletin, yani Hizbul-Kontra devletin ortak yüzüdür. Bu gerçeği hiçbir demagojik kampanya ortadan kaldıramaz.

Hizbullah denen dinci faşist örgütün çıkış noktasının ne olduğunun bir kıymeti harbiyesi yok. Gizlenemeyecek açıklıktaki şu gerçek karşımızda duruyor: Faşist Türk devleti PKK'ye karşı mücadelede her yolu mübah saydı. Bu anlayışla; Hizbullah'ı PKK'ya karşı mücadelenin bir aracı olarak gördü ve kullandı. Devlet, Kürtleri susturmanın, yoketmenin planları çerçevesinde onları birbirine kırdırma yöntemine özel önem verdi. Köy koru-

cuları devletin bu aşağılık amacının legal örgütlenmesini oluşturuyor. Faşist Türk devleti bunun yanısıra itirafçı katilleri kullandı; Hizbullah'ı da yine bu çerçevede besledi, yönlendirdi, yönetti. Kuzey Kürdistan'da Hizbullah adına işlenen her cinayet devletle Hizbullah'ın içiçeliğini ortaya koyuyordu.

Devletin şimdi vahşetini teşhir ettiği Hizbullah Kuzey Kürdistan'da bunları yaparken sesiz kalıyor, onu koruyor, istediği gibi hareket edebilmesi için Hizbullah'a yol açıyordu. Hizbullah militanları tek kurşun, satır gibi araçları kullanarak cinayetlerinin altına imzasını atıyordu. Böylece devlete aldıkları görevi yerine getirdikleri mesajı veriyor, katiller elini kolunu sallayıp ortalıkta dolaşıyorlardı. Kuzey Kürdistan'da Hizbullah'ın katliamlarına devlet göz yumdu, yer yer açıkça katillerin güvenliğini aldı. Bu cinayetlerin doğrudan devletin bilgisi ve kontrolünde işlendiğine Kürt halkı tanıklıktır. Dün bütün bunlar olurken; insanlar açık seçik katledilirken, kaçırılırken bu faşist devlet ses çıkarmamıştı, bugün ise, tüyler ürperten cinayetler bir bir açığa çıkarılıp Hizbullah'ın canilikleri teşhir edilmektedir! Ne büyük sahtekarlık!

Hizbullah operasyonu neden şimdi?

Hizbullah devletin kullandığı bir örgüt olduğuna göre şimdi neden devlet onu böylesine teşhir ve yok etmeye çalışıyor?

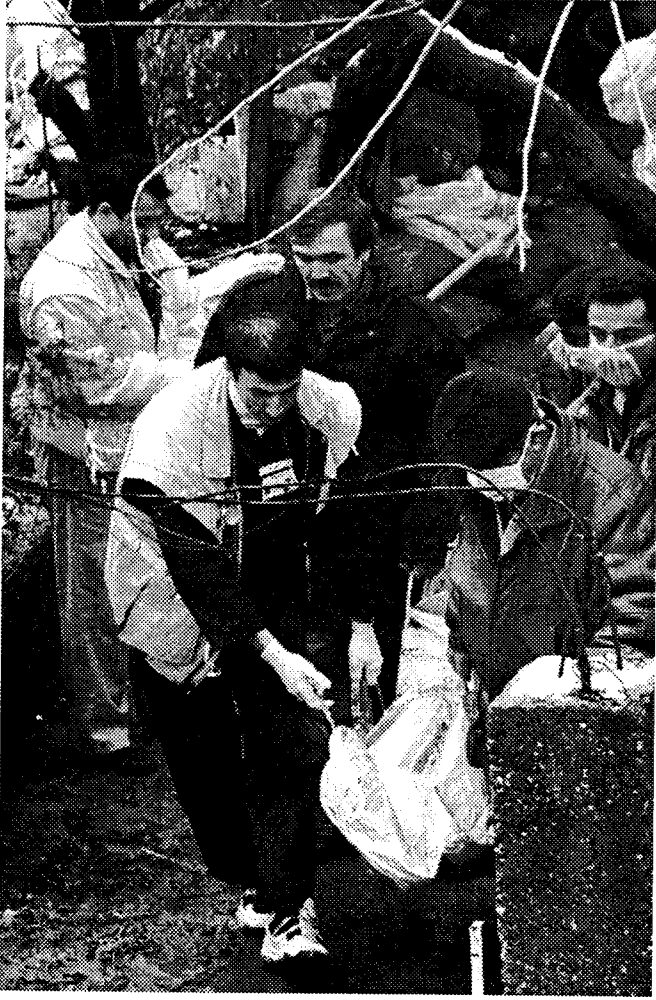
Bunun nedenlerinin birincisi, devletle PKK arasındaki silahlı çatışma esas olarak sona ermiş, PKK devlete karşı tehlikeli bir güç olmaktan çıkmıştır. Bu durumda Hizbullah'ı PKK'ye karşı kullanmanın maddi temeli ortadan kalkmıştır. İkincisi, Devletin yarattığı canavarın hızla gelişmesi, bu canavarın giderek kontrolden çıkması devleti tedirgin etmiştir. Üçüncüsü, kendi kontrolünden çıkan Hizbullah'ın PKK'nın boşluğunu doldurma tehlikesi söz konusudur. Dördüncüsü, Hizbullah şeriatçı gelişmede bu devlet için önemli bir tehlike olma özelliğine sahiptir. Beşincisi, TC, AB'ye girmek için kendi pis işlerine bir biçimde çekidüzen vermek, burjuva demokrasisi çerçevesinde işlerini yöneten istikrarlı bir yapıya sahip olduğunu göstermek durumundadır. Bu nedenle, devlet öncelikle kendisinin yarattığı en kaba görünüm-lü pislikleri temizleme ihtiyacı duyuyor. Hizbullah operasyonunu gündeme getiren gelişmelerin perde arkası, ana hatlarıyla bunlardır.

FP'ye gözdağı, dinci gelişmeye fren...

Bunların yanısıra kemalistler bu operasyonu legal dinci örgütlenmelerin gelişmesini frenlemekte de kullanmak istemektedir. Bu noktadaki dalaş da su yüzüne çıktı.

Hizbullah'a yönelik operasyonlar, "ılımlı islamcılara" veya FP'ye yönelik gözdağının da bir malzemesi yapılmaktadır. Kemalist faşistler, dinci faşistlere "28 Şubat kararları"nı hatırlatmakta, ayaklarını denk almalarını söylemektedir.

İslamcı kesim de, özellikle FP, "Sincan'da balans

ayarı yapanlar"ın neden o dönemde Hizbullah'çıları he-deflemediğini sorup burjuvazinin kemalist ordu kanadını eleştirmeye çalıştı ve fakat bu eleştirisine pişman edildi. Faşist ordunun açık tehdidi karşısında dinci kesim, geri adım atmak zorunda kaldı.

Yapılanlar müslümanlığa sığmıyor mu?

Bu manevranın ardından "Hizbullah'ın yaptıklarının müslümanlıkla alakası olmadığını, yaptıklarının vahşet olduğunu" vb. açıklamaya çalıştılar. Bu tavırlarla dincilik, müslümanlık aklanmaya çalışılmaktadır. Bu sahtekarlıktır.

Dinci faşist Hizbullah'ın yaptığı cinayetlerin vahşeti, islam içi ve islama uygun cinayetlerdir. İran, Afganistan, S. Arabistan vb. de uygulananlar, islamın uygulanışlarına ve islami düzenin ne demek olduğuna dair gerçeklerdir. "Kâfirin katlinin vacip olması" Kur'ân'ın emridir. Hizbullah'ın uyguladığı da bu çerçevededir. (Geçerken; burada islam dini hakkında söylenenler, diğer dinlerin islamdan çok farklı olduğu anlamına gelmiyor. Konumuzla bağı açısından yalnızca islam dininden söz ettik.). Dinciliği, özel olarak da müslümanlığı aklama, bu yöndeki örgütlü gelişmeyi sekteye uğratmama düşüncesiyle "bunlar müslümanlığa sığmaz" diyen din tüccarlarının vaazlarıyla, din adına Sivas'ta insanlar di-

ri diri yakılmadı mı? Bir tek bu olay bile din adına nele-
rin yapıldığını ortaya koymaya yeter!

Devletin kendisi vahşi, işkenceci değil mi?

Devlet'in, Hizbullah'ın yaptıklarını "vahşet, insanlık dışı, müslümanlık dışı" vb. tanımlamalarla teşhir etmeye çalışması da sahtekarlıktır. Kullanılan "domuz bağı" TC'nin kullandığı araçlardandır, işkenceli sorgulamalar ve öldürmeler, faili meçhul cinayetler ve cesetlerin bilinmeyen yerlere gömülmesi, devletin kullandığı yöntemlerdir. Hizbullah'ın vahşeti aynı zamanda bu faşist devletin de çehresidir.

Hizbullah'la FP arasındaki bağ nedir?

Kemalistler neden Hizbullah'tan yola çıkarak FP'ye gözdağı verebiliyor, aralarında gerçekte bir organik bağ var mı?

Hizbullah ile FP arasında organik bir bağ yoktur fakat ortak bir tabanları vardır. Hizbullah'ın FP içerisinde örgütlenmesi demek, MHP ve DYP içerisinde örgütlenmedikleri anlamına gelmez. Buna rağmen kemalistler, Hizbullah olayını FP'yi kapatmanın bir vesilesi yapmak istemektedir, gönüllülerinden geçen budur. Fakat AB'nin tavrı ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin tutumunu hesaba katmak zorunda kalıyorlar (ki, FP kapatma davasının açılması durumunda AHİM'e başvuracağını açıkladı). Ve bir de, bu olayı FP'yi düzen içinde, kontrol ve baskı altında tutmanın bir aracı olarak kullanmaktadırlar.

Devletin kaybettikleri nerede?

Hizbullah operasyonlarıyla birlikte durmadan evlerin altı kazılıyor, neredeyse her evde üç-beş insan ceseti çıkarılıyor. Ardından Hizbullah'ın ne kadar vahşi olduğu, "bu kadar da olmaz ki" propagandalarıyla gösterilmeye çalışılıyor. Hizbullah'ın vahşi, barbar bir örgüt olduğu doğru. Fakat devlet temiz mi? O da bir o kadar vahşi, bir o kadar barbardır. Hizbullah adına kayıtlı mezarlar Kürdistan'daki kayıpları açığa çıkarmaya yetmiyor. Kayıpların sayısı binlerce. Devlet ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunların tümünü Hizbullah'a yıkarak işin içinden sıyrılmaz. Bu faşist devlet Kürdistan'da eşip cesetleri doldurduğu toplu mezarları kazsın. Yalnızca Amed'in altı kazılsa devletin yarattığı toplu mezarlarda binlerce ceset çıkacaktır. İnsan cesetlerinin parçaları Garnizon çöplüklerinde az mı ortaya çıktı. Garnizonların altı kazılsın, orada daha neler çıkacaktır!

Ama hayır! Bunların hiçbirisi sorunu çözmiyor. Yapılması gereken; işçisi, emekçisi, yoksul köylüsüyle tüm ezilenler elele verip bu sömürgeci faşist devletin altını bir bütün olarak kazmak ve onu tüm pislikleriyle birlikte tarihin çöplüğüne gömmektir. Bu işin başka yolu yok!

Şubat 2000 X

Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!

Kuzey Kürdistan ve Türkiyeli işçiler, emekçiler, tüm ezilenler!

2000 yılının ilk Newroz'una Kürt ulusal hareketi PKK'nin Türk devletiyle bütünleşme adımlarını açıkça ilan ettiği koşullarda giriliyor. Sömürgeci faşist Türk devletinin tank paletlerine göksünü siper eden, kurşunlara karşı taşlarla, sopalarla karşı koyan, Botan'da, Amed'de...Kuzey Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde, Türkiye metropollerinin yoksul semtlerinde Kuzey Kürdistanlı kitlelerin Newrozlarda yarattığı direniş destanları şimdi Türk devletiyle bütünleşme siyasetine heba ediliyor. Yoksul Kürdistan halkının tutuşturduğu Newroz ateşi özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin bir sembolüne dönüştürüleceğine, Newrozların köleleştirilmiş bir toplumun sıradan bir geleneği olarak kutlanmasına ortam hazırlanıyor. 2000'in ilk Newroz'u bu siyasetin gölgesine sıkıştırılmak isteniyor. Serhildanların yerine barış çağrıları, özgürlük mücadelesinin yerine Türk devletiyle bütünleşme çağrıları dolaşıyor ortalıkta.

Peki değişen ne? Hiçbirşey!

Bir halklar hapishanesi olan Türkiye'de, faşist Türk devletinin Kürt ulusuna dayattığı bir tek şey var: Kölelik! Şimdi-lerde ulusal kurtuluşçuluk adına, büyük siyaset pozlarıyla kabul edilen dayatma budur! Köleliğin sürdürülmesinin onayı olan bu durum, yeni bir siyasetmiş gibi Demokratik Cumhuriyet reçetesiyle ezilen Kürt ulusuna yutturulmaya çalışılıyor!

Barış, siyasal çözüm vb. lafların ardından şimdi de Demokratik Cumhuriyet laflarıyla kitlelerin kafası allak bullak ediliyor. Umudu özgürlük olan, umudu bu zulüm düzeninden, sömürgecilerin pençesinden kurtulmak olan; umudu ağası, beyi, paşası, patronu olmayan, sınıfsız sömürsüz bir dünyada özgürce bir yaşamda olan... ve bu umutlarının gerçekleşmesi için büyük bedeller veren ezilen Kürt halkının kafası bu laflarla karıştırılıyor. Onlara yeni bir yaşam sunulacakmış gibi Demokratik Cumhuriyet söylemleri ortalıkta dolaştırılıyor. Hem de kitlelerce kendisine umut bağlanan, büyük destekler verilen PKK tarafından yapılıyor bunlar.

Bu sürece nasıl gelindi?

Buradaki en temel sorun şudur: PKK'nin üzerinde yürüdüğü zemin Marksizm-Leninizm bilimi değildi. O, kendisine çıkış noktası olarak Kürt milliyetçiliğini aldı, Kürt ulusal sorununun çözümünü emperyalizm çağında emperyalist sistem içinde aradı, çözümü emperyalistlere havale etti. Böyle bir yaklaşım “kuzuyu kurda teslim etmek”ten başka bir anlama gelemezdi, gelmedi. Üzerine bastığı zemini yanlış olan PKK, sözde savunduğu Kürdistan'ın özgürlüğü

ve bağımsızlığı iddiasını terk etti. Kürt sorununa siyasi çözüm, barış vb. söylemlerle TC'yi devrimle yıkmak yerine, onunla pazarlık masasına oturacağını ilan etti. Sonuçta, “biz bu sistemden kopmayız” noktasına gelindi.

Emperyalizm çağında ulusal sorunun çözümünün proleter devrimin bir sorunu olduğunu anlamayan; ulusal sorunun çözümünü emperyalist sistem içinde arayanların gelip konaklayacağı son durak burasıdır. Sistem içi reform mücadelesi! Ulusal sorunun çözümünde devrimde uzaklaşmanın her adımı aynı zamanda sistemle buluşmanın adımıdır, bu yaklaşımın kaçınılmaz sonu emperyalist dayatmaları kabullenmektir. Gelişmeler bunun somut kanıtıdır.

Ulusal kurtuluşçuluk adına tutulan bu yolun yanlış olduğunu tüm süreç boyunca ortaya koymaya çalıştık. “Bu devletle barış olmaz, gerçek barış devrimle gelir”, “Kürt ulusal sorunu faşist TC'nin varlığı şartlarında çözülemez, çözüm devrimde” ... dedik. Tüm doğru eleştirilerimize kulaklar tıkandı. PKK'nin ulaştığı kitlesel düzey birçok örgütün gözlerini kamaştırdı. Eleştirel yaklaşım yerine faydacılık, yağcılık, güce tapmacılık aldı yürüdü. Şimdi kimileri günah çıkarıyor, kimileri yağmada mal kaçırmak peşinde... Yine yanlışın çarkları işliyor, yine doğrulardan ders çıkaran yok!

Biz birkez daha söylüyoruz.

Faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü şartlarda gerçek anlamda halk için bir “Demokratik Cumhuriyet” olmaz. Gerçek anlamda bir demokratik cumhuriyet, faşist Türk devletinin işçilerin köylülerin önderliğinde demokratik halk devrimiyle yıkılmasının bir ürünü olarak kurulur.

Bugünkü devlet aygıtı, biçimi ne olursa olsun, sömürücü sınıfların devletidir. Onların iktidarı koşullarında özgürlük ve demokrasi yalnızca kendileri için vardır. Ezilen, sömürülen sınıflar için uygulanan , burjuva diktatörlüklerinin şu ya da bu biçimidir. Bu koşullarda Demokratik Cumhuriyetten söz etmek birincisi kendini, ikincisi kitleleri kandırmaktır.

İşçiler, emekçiler, tüm ezilenler!

Defalaca kanıtlandığı gibi, Kuzey Kürdistan'daki ulusal mücadele karşısında emperyalistlerin takındığı tutum da bir kez daha kanıtladı ki; emperyalistlerden dost olmaz, onlar ezilen ulusların dostu değil, düşmanıdır. Ulusal sorunun gerçek çözümü devrimi gerektirir, bundan başka çözüm yolu yok!

**Öyleyse; devrim için Partiya Bolşewik
(Kurdîstana Bakur)'da örgütlenmek gerek!**

Mart 2000

stêrka bolşewîk

85. yıldönümünde ve 2000'li yıllarda da Ermeni soykırımını unutturmayacağız!

Altı milyar nüfuslu dünya artık 2000'li yılları yaşıyor. Yirminci yüzyıl yerini yirmibirinci yüzyıla terketti... Tarih, toplumsal yaşam inişli, çıkışlı da olsa hep ilerliyor! Tarihe geçen her an, artık geriye getirilemiyor!

20. Yüzyıl da sınıf mücadelelerinin en yoğun yaşandığı yüzyıllardan biri oldu. Savaşlar, katliamlar, soykırımlar yaşandığı gibi, dünyanın ezilenleri, sömürülenleri ilk kez 20. yüzyılda kapitalizmin yıkılıp yerine işçi ve emekçilerin iktidarının kurulduğunu, Sosyalizmin dünya emperyalist sisteminin bağrına kızgın bir mızrak gibi saplandığını gördü. Patronu, ağası, beyi olmadan da yaşanabileceği pratik olarak da yaşandı, gösterildi büyük insanlığa...

20. yüzyıl sosyalizm için, ezilenler için zaferler yüzyılı olduğu gibi, emperyalist sistemin yoğun baskıları ve özellikle de içte modernrevizyonistlerin ihaneti sonucu yenilgiler yüzyılı da oldu. 21. yüzyıla girerken 20. yüzyıl bize, hem sosyalizmin zaferlerinden, hem de yenilgisinden öğreneceğimiz çok şey devretti. 21. yüzyıla girdiğimizde de büyük insanlığın önünde iki seçenek duruyor! Ya barbarlık içinde yok olunacak, ya da büyük insanlık derin uykusundan uyanıp Sosyalizme yürüyecek! Özgür insanların yeni dünyasını yaratacak!

20. yüzyıl, 21. yüzyıla ulusal kurtuluş mücadelelerinin deneylerini aktardığı gibi, sömürgecilerin, emperyalistlerin halklara zulmünü, soykırımları, katliamları da devretti...

20. yüzyılın ilk soykırımı olan, Osmanlı-Türk devleti tarafından gerçekleştirilen Ermeni ulusunun soykırımını da 21. yüzyıla devretti 20. yüzyıl! Birbuçuk milyon civarında Ermeninin katledildiği bu soykırımın mirasçısı faşist Türk devletinden, soykırımın hesabı hâlâ sorulamamıştır. Üzerinden 85 yıl geçmesine rağmen soykırımın izleri hâlâ canlı, dün yapılmış gibi duruyor karşımızda...

Fakat soykırımın yapıldığı, soykırımcılar tarafından inkar ediliyor hâlâ! Ve soykırımcılarla aynı cephede olan emperyalistler çıkarları gereği yer yer faşist Türk devletine karşı kullanmaya çalışsalar da ve Ermeni soykırımının varlığını bilseler de, devlet düzeyinde resmi olarak Osmanlı-Türk devletinin Ermeni soykırımını gerçekleştirdiğini bile kabul etmemektedirler. Doğaldır da! Çünkü onları ilgilendiren kendi çıkarlarıdır. Ermeniler için TC'yle arayı açmak işlerine gelmiyor. Onların işi sorunları kullanmaktır!

2000'li yıllara girdiğimiz soykırımın 85. yıldönümünde bir kez daha Ermeni soykırımını lanetliyor ve soykırımın hesabının, devrimle, faşist Türk devletinden sorulacağını haykırıyoruz!

Üzerinden 85 yıl geçen soykırımın kininin sınıf bilinci-ne dönüştürülmesi için verdiğimiz mücadelede, unutulmaması ve yeniden bilinçlere çıkarılması için bazı olguları yeniden, okuyucularımıza aktarmak istiyoruz.

HATIRLANMASI GEREKEN BAZI OLGULAR...

1877-1878 Osmanlı-Rus savaşında Osmanlıların yenilmesi üzerine; Ermeniler Rusya'dan Osmanlı devleti içinde haklarının korunması için garanti istediler. Ayastefanos Anlaşması'nda ilk defa "Batı Ermenistan"dan sözediliyor ve anlaşmanın 16. ve 25. maddeleri Osmanlı devletini Batı Ermenistan'da derhal reformlar yapma, Ermenilere yapılan baskılara son verme, Ermenileri Kürt ve Çerkez saldırılarından koruma yükümlülüğü altına sokuyordu.

Ancak Ermeni sorununun Osmanlı devleti ve Rusya arasında "halledilmesi", diğer büyük güçlerin işine gelmiyordu. Aynı yılın yaz aylarında (1878) yapılan Berlin Kongresi'nde, İngiltere ve Avusturya-Macaristan imparatorluğunun baskısı ile, Ayastefanos Anlaşması kıs-

men değiştirildi. Osmanlı devletine Berlin Anlaşması yine reformlar yapma yükümlülüğü veriyordu. Ama anlaşmada "Batı Ermenistan" yerine "Doğu Anadolu"dan sözediliyordu.

Garantör devlet olarak Rusya yerine, Rusya dışında İngiltere, Fransa, Almanya, Avusturya-Macaristan ve İtalya da devreye giriyordu.

Osmanlı devleti, "Doğu Anadolu"da "asayiş sağlama" gerekçesiyle doğuya önemli ölçüde asker kaydırdı. Müslüman olan Türklerle Kürtler arasında; Ermenilere karşı sistemli bir "dini düşmanlık" körüklenmeye başlandı, Ermenilerin silah taşınması yasaklandı.

Ermeniler giderek, Osmanlı devletinin verdiği sözleri tutmaya niyetli olmadığını kavradılar. Ermeniler üzerinde baskı gittikçe artıyordu. Bu, Ermeni milliyetçiliğinin gelişmesi için de uygun bir ortam oluştuyordu. Ermeni örgütleri kuruldu ve bunlar önderliğinde isyanlar başladı. 1894'te Hınçak Partisi önderliğinde gerçekleştirilen Sasun İsyanı ertesinde 1894-1896 yılları arasında Ermenilere karşı ilk geniş katliamlar oldu. Değişik kaynaklara göre bu katliamlarda katledilen Ermenilerin sayısı 200 bin ile 300 bin arasındadır.

Bu katliamlar sonrasındaki gelişmeler ve Jön Türklerin "eşitlik, kardeşlik" propagandalarına kanan Ermeniler, Jön Türk Devrimi'nde İttihat ve Terakki ile birlikte hareket etti. Fakat bu sefer de yanıldıklarını onbinlerce Ermeninin katliyle öğrendiler! 1909-1912 yılları arasında yeni katliamlar yaşandı.

Türk milliyetçiliğinin gelişmesiyle birlikte Osmanlı-Türk devletinin ideologları "Turan" hayallerini yaşama-ya başlamıştı. "Adriyatikten Çin seddine" kadar "büyük Türk dünyası" yaratma hedefine sahip ırkçıların "Doğu"ya gidişinin önünde müslüman ve Türk olmayan Ermenistan ve Ermeniler duruyordu.

Derken Birinci Dünya Savaşı kapıya dayandı... Birinci Dünya Savaşı, Osmanlı-Türk hakim sınıfları için "Ermeni sorunu"nun "nihai çözümünde" önemli rol oynadı. Bu dönemde savaş gerekçesiyle -Jön Türk Devrimi'nin eşitlik adına Ermenilere verdiği bir "hak", daha önce Ermenilerin askerlik yapmama durumuna son verip, Ermenilerin de askerlik yapabileceği yönünde yasa çıkarmak oldu-, genç Ermeni erkekleri orduya çağırılmış ve bu Ermenilerin silahsızlandırılmasının ilk adımı olmuştur. Ardından orduya çağırılanlar özel birliklerde toplanarak, bunlar yol yapımı, demiryol yapımı gibi işlerde zorla çalıştırılmış ve süreç içinde katledilmişlerdir. Ermenilerin en küçük bir direnişi kanla bastırılmıştır.

Ermeni halkın, Osmanlının bu zulmü ve sistemli yok etme politikası karşısında Ruslarla birleşeceği korkusu; daha geniş bir saldırının başlangıcı olmuştur. Savaş nedeniyle askere alınan Ermeni erkekleri saf dışı bırakıldığı gibi, özellikle İstanbul gibi şehirlerde yaşayan yüzlerce Ermeni önde gelenleri, aydınları da soykırım öncesinde tutuklanmış ve Ermeni ulusu önderliksiz bırakılmıştır. 600 civarında önde gelen insan arasında tesadüfen kurtulanlar olsa da, hemen hemen hepsi sonradan katledilmiştir. 24 Nisan 1915'e böyle gelinmiştir...

Soykırım tarihi olarak kabul edilen 24 Nisan 1915'ten

sonra gerçekleşen soykırımla, Ermeniler Batı Ermenistan'dan sürülmüş, birbuçuk milyon civarında Ermeni katledilmiştir.

Bu soykırım sonucunda, Ermeniler Batı Ermenistan'da ulus olmaktan çıkarılmış ve şimdiki adıyla TC devletinin sınırları içinde yaşayan Ermenilerin sayısı tahminlere göre 250 bin civarına indirilmiştir.

Süreç içinde bu sayı da giderek düşmüş, sağ kalanların çoğu, Türk hakim sınıflarının ulusal baskısı sonucu Türkiye'yi de terketmek zorunda kalmıştır. Şimdiki Ermeni Patriği'nin açıklamalarına göre TC sınırları içinde yaşayan Ermenilerin sayısı 60 bin civarındadır.

Soykırım esas olarak 1915-1918 yılları arasında gerçekleştirilmiş olsa da, 1919-1922 yılları arasında Kurtuluş Savaşı döneminde de "gâvur" olan herşeye duyulan kin ve 1918-1919'da Osmanlının yenilgisi sonrasında soykırımdan sağ kurtulan Ermenilerin, yerleşim alanlarına geri gelmesi, haklı olarak ellerinden alınan malları talep etmesi; bunlara ek olarak yaşanan barbarlığın beraberinde getirdiği kinle Ermenilerin yer yer Türklere karşı saldırı eylemleri gerçekleştirmesi vb. durumların sonucunda da epey Ermeni katledildi.

Faşist Türk devletinin Ermeni soykırımına ilişkin tavrı sürekli olarak, inkarcı, ırkçı, şoven tavrı olmuştur. Onlara göre bir Ermeni katliamı yoktur, Ermenilerin Türkleri katletmesi vardır ve bu da "Ermeni mezalimi" olarak dünya kamuoyuna lanse edilmektedir. 85 yıl boyunca soykırımın üstünü örtmeye çalıştılar, çalışıyorlar.

1970'li yılların sonu ve 1980'li yıllarda Ermeni örgütlerinin, özellikle de ASALA'nın Türk ataşe ve konsoloslarına karşı eylemleri ve Ermenilerin soykırımı gündemde tutma mücadeleleri faşist Türk devletinin soykırım hakkında tavrı takınmasını da beraberinde getirdi.

Faşist Türk devleti, 1985 Orly davasına kadar esas olarak "yok öyle bir şey", "hepsi yalan" tavrını takınmış; 1985'de ise "karşılıklı öldürmeler olmuş, ama soykırım yoktur" diye tavrı değiştirmiştir. Geline yerde ise ağırlık verilen düşünce, Ermenilerin Türklere soykırım yaptığı görüşüdür ve bu, tüm dünyaya kabul ettirilmeye çalışılıyor.

Bunun için de son yıllarda devlet tarafından "bilimsel araştırmalar" yalanıyla birçok kitap yayınlanmıştır. Faşist Türk devleti bütün olanaklarıyla, soykırımın kabul edilmesini engellemek ve olguları tersyüz etmek için dünya çapında çalışıyor. Ermeni düşmanlığını körüklüyor. Bu düşmanlık, özellikle Diasporadaki Ermenilerin yaşadığı ülkelerde Ermeni soykırımının kabul edilmesi için, sözkonusu ülkelerin parlamentolarına yönelik çalışmaların yoğunlaştığı dönemlerde oluyor. Son yıllarda her sene, 24 Nisan tarihi öncesinde bu durum hep yeniden yaşanıyor.

ÖNE ÇIKAN BAZI ÖRNEKLER...

Birinci örnek, faşist Türk devleti ve savunucularının yalan temelinde yıllardır yaymaya çalıştığı PKK-ASALA, ya da Ermeni-Kürt ilişkileri bağlamındadır.

Faşist Türk hakim sınıfları Türk olmayanlara karşı,

özellikle de Ermenilere, Yunanlara karşı düşmanlığı körüklemenin bir aracı olarak "terörün kökü dışarıda" teranesine başvurmaktadırlar. "Türkün Türkten başka dostu yoktur!" ırkçı sloganına uygun olarak davranılmış ve her seferinde, TC'nin sınırları içinde faşist devletin kitlelerin hedefi olabileceği durumlar meydana geldiğinde, kitleleri kendi potasında tutmak için de "kökü dışarıda" teranesine başvurmuştur.

1983'te Fransa'nın Orly şehrinde ASALA'nın yaptığı bir eylem sonrasında kendi iç çelişkileri temelinde de ayrılık yaşayan ASALA Türk ataşe ve konsolosluklarına karşı eylemlerine son verdi. Bu dönemde faşist Türk devleti de genelde Ermeni örgütlerine, özellikle de ASALA'ya karşı TC sınırları dışında da mücadele yürüttü ve gizli çalışmalarını yoğunlaştırdı.

ASALA'nın Orly eylemi öncesindeki eylemlerine son vermesi dönemine rastlayan PKK'nın 15 Ağustos 1984 tarihinde silahlı mücadele başlatması eylemi oldu. Bunların birbirine denk düşmesini faşist Türk hakim sınıfları, "Türlere düşman gâvurun" ASALA yerine PKK'yi öne çıkardığı biçiminde oldu. Böylece her iki örgüt açısından da haklı bir davanın, ulusal baskıya karşı mücadelenin varlığı kitlelerden gizlenmeye ve Ermeni ve Kürt düşmanlığı körüklenmeye çalışıldı.

Gelinen yerde, özellikle son iki yılda faşist Türk devletin PKK'ye önemli darbeler vurması sonucunda ibre yeniden Ermeni düşmanlığını körüklemeye ağırlık vermeye doğru yöneltildi. 1984 ve sonrasında ASALA yerine PKK'nın "geçirilmesi" tavrı, bu sefer "PKK yenildi, şimdi Ermeni örgütler PKK'nın yerine geçiriliyor" vb. yalanlarıyla Ermeni düşmanlığının körüklenmesine devam ediliyor.

Bunun bir örneği Cumhurbaşkanı Demirel ile yakın ilişkisi olan gazetecilerden, Türkiye gazetesinin başyazarlarından biri olan Sebahattin Önkibar'ın tavrıdır. Önkibar, Türk gizli servisinden de bilgi aldığını satıraralarında ortaya koyduğu yazısında şunları söylüyor:

"Ermeni diasporası boş durmuyor.

Sözde soykırımı uluslararası arenada tescil ettirmek ve tazminat için ardarda taaruzlar yapıyor.

Diaspora'nın yeni stratejisi, soykırımın yapıldığını Türk kimliğini taşıyan isimlere söyletmek." (Türkiye, 9 Kasım 1999)

Bu sözde Diaspora Ermenilerinin yeni stratejisinin ispatı olarak da Taner Akçam'ın soykırım hakkında yazdığı kitaplar ve Almanya'nın Frankfurt şehrinde birkaç yıldır faaliyet yürüten "Soykırım Karşıtları Derneği"nin çalışmalarını gösteriyor.

Söz konusu derneğin başkanı Ali Ertem'e Türk şovenizminin pisliğini fıskırtan Önkibar, Ali Ertem'i PKK üyesi ilan ederek sorunu Ermenilerle PKK arasındaki ilişkiye getirmektedir.

Ertem'in Ermenilerle ilişkide olduğu ve "soykırımın resmen kabulü için de, bütün Parlamentoları ile ve BM'ye müracat edeceklerini" (aynı yerden) söyleyen Ertem'e karşı "Türk soydaşlarını", "demokratik tepkiye" çağırıyor! Önkibar'ı bu tavrı takınmaya iten de Paris'te bulunan ve Ermeni Diasporası Araştırmalar Merke-

zi'nde (CRDA) yönetici olan gazeteci Raffi A. Hermon'un 17 Eylül 1999 tarihli Özgür Bakış gazetesinde çıkan bir yazısında "Soykırım Karşıtları Derneği"nin çalışmalarını övmesi ve "artık Türk insanının soykırım utancını taşımak istemediğini" belirtmesidir.

Bir Türk olarak soykırımdan nasıl utanç duyulur? Soykırım diye bir şey zaten yok ki, bir Türk bundan utanç duysun... İlle de soykırımdan sözedilecekse o zaman Ermeniler Türklere soykırım yapmıştır! vb. düşüncelerle hareket eden "öztürk" Önkibar hemen gardını alıyor! Bir Ermenin böyle bir tespitte bulunmasını şöyle yorumluyor:

"Net olarak görüldüğü gibi Soykırım Karşıtları Derneği Ermeni yalan ve çılgınlıklarının taşeronu bir dernektir ve tamamen bu amaçla kurulmuştur.

Ve eşyanın tabiatı bu derneğin başkanı ve üyeleri de PKK'lılarla Marksist-Leninistlerdir.

Bu fotoğraf, Ermenilerle PKK arasında varolan ve halen devam eden ilişkilerinin de net belgeleridir.

Evet Türkiye düşmanları her zamanda ve zeminde kol koladırlar" (aynı yerden)

Önkibar dedi ya ispatı kendinden menkuldür... Buna göre Soykırım Karşıtları Derneği, Ermenilerin taşeronluğunu yapmak için kurulmuştur! Öyle ya, bu ırkçı beyinlerin asla kabullenemeyeceği bir şey de Ermeni soykırımının olduğunu Türk kimliğini taşıyan birilerinin söylemesidir. Eee, böyle Türk olur mu? Olsa olsa ancak Ermeni taşeronu olur! İrkçıların mantığı böyle işliyor! İrkçıların kuyruğu tutuşmuş... Bu yangına benzin bidonlarıyla gitmek her gerçek demokratın görevidir.

Ermeni soykırımı konusunda son yıllarda Türkiye ve Kuzey Kürdistanlılar arasında giderek yoğunlaşan tavır takınma ve faşist Türk devletin teşhiri marksist-leninist yaklaşım temelinde olmasa da olumlu bir gelişmedir. Bunun desteklenmesi ve ilerletilmesi gerekiyor. Soykırma karşı mücadele de faşist Türk devletin yıkılması, toplumsal kurtuluş için mücadeleyle birlikte ele alındığında başarıya ulaşacaktır.

İkinci örnek, Türkiye'de yaşayan Ermenilerle ilgilidir. Bilindiği gibi Türkiye'de yaşayan Ermenilerin patriği Patrik Karekin 10 Mart 1998'de ölmüş ve yeni patrik seçimi ise faşist devletin izniyle ancak Ekim 1998'de gerçekleşmişti.

Yapılan seçim sonucunda yeni patrik olarak Mesrob Mutaftyan seçildi. Seçilmesi döneminde ve ertesinde Mutaftyan'a "Cumhuriyet çocuğuyum", "Cumhuriyet'in 75. yıl kutlamalarına katılıyoruz" vb. tespitleri söylediler... Daha sonraki süreçte Mutaftyan benzeri açıklamalarda bulundu. Söz konusu açıklamalar siyasi açıklamalardı. Fakat geline yerde, Mutaftyan TC ile birleşmediğini Ermenilere ispatlamak için de artık "sivil ve siyasi konularda" konuşmamaktadır. Faşist Türk devletin baskılarını yoğunlaştırmasına engel olmak için de diplomatik dil kullanıyor. Bunun bir örneği de Mayıs 1999'da yaşandı.

Türkiye'deki Ermeni Patrikhanesi 1461 yılında Fatih Sultan Mehmet tarafından kurulmuştur. Patrikhanenin kuruluşunun 538. yıldönümünde Mutaftyan Fatih Sultan

Mehmet'in mezarını ziyaret etti. Gazetecilerin sorularına cevap veren Mutafyan şunları söyledi:

"Sorunumuz yok. Dini hiçbir sorunumuz yok. Bizim, ruhani hiçbir sorunumuz yok. Sivil ve siyasi konularda da ben konuşmuyorum." (Türkiye, 23 Mayıs 1999)

Mutafyan Ermeni gazetesi olan Hayastani Hanrapetutyun gazetesine verdiği demecinde de şunları söylüyor:

"Dünyanın her ülkesinde azınlıkların mutlaka belirli sıkıntıları olur. Bizim ise Türkiye'de dini vecibelerimizin yerine getirilmesi anlamında hiçbir sorunumuz yok." (aynı yerden)

Mutafyan'ın bu tavırları, ırkçı Türkiye gazetesi tarafından Türkiye'deki Ermenilerin özgürce yaşadığına kanıt olarak aktarılıyor. Fatih'in mezarının ziyaret edilmesi de buna eklenince, "böylesi Ermeniler baştac"ı edilmez de ne yapılır?

Oysa, birazcık olsa da sorunun bilincinde olanlar Mutafyan'ın açıkça söylemediği şeyin ne olduğunu sözkonusu açıklamalarından çıkarabilir. Mutafyan bilinçli olarak vurguyu "dini vecibelerin yerine getirilmesi"ne, "dini sorunlar"a yapmaktadır. Mutafyan, Ermeni ulusal sorununa, soykırıma değinse, faşist Türk devletinin Mutafyan'a ve Türkiye'deki Ermenilere karşı daha da azgınlaşacağını gayet iyi biliyor. Onun için de dini işlemler bağlamında sorunumuz yoktur diyor. Gerçi bu da bu biçimiyle doğru değil ama Mutafyan dolaylı konuşmak zorunda kalmıştır.

Lozan Anlaşması'na göre TC, müslüman olmayanları "azınlık" olarak kabul etmiş ve bunların dini inançlarını ve kültürlerini yaşamaları için belli haklar tanımak zorunda kalmıştır. Yani azınlık dendiğinde faşist Türk devleti için müslüman dininden olmayanlar sözkonusu olmaktadır.

Bütün bunların gizlediği gerçek ise, faşist Türk devletinin Ermeniler üzerindeki ulusal baskısıdır. Din adamı olarak Mutafyan bu konuda konuşmasa da, Mutafyan'ın "ben sivil ve siyasi konularda konuşmuyorum" demesi bile, Türkiye'de Ermeniler üzerindeki baskının somut bir kanıtıdır.

Özgür koşullarda konuşan bir Mutafyan'ın soykırım konusunda, Türkiye'deki Ermeniler üzerindeki baskılar konusunda günlerce anlatıp bitiremeyeceği konuların olduğu da görülecektir.

Sonuçta kafatasçı ırkçılar, Ermeni Patriği'ni Ermenilere karşı kullanmaya, Türkiye'de yaşayan Ermenilerin "sorunlarının" olmadığını, Ermenilerin özgürce yaşadığını göstermeye ve bu temelde de Ermeni düşmanlığını körüklemeye çalışmaktadırlar.

Üçüncü örnek ise son yıllarda her sene yaşanan ABD'deki Ermenilerin soykırımın kabul edilmesi için eyalet veya merkezi parlamentoya sunduğu karar tasarıları sorunudur. ABD'deki bazı eyalet meclisleri Ermeni soykırımını tanımıştır. Fakat bu, ABD emperyalist devletinin soykırımı kabul ettiği anlamına gelmiyor. Ermeniler diğer emperyalist devletlerde olduğu gibi ABD'de de soykırımın kabulü için çaba gösteriyorlar. Bu çaba, sorunu burjuvazinin siyaseti temelinde ve çerçevesinde

ele almasıyla yanlış bir siyasete sahip olsa da Ermenilerin haklı bir çabasıdır.

Diasporadaki Ermenilerin ABD'deki sayısının yoğunluğuna da bağlı olarak Ermenilerin soykırımın tanınması için ABD'deki hemen her çabası Türk milliyetçilerinin müdahaleleriyle karşılaşmaktadır. Faşist Türk devleti de Ermenilerin faaliyetlerine karşı mücadeleyi "vatan-daşları" üzerinde de kışkırtıyor.

Daha önce de sürtüşme konusu edilen, ama Türk tarafının yenilgisiyle sonuçlanan Ermenilerin San Fransisco'da, bir parkta satın aldıkları alana diktikleri haçın üzerine soykırımla ilgili bir plaket asmaları, yeni bir milleniyuma girerken "Türk vatandaşları'nın huzurunu... bozdu. Her zaman olduğu gibi bu sefer de Türkler hem men karşı atağa geçti! Türk-Amerikan Dernekleri Federasyonu (TADF) şimdilik bu plaketin kanunsuz asıldığı ve "yalan" şeyler yazıldığı için plaketin indirilmesiyle uğraşıyor.

ABD'nin Georgia eyaletinde 24 Nisan'ın soykırım günü olarak kabul edilmiş olmasına karşı, yine TADF tarafından itiraz edilmiş ve soykırımı anma gününün kaldırılması için çabalarını sürdürüyorlar.

ABD Başkanlık seçiminin propagandalarının başlamasıyla birlikte, başkanlık seçimi adaylarından Demokrat Partili Bill Bradley, daha önce de yaptığı açıklamalarında dile getirdiği gibi Ermeni soykırımının varlığını kabul ettiğini dile getirdi. Yine kuyrukları tutuşan öztürkler, tüm başkan adaylarına soykırımın olmadığını anlatan mektuplar göndermek için harekete geçtiler, imza toplamaya başladılar.

Bradley'e yazılan mektupta ise, *"başkan adayının bu yanlış iddiayı tanımasından duyulan hayal kırıklığı dile"*. (Türkiye, 16 Ocak 2000) getirilerek, **"Tarihi tarihçilere bırakmak lazım, politikacılara değil"** önerisinde bulunularak "kurnaz" siyasetçiler olduklarını bir kez daha ispatladılar!

Evet, ırkçılar işlerine geldiği zaman sorunu politikacılara, yine işine geldiği zaman tarihçilere devrediyor... Böylece tarihçilerin siyaset yapmadığını da anlatmaya çalışıyorlar. Ama çabaları boşuna! İster tarihçilere, isterse de politikacılara bıraksınlar, sorunun özü değişmiyor: Osmanlı-Türk devleti Ermeni soykırımını yapmıştır! Mirasçısı faşist Türk devleti de soykırımcılığı sürdürmektedir!

2000'li yıllara girdiğimiz soykırımın 85. yıldönümünde de Ermeni soykırımını lanetliyoruz! Ve devrimle hesabını sorana kadar da unutturmayacağız!

Bir kez daha; Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek iktidarın işçi sınıfı önderliğindeki devrimci demokratik iktidar olduğunu haykırıyoruz!

Faşist Türk devletine ölüm!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

9 Şubat 2000 X

Kadınlara ille de bir kurtarıcı mı gerek?

Geçen sayımızda, PKK'nin kadın kanadının kendisini örgütsel olarak bağımsızlaştırması anlamına gelen kadın partisi girişimi PJKK hakkında bilgi vermiş ve bu gelişmeye ilişkin ilk tavrımızı ortaya koymuştuk. Şimdi kaldığımız yerden devam ediyor ve gelişmeler temelinde önemli gördüğümüz bazı tespitlerimizi bir kere daha vurgulamak istiyoruz.

Örgütsel bağımsızlık neyi değiştiriyor?

PJKK ulusal ve uluslararası platformlarda kadın partisi girişiminin "olağanüstü önemde" olduğu propagandasına ağırlık veriyor. Bunu Kürt kadın hareketinin bağımsızlaşması ve kendi çıkarlarını kollaması noktasında büyük bir adım olarak niteliyor. Gerçek durum öyle midir? Ve örgütsel bağımsızlık neyi değiştirmektedir?

PJKK, PKK'den örgütsel bağımsızlığını ilan etmiştir. Fakat aynı adımı atarken ideolojik ve siyasi olarak PKK çizgisinden ayrılmadığını, bu çizgiye bağlı kaldığını açıklamıştır. PJKK adına konuşanların en önemli gördükleri ve en çok vurguladıkları şey "önderliğe" bağlılıktır. Şimdiye kadar PJKK adına yapılan tüm açıklamalar bu "bağlılık yeminleri" ile doludur. Bunlardan hareket edilecek olursa PJKK'nin programının bir tek içeriği vardır. Ve bu da Önderlik için varoluştur!

Bu koşullarda, PJKK'nin örgütsel ayrılığını ilan etmiş olması Kürt kadınlarının kurtuluş mücadelesi açısından gerçek bir ileri adım, gerçek anlamda bağımsızlaşma

hamlesi oluşturmamaktadır. Ve PKK'nin çıkış noktası itibarıyla milliyetçi-reformist, gelinek yerde bütünüyle teslimiyetçi çizgisinden köklü bir kopuş gerçekleşmediği ölçüde de bu olmayacaktır.

Bu noktada, 1980'li yıllarda feminist kadın hareketiyle yürütülen tartışmayı anımsatmak istiyoruz. Bilindiği gibi o dönemde küçük-burjuva feminist hareketinde ve onlardan etkilenen sol çevrelerde "bağımsız kadın hareketini" savunmak çok moda olmuştu (feministler tabii ki hala savunmaya devam ediyorlar). Bu tartışma içinde biz bolşevikler, Komünist Kadın Hareketi'nin kimden, ne için ve nasıl bir bağımsızlık sorularını çıkış noktası yaparak tavır belirleyeceğine sürekli vurgulamıştık. Bu yaklaşım bugün Kürt kadın hareketi ve özelde PJKK'deki gelişme bağlamında da bize yol gösterici olmaktadır. Çok açık bir şekilde ve bir kere daha görülmektedir ki, örgütsel bağımsızlık, tek başına, kadın kitlelerinin kurtuluş mücadelesinin doğru bir perspektife sahip olmasının garantisi olamamaktadır. Örgütsel bağımsızlığını ilan eden PJKK, PKK'nin aynı milliyetçi, aynı reformist siyasetini sürdürmekten öte birşey yapmamaktadır. Hatta "önderliğe kim daha bağlı" yarışı kişiye tapmayı uç noktaya vardığı noktada kadınları daha da olumsuz etkilemektedir.

Dün, "önderlik" savaş siyasetini savunduğunda en önde mücadele eden, kendini yakmaya dek en cüretkâr eylemlere başvuran genç kadınlar, bugün de "barış" siyasetinin en ön saflarında yermek için yarışmak-

tadır. Ve onların bu fedakârlıkları ne yazık ki, dün olduğu gibi bugün de yanlış bir siyaset için olmaktadır.

Kürt kadın hareketi bugün tarihteki en güçlü, en örgütlü dönemini yaşamaktadır. Ancak ne yazık ki, o bu gücün farkında değildir. Dün olduğu gibi bugün de bir kurtarıcı peşinde koşmakta ve hareketin tüm varlığını "önderliğe" bağlı kılmaktadır. Bu yanlış siyaset terk edilmek ve gerçek bir ileri adım için PJKK kendisini PKK'nin yanlış çizgisinden koparmak zorundadır. Bu çizgi, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini ve ona bağlı olarak Kürt kadın hareketini faşist Türk devletinin belirlediği teslimiyet zeminine çekmekte, kadınların kurtuluş mücadelesini bu düzen sınırları içine hapsetmektedir. Bu süreç içinde kadınların payına birtakım hak kırıntıları düşse de, genel durum değişmeyecek ulusal, cinsel, sınıfsal baskılar kalacaktır.

PJKK bir arayışın da ürünüdür.

Bir diğer yanıyla PJKK bir arayışın da ürünüdür. PKK'nin başlattığı "barış ve demokrasi süreci"nde örgütün silahlı kadın gerilla kanadının yeni konum ve rolünü belirlemeye çalışırken yürüttüğü mevzi savaşının bir ürünüdür. Ulusal kurtuluş mücadelesine atılan, özelde de gerilla içinde yer alan kadınların konumlarında önemli bir değişiklik olmuştur. Onlar bu mücadeleye katılmak için ailelerinin ve çevrelerinin feodal baskı zincirlerinden kendilerini koparmış ve mücadele içinde özgürleşme atılımları gerçekleştirmişlerdir. Bunlar olgulardır. Barış süreci şimdi onların bu konumlarını da tehdit etmektedir. Onlardan silahlarını bırakıp, sivil yaşama geri dönmeleri talep edilmektedir. Ama geriye nereye dönelecektir? Bunun ne anlama geldiğini onlar çok iyi biliyor, ya da en azından tahmin ediyorlar. Tarihte sayısız kez yaşandığı gibi, bu çoğunlukla, zincirlerini parçaladıkları ölçüde özgürlüğü tatmış kadın savaşçıların, bu özgürlüklerinden vazgeçerek evlerine, eski köleliğe geri dönmeleri anlamına gelmektedir. Bu anlamda PJKK, sürecin kadınlara dayattığı bu gidişata karşı bir direniş, orta ve uzun vadede siyasi yaşamdan dışlanma tehditine karşı bir direniş olarak da görülmelidir. PJKK'li kadınlar, "barış ve demokratikleşme süreci" içinde siyaset ve diplomaside ve tüm diğer alanlarda kendilerine de yer verilmesini talep ediyorlar. Bu talep ve ona bağlı olan direniş elbette ki, kendilerine göre haklı bir taleptir. Fakat sonuç itibarıyla Türk devletinin belirlediği, onun izni ve kuralları içerisinde oynanacak bir "barış ve demokrasi" oyunu içinde yer kapma çabasından öte bir anlam taşımamaktadır.

Bu yanıyla bakıldığında yukarda da söylediğimiz gibi, PJKK'nin bir arayışın, bir geçiş aşamasının da ürünü olduğunu ileri sürmek yanlış olmayacaktır.

Gelişmenin hangi yönde olacağı konusunda esasen Abdullah Öcalan'ın yeni yıl mesajı ipucu vermektedir. Önderlik'e bağlılık yeminleri içeren kadın militanların "barış ve demokratikleşme süreci"nde söz ve temsil hakkı talebine bu mesajda cevap verilmeye çalışılmaktadır. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, 29 Aralık

1999'da Özgür Politika'da yayınlanan mesajında Kadın Özgürlük Projesi geliştirilmesi "önermesi"nde bulunmuş, daha doğrusu gazetenin de büyük puntolarla tanıttığı gibi "Dünya Özgür Kadınlar Vakfı" projesini "kadınlara armağan" olarak sunmuştur. Büyük düşünen (!), büyük oynayan (!) Abdullah Öcalan, ilgili mesajında "ülke adını yetersiz buluyorum. Dünya Kadın Vakfı'nın kurulması gerektiğini düşünüyorum." demektedir. İşte "yeni süreç"te "yeni rolleri"nin ne olacağını soran PKK/PJKK kadın kadrolarına, militanlarına verilen yanıt budur. Merkezinin Roma'da olabileceği düşünülen (neden Roma sorusuna A. Öcalan'ın da yanıtı "neden-se aklıma hep Roma geliyor." oluyor.) bir vakıf! Vakıf'ın esas işlevinin ne olacağı konusunda da şu satırlar bir fikir veriyor: "Ortada kalan kızlara, analara, çocuklara vakıf sahip çıkmalıdır. Bunlara anadilde eğitim verilebilir. Yakınlarını kaybeden kadınlara sahip çıkılmalıdır. Barış için önemli görevlerdir." Böylece sözkonusu Vakıf'ın esasta "yaraları sarma" Kürt kadınlarının sosyal-yardımlaşma projesi olarak düşünüldüğü ortaya çıkıyor. Bütün bunlar en alt, en geri düzeyde siyaset, sosyal ve kültürel faaliyet yürütme planına denk düşmektedir. Önerilen silahlı güçlerin, kadın militanların adım adım bu tür legal örgütler içinde eritilmesidir. Bu çerçevede PJKK'nin de kendini "dönüştürerek" önerilen Vakıf'a angaje olması önerisi mevcuttur: "Zaten partinizi kurmuşsunuz. Giderek geliştirirsiniz. Uluslararasılaşabilirsiniz." (agy)

Önerilen budur. Ve bu, PKK Genel Başkanı'nın kadınlara armağan ettiği büyük bir lütufmuş gibi sunulmaktadır. Bizzat kendisi bu projeyi "Kadınlara 2000 yılında vereceğim son hediye budur." şeklinde tanıtmaktadır. Bu şekilde o, bir kere daha kendisinin "kurtarıcı" olarak kabul edilmesi gerektiğini beyinlere kazımaya çalışmaktadır. Ve ne yazık ki, "kurtarıcı" olarak ona tapma PJKK'nin de bütün bünyesine işlemiştir.

İstenildiği kadar örgütsel bağımsızlığa kavuşmuş olsun, bir kurtarıcıya, bir tanrıya tapınmaktan kurtulmadığı ölçüde kadın hareketinin gerçek anlamda bir bağımsızlaşması sözkonusu olamaz. Kadınların özgürlük ve eşitliği hiçbir şekilde bir "yaratıcı" ya da "kurtarıcının" armağanı olamaz. Eşitlik ve özgürlük mücadelesinin bütün içeriği kadınların kendi kaderlerini kendi ellerine alma çabasıdır!

Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan

Nasıl bizleri kurtarır?

Bizi tek kurtaracak olan

Kendi kollarımızdır.

Enternasyonal'in bu satırları kadınların özgürleşmesi mücadelesi açısından da geçerlidir. Kadınların erkek egemenliğine başkaldırısı, "erkek himayesi"ne karşı bir başkaldırıdır. Ulusal kurtuluş hareketleri ise, kadınların eşitlik ve özgürlük hareketlerine bunlar ancak kendi kontrollerinde yürüdüğü ve işlerine yaradığı ölçüde olumlu yaklaşırlar. PKK'nin gelişme sürecinde de bir kere daha kanıtlanan budur.

7 Şubat 2000 X

SOVYETLER BİRLİĞİ DENEYİNİN ÖĞRETİCİ SONUCU:

Ulusal sorunun çözümü için de alternatif sosyalizmdir!

Marks ve Engels insanlığın kurtuluşunun komünizmde olduğunu ilan ettiklerinden bu yana burjuvazinin sürekli saldırdığı şeylerin başında komünist fikirler, uygulama ve deneyler geliyor. Marksizmin yaratıcıları, insanlığın geleceğini komünizmde görürlerken, bu çerçevede ulusların kurtuluşu için, bir bakıma ulusların geleceğinin de sosyalizm alternatifinde yattığını ortaya koydular. Marks ve Engels uluslar için hâlâ geçerli olan şu temel bakış açısını parlak bir biçimde ortaya koydular:

"Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz."

Bu temel belirlemeyle, halklar arasındaki geleceğin nasıl olacağını, olması gerektiğinin stratejisinin ana hatları ortaya konmuş oluyordu. Bu, aynı zamanda ulusal sorunun çözümü için üzerinde sağlam bir şekilde durulacak temel anlamına geliyordu. Rahatlıkla denilebilir ki Marks ve Engels'in Manifesto'da ortaya koydukları çözüm anlayışı bugün de -bu koşullar sürdüğü sürece yarın da- geçerlidir. Ve bu, doğrudan komünistlerin ulusal sorunda alternatifi 150 yıl öncesinden ortaya koyduklarını göstermektedir.

Alternatifin teorik olarak ortaya konmasının çok büyük yankılar yarattığı bir gerçek. Alternatifin karşı tarafında duran burjuvazi bunun fazlasıyla bilincindedir ve davranışı buna denk düşüyor. Esasta önemli olan yan ise teorik bazda ortaya konan alternatinin yıllar sonra, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile başlayan süreçte, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası koşullarında pratik olarak hayat bulmasıdır.

Doğrudan, Sovyetler Birliği'nin proletarya diktatörlüğü devleti döneminde çıkarılması gereken en önemli sonuçlardan biri; Sosyalist Ekim Devrimi ile birlikte ulusal sorunun çözümü noktasında yapılanların, ulusal sorunun gerçek çözümü için tek alternatifin proletarya devrimi olduğudur.

Günümüzde, Sovyetler Birliği devlet ismi resmen de terkedildikten sonra ve emperyalizmin sosyalizmi gözden düşürmek maksadıyla hassas konulardan biri olan

ulus-milliyet-etnik kimlik vb. noktalara girerek; hummalı bir faaliyetin ürünü olarak dünyanın bir dizi bölgesinde ulusal boğazlaşmaları kışkırtmasından ve bunları bizzat kendisinin örgütlemesinden sonra; her türden revizyonist, reformist, milliyetçi, sosyalist ve sözde Marksizm-Leninizm'e sahip çıktıkları iddiasında olanlar, sosyalizmin ulusal sorunu çözemediği noktasında konaklamada gecikmediler. [Bu bağlamda, özellikle ülkemiz somutunda milliyetçiler ve oportünistler Lenin-Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nde ulusal sorunda katedilen muazzam başarıları gözlerden gizlemek için ellerinden gelen her yola başvurdular; sosyalizm ve ulusal sorunun çözümü, proletarya diktatörlüğü ve ulusal sorunun çözümü noktasında sözde "eleştirel" olma adına nasıl saldırıya geçtiklerine çeşitli yazılarımızda değindik.)]

Sosyalizme yönelik bu genel saldırı dalgası içinde yaygın bir biçimde sosyalizmi lafta da olsa savunan birçok örgüt, geçmişte sahip olduğu görüşleri hızla terketti. Bu süreçte sosyalizmin muazzam kazanımları yok sayılarak sosyalizmin inşası döneminde yapılan bazı yanlışlar, sosyalizmde ulusal sorunun çözülmediği, çözülemeyeceği teranelerine dayanak yapılmaya çalışıldı. Çarpıtmalar o denli ilerletildi ki, sosyalizmin inşasında ortaya çıkan bazı yanlışlar, sosyalizmle uyuşmayan ve yapılmaması gereken hatalar olarak değil de, bu hatalar, sosyalizmin doğal yolarkadaşları olduğu biçiminde gösterilmeye çalışıldı, çalışılıyor. Oysa bizzat sosyalizmi inşa edenlerin kendileri yaptıkları hataları ortaya koymuş ve düzeltmeye çalışmışlardır. Tarih çarpıtıcılarının böylesi olguları ortaya koyması da doğal olarak beklenemez. Herhalükarda ulusal sorunda da sosyalizmin inşasında ortaya çıkan bazı yanlışlar, genel doğrultunun ve yapılanların esasının doğru olduğunu ve bu konuda da çok kısa sayılacak bir zaman diliminde, önceden hesaplanamayacak ölçüde kazanımların elde edildiği gerçeğini ortadan kaldıramaz.

Ulusal sorunun akşamdan-sabaha çözümünü bekle-

yen sosyalizmin hayalcilerinin(!) bekledikleri çözümü göremeyince değişik sapmalar içine girdikleri Sovyetler Birliği somutunda pratik olarak da yaşandı. İşi bir an önce ulusal farklılıkların kaldırılmasına kadar varıran bu sapmacılar sorunu kavrayamıyorlardı. Bunlarla mücadele edildi. Leninist yaklaşım geniş kesimlere kavratılmaya çalışıldı. Özellikle bu noktada Stalin çok yoğun çabalar sarfetti. Daha önceden tehlikenin varlığına işaret eden Stalin, doğru politikaların uygulanmaması halinde emperyalizmin kazanacağını gayet berrak şekilde ortaya koydu. Emperyalizmin beklediği sonucu almasının yolu, Leninist politikalarda ısrar etmektir. 1930 yılında Stalin'in "Proletarya Diktatörlüğü Koşullarında Ulusal sorundaki Sapmalara Karşı Mücadele" Raporunu XVI. Parti Kongresi'nde okuduğunda bütün bu sapmalara karşı mücadeleye genişçe yer verdi.

Stalin, bütün yaşamı boyunca halklar arasında kalıcı bir yakınlaşma ve kardeşleşmenin kurulmasına çalıştı. Ve tehlikenin hangi koşullarda, nasıl gündeme geleceğini çok önceden gören Stalin, doğru politikalarla vazgeçildiğinde doğal olarak pratik uygulamaların da zararlı gelişmelere yolaçacağını ve önlenememesi durumunda uluslararası sosyalizm sayesinde tesis edilmeye çalışılan ortamın zedeleneyeceğini ve ortadan kalkacağını her defasında özenle vurguladı, gerekli dikkati çekti.

O, bütün bu uyarı ve öngörülerine, yanlış görüş ve pratiklerle mücadele etmesine rağmen, bir dönem sonra burjuva revizyonistler iktidarı ellerine geçirdiler ve ulusal sorun bağlamında da sosyalizm şartlarında kazanılanları bir bir açıktan burjuvaziye teslim ettiler. Modern revizyonist kliklerin marifetleriyle ve ancak 40-50 yıllık bir süreçte tüketildikleri, yokettikleri kazanımların Sosyalizmin kazanımları olduğu gerçeği, olguları inkara kalkışmayan herkesin kabul ettiği bir gerçektir. Bu gerçek, yer yer sosyalizme saldırı için yazılan yazı ve kitaplarda bile aktarılan veriler tarafından da onaylanma durumundadır. Yani sosyalizme saldırıda bulunduğu noktalar da bile bazı gerçekler teslim edilmek zorunda kalınıyor.

SOSYALİZMDE KAYDEDİLEN BAZI GELİŞMELER

Ulusların birbirlerini boğazladığı ve egemen ulus olarak Rus ulusunun diğer ulus ve azınlıklar üzerinde koyu bir şovenizm estirdiği koşullardan, değişik ulus ve azınlıkların kenetlendiği bir yaşam ortamının sağlanmasına geçmeyi başarmış olmak bir tek şeyle açıklanabilir: Sosyalizm!

Tartışma götürmez şekilde kanıtlanmıştır ki, Leninist teori önderliğinde proletarya diktatörlüğü devleti dene-

yi koşullarında katedilen mesafe ulusal sorunun çözümünde tarihin en ileri adımıdır. Birkaç on yıllık Sovyet deneyi ulusların hayatının tamamen olumlu yönde değiştiğini göstermiştir.

Sosyalizmin bir dizi alanda ulusal sorunda başarılı bir ilerleme gösterdiğini Lenin-Stalin dönemi Sovyetler Birliği'ne, Stalin'e karaçılma temelinde saldıran revizyonist Gorbaçov bile teslim etme durumundadır. Bu bağlamda O, şöyle demektedir:

"Bir zamanların kenar bölgelerinin hızlandırılmış geliştirilmesi hedefli siyaseti sonucu Sovyet iktidarı döneminde bütün birlik cumhuriyetlerinde güçlü ve çeşitli dalları kapsayan bir sanayi yaratılmış ve sosyo-ekonomik gelişme dengelenmiştir. 1926'da eski sanayi bölgelerinde kişi başına sanayi üretimi, ulusal kenar bölgelerdekini 38 katı iken, 1941'de 4,1 katına düşürülmüştür. Şimdi ise hemen hemen 2,3 katıdır." (19 Eylül 1989 tarihli "Partinin Şimdiki Milliyetler Politikası Üzerine" yaptığı konuşmadan. Aktaran Ulusal Sorun Üzerine Eğitim Notları, Yeni Dünya İçin Yayınları, sayfa 138)

Bu gelişme kuşkusuz ki sosyalizm olmasaydı düşünülemezdi. Modern revizyonizmin iktidara gelmesinden sonraki gelişmenin yavaşlaması da sosyalizmden sapan bir siyaset olmasının sonucudur. Sovyetler Birliği'nde Ekim Devrimi sonrasında, devrim öncesi varlığı bile bilinmeyen birçok ulus milliyet ortaya çıktı. Bunun ortaya çıkmasının esas temeliyse ulusal baskının, siyasal eşitsizliğin devrim sonrasında kaldırılmış olması ve ulus ve milliyetlerin eşitliği, kardeşliği ilkesine uygun siyasetin pratiğe geçirilmiş olmasıdır.

Sosyalizm altında ulusların ve milliyetlerin özgürlüklerine kavuştuğu sadece Sovyet kaynaklarında ortaya konmamaktadır. Dönemin birçok aydını da Sovyetler Birliği'ne yaptığı gezilerini notlara dökmüş ve kitap ya da makale olarak yayınlamıştır. Sovyetler Birliği'ne gidenlerden biri de Anna Strong olmuştur.

Anna Strong "Stalin Dönemi" adlı kitabında ulusal sorun bağlamında şunları belirtiyor:

"Daha geri uluslar arasında, çok daha büyük değişiklikler oldu. Sovyetler Birliği her türlü gelişme aşamasında yüzelli ulustan oluşuyor: ren geyiği yetiştiren Eskimolardan, koyun yetiştiren göçebe Kırgızlara, Ermeniler ve Gürcüler gibi eski uygarlıklara sahip halklara kadar. Sovyet politikası, ekonomi sosyalizme doğru ilerlediği sürece, bütün ulusal kültürleri gelişmeye bırakmıştı. Ne var ki, elli sekiz ulusun, kitap bir yana, alfabeti bile yoktu. Bilim adamları bunlar için yazılı diller geliştirdiler ve Sovyetler Birliği'nde, birinci Beş Yıllık Planın sonunda, yayınlanan kitap sayısı, Almanya, Fransa ve İngiltere'de yayımlananların toplamından daha fazla olana dek Moskova'da tam yüz elli dilde kitap basıldı."

(Stalin Dönemi, Anna L. Strong, Onur yayınları, sayfa 72)

150 dilde basılan kitapların önemli bir bölümü de Ekim Devrimi öncesinde alfabesi bile olmayan ve okuma-yazma oranı sıfır düzeyinde olan ulus ve milliyetlerin dillerinde yayınlanmıştır. Kültürel alanda ilerlemenin temeli de okuma-yazma oranının yükseltilmesiyle atılmıştır.

Örnelemek gerekirse; Türkmenistan'da devrim öncesinde okuma-yazma oranı %1 iken 1950'ye gelindiğinde okuma-yazma bilmeyenlerin oranı %99'dan %1'e indirilmiştir. Ermenistan'da okuma-yazma oranı %30 civarından %100'e çıkarılmıştır. Tacikistan'da okuma-yazma oranı %0.5'ten hemen hemen %100'e varılmıştır vb. vb. Ekonomik alanda da feodallerin egemenliğinde olan ve göçebe, çoban yaşamının egemen olduğu birçok ülke büyük oranda sanayi ülkesine dönüştürülmüştür. Yukarıda Gorbaçov'dan da aktardığımız alıntıdan en ileri düzeydeki bölgelerle en geri kalmış bölgeler arasındaki fark giderek azalmıştır.

Emperyalist barbarlığa karşı her alanda alternatif olma özelliğine sahip sosyalizmin, ulusların özgürlüğü ve kurtuluşu bağlamında da alternatif olduğunu göstermeye burada saydığımız birkaç olgu bile yeterlidir.

Sosyalizm altında ulusal sorunun bütünüyle çözümü bir süreç meselesidir. Siyasi olarak varolan eşitsizlikler işçi sınıfının iktidara gelmesiyle, yasal düzenlemelerle ortadan kaldırılıp yasal eşitsizliklere son verilmiştir. Ulusal baskı ortadan kaldırılmıştır. Fakat, geçmişten devralınan "miras" ulusal baskı ve zulmün sonucu da geri kalmış bir ekonomi ve kültür olmuştur. Ekonomik ve kültürel eşitsizlik ise ancak proletarya iktidarının bilinçli ve planlı siyasetiyle ortadan kaldırılabilir. Ve bu süreç, sözkonusu ülkenin ekonomik ve kültürel gelişme düzeyine göre daha uzun ya da daha kısa olabilir.

Modernrevizyonizmin iktidara el koyması sonrasında yürütülen siyasetle halklar arasında sağlanan birliğin temelinin dinamitlenmesi ve Rus sosyalemperyalizminin çöküşüyle birlikte ulusal çatışmaların yaşanması, ulusal sorunun sosyalizmde çözülmediğini değil; sosyalizmden sapıldığında ulusal çatışmaların yaşanacağını göstermektedir. Burjuva siyaseti ulusları birbirine düşman etme, çatıştırmaya siyasetidir! Ulusların kurtuluşu adına sosyalizme saldırırlar da gerçek anlamda ulusal özgürlük savunucuları değildir, olamazlar. Böyleleri ulusal özgürlükten sadece "kendi" ulusunun, gerçekte burjuvazisinin egemenliğini anlıyor! Ve imtiyaz sahibi olmadığı yerde basıyor yaygarayı: Ulusal özgürlük istiyoruz! Bu burjuva baylar için Sosyalizmin alternatif olması zaten sözkonusu değildir.

İşe sosyalizmin savunulması ve inşası perspektifinden bakmayanlar için sosyalizmde zaten her şey yan-

lış yapılmıştır. Çünkü onlara göre, herşeyden önce sosyalizmin kendisi yanlıştır.

SONUÇ

Bir kez daha, ezilen ve sömürge ulusların kurtuluşu sosyalizmedir; çünkü ancak ve yalnız proletaryanın önderliğinde ve enternasyonalist temeldeki devrimler, ulusların kesin kurtuluşunu sağlayabilir. Bunun dışındaki bütün 'çözümler' değişik şekillerde ulusların kapitalist barbarlık altında tutulması demektir.

Evet, Komünist Partisi Manifestosu'nun yazılmasının üzerinden 152/153 yıl geçmesine rağmen orada yazılan "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİNİZ!" şiarı bugün de yeni bir dünya, komünist bir dünya kazanmak için biricik alternatif olma özelliğini sürdürüyor.

Marksist-leninist teorinin hem teorik boyutta ve hem de pratik bakımdan sosyalizmin uygulandığı Sovyetler Birliği somutunda kapitalist-emperyalist barbarlığa karşı yegane çözüm olduğu kanıtlanmıştır.

Özellikle de Sovyetler Birliği'nde ulusal sorunun doğru bir temelde çözüldüğü ve bunun dünyanın bütün ezilen halkları ve ulusları için bir ilham kaynağı olduğu, yalnızca Sovyetler Birliği'nde değil, dünyanın her yanında kalıcı ve gerçek çözümün sosyalizmde olduğu gerçeğini döne döne vurgulamak, milliyet-

çiliğin ayyuka çıktığı, sosyalizme her taraftan saldırıldığı bir dönemde daha da gereklidir. Bu konuda da öncelikli görev, ulusal sorunun tek doğru çözümünün marksist-leninist temelde olacağını daha geniş kitlelere anlatabilmektir. Bu başarılabildiği düzeyde, sosyalizme ve yaşanan sosyalizm nezdinde komünizm alternatifine getirilen her türden saldırı boşa çıkarılabilir.

Hayır, komünizm ulusal sorunda iflas etmedi. İflas eden sosyalizm diye yutturulmaya çalışılan modern revizyonist önderlikli bürokratik kapitalist düzendir.

Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler, Sovyetler Birliği'nde yaşanan sosyalizm deneyinde de görüldüğü gibi, ulusal sorunun gerçek çözümünün sosyalizmde olduğu gerçeğini bir kez daha haykırmaktadır.

Kapitalizm-emperyalizm ulusal sorunu çözemediğini 20. yüzyılda fazlasıyla kanıtladı. Burjuvazi ile kolkola revizyonizm ve oportünizm, her türden milliyetçilik varsın çarpıtma ve karalama kampanyasına devam etsin, ulusların ve milliyetlerin kurtuluşu için yegane alternatif sosyalizmdir!

"2000'li yıllar BOLŞEVİZMin olacak! Ezilen uluslar özgürlüğüne kavuşacak!"

**Öncelikli görev,
ulusal sorunun
tek doğru çözümünü
marksist-leninist temelde
olacağını daha geniş kitlelere
anlatabilmektir.
Bu başarılabildiği düzeyde,
sosyalizme ve yaşanan sosyalizm
nezdinde komünizm alternatifine
getirilen her türden saldırı
boşa çıkarılabilir.**

HAZIRKIRINA KADRA

Gundê kurda da bi serkariya partiya bolşêvika û dewleta Sovêtê emrê teze çêdibû, jiyana rind, lê ew emrê teze û jiyana rind usa hêsa nedibû, di gunda da beg û dewletiya gevezetî dîkîrîn, merî berê hev didan, şer û şiltaqa davitne komûnîsta, giliyê netê dîkîrîn. Hinekê kesib ketibûn bin qolê dewletiya, bi destê wan şer dîkîrîn ber wan xulamêd pak ê li gundê kurda da.

Êrêvanê da her Misto tenê di komita Merkeziyêye Partiya Bolşêvikaye Ermenistanê da dixebitî.

Xebata nav Kurda çetin dibû. Li nehya Heci Xelilê êdî aktiv pêşda hatibû, komek didane şuxulê çêkirîna sosyalistiyê. Gerekê meriv bişêkirine û bêje: ew aktiv soz tune, mênka li gundê ew tê da dîman rind, dil û can, komûnîstî dixebitin, lê ew gîşke nexwendî bûn, wana nikaribû qolê xwe ji bikişandina, xên ji komûnisteki her ewi heveki xwendin zanibû...

Lazim bû xebatçiyê xwendî, xên ji xwendinê, lazîm bû, ew xebatçiyê ku seyasetî ji hazîrbûna, giliyê Lênin, partiya bolşêvika bîzanbûna û bi wê zanbûna Marksîzmê-Lênîzmê xebat bîbirana nav Kurda. Lê meriyê usa hela tune bûn.

Lazîmetiya Kurda, bona xebata nav Kurda da gelek bû, lê kadir qe tunebûn. Kurd wê çaxê hê dihatin nav kîrîne li ser êla hesab dibûn. Êla Birûka, êla Hesîniya, êla Zuqrûya û êla Sipka. Her Axbaran aliyê xebatê da pîr hindik pak bû. Komûnisteki şedîd û helal li wê derê xebateki zef rind dibîr, ê ku berê qumandarê esker bû - Şemo Têmûrov, xên ji wi, hevalê Cerdoyê Gêncî bû.

Bihar bû, rojêd meha gulane ewlin bû. Taviya baranê teze derbaz bûbû, erd hê şil bû, dilopêd baranê ser belgê dara ku diketne erdê, ber tavê dibiriqîn şivêta mîrcana, çavê meriv jê tîr nedibû. Çivîk û dûmeqesk ji meriv tirê wê barana derbazbûyî şadibûn, çimku çivîka ava li erdê pey baranê ra gol bibû, dorê girtibûn, çifte-çifta wan bû, per û baskê xwe bilind dîkîrîn, serê xwe dîkîrîne avê, te diqot ewana avê xwedîkîrîn. Dûmeqeska ji li hewa dabûne pey hev, meriv tirê ewana zarê çûk in, "girtinokê" dilîzin, weki hev bigrin, lema pey hev difiriyan, vi alî û wi alî diçûn dihatin. Erd ji wê baranê xweş bû, toz tune

bû, bina hewayê ji temîz bû. Hêşnayê minanî meriya serê xwe tik kiribû û meriv tirê digot: "Xwezîla hine barana din ji bîhata, ez ti me, min tîr av venexwar"...

Wê roja baharê, sala 1927a, Misto çû Moskwayê, cem hevalê Stalîn, ev giliyê xebata nava mexlûqetê Kurda û derheqa kadra gili kir. Komîteya Merkeziyêye Partiya bolşêvika ev gili sparte hevalê Mixail Îvanoviç Kalînîn, bi hukmê wi li bajarê Êrêvanê bona Kurda texnikûma pêdagogiyê vekîrîn. Wê sala 1927a Misto ji çû kursa Marxîzm-Lênîzmê li Moskwayê. Wi çaxî carêkê din ji Misto derheqa kadra ew gili Komîtêya Merkeziyê Partiyê da danî. Ewî digot:

– Akadêmîk Orbêlî kurdzan e, şerqzan e, li Leningradê ye. Bi destê wi em karin kadrê aktivê rind hazîrkîn.

Hevalê Kalînîn hukûm kir, weki li Leningradê cem Înstîtûta mexlûqetê şimalê fakulteta karkera bona Kurda vekîn. Hema li wê derê ji spartne Misto, weki ew cahîla topke bide Komîsariyatêd Ronkaya Ermenistanê û ya Gurcîstanê, weki bi resmî, qanûnî wan cahîla bişînin. Hukûm nivîsin dane Misto, ew hat, cahîl topkîrîn şandin.

Lê paşê ew fakultet guhastin kîrne Înstîtûta mîletêd biçûke Sovêtiyê. Vîra, li Leningradê, cem ulmdarêd rind, Sehid dest bi xwendinê kir, serwestî ulm hin dibû. Ji wê şûnda Sehid, çawa cahîleki rindî bêqûsûr û aqîl, bona katîbê cabdari teşkîleta Komso-mola li Înstîtûtê hate bijartîne, bû uzvê brûyo komita partiyê, lê eva giliyê derheqa Sehid temam nabe, weki ez derheqa Sehid û hinbûna wi nenivîsim.

Wê Înstîtûtê da Misto ji wek dersdar dixebitî. Çawa dersdar ewî didît: cahîl rind ulm hin dibîr, lê, Sehid ji wan gîşka diha rind e, çawa cahîleki prinsîpiyal û kûr nêzîki giliya dibû, alîkî ji bona xeysetê wi, bona aqîl û kemala wi, bona pevgerêdana wi hevala ra, Sehid çawa hevaleki rind, cem gîşka di hate hesabê.

Carna Misto pêra xeberdîda û pîrs jê dîkîr, derheqa hinbûna wi û xebata komso-mola, ewî digot:

– Hevalê dersdar, partiya bolşêvika ronîya rêya xebatçîyan e. Ronîya gundiyê kesib û zehmetkêşane, weki Lênin-Partiya bolşêvika nebûya, gelo kê

izin bida ewladê Kurdayê kesib, weki bê bajarê padşê û bê pere, bî kincê rind û xwarina baş buxe û hinbe. Bona vê partiyê, bona vê diwana pala û gundiya, bona diwana Sovêtê, gerekê em gışk emrê xwe bîdin. Min guman heye cahilêd teşkileta komsomola da, ciyê ku ez lê katibê cabdar im, gışkê usa bîn...

Ew çend sal bûn Sehid lî Leningradê minani rojêd xwe ewlin dest bî xwendinê kiribû û dileki şa hini ulm dibû...

Sala 1930 Kolxoz minani hemû ciyê welatê Sovêtê, lî gundê Kurda da ji destpêkiribûn dihatne çêkirinê. Dî gunda da şerê sînfî dijîni diqewimi. Kûlaka şer dîkir, weki Kolxoz neyêne çêkirinê, wana hemû delq û helam-qulam nav cîmaetê da bona wê yekê digotin, weki qîrara Komîta merkeziyê yê partiya bolşevîka, derheqa gundiya da neyê qedandinê. Havînê wextê Sehid dihat mal, ewi ev yek tev bî çavê xwe didit û difikiri, weki zû xwendina xwe kutake, bê gund bixebite. Ewi ji didit weki kadrê xwendî nav gunda da tunene... Lema payizê ku Sehid dihat Leningradê, diha gelek, diha rind ser dersê xwe dixebiti.

Ew çend sal bûn cahilê zehmetkêşê Kurda lî Leningradê dixwendin. Êdî nêzik dibû wextê kutakirina institûtê, wextê inthama nêzik dibû. Hevalê wi ê ku pêra dixwandin kuta dîkîrin, wana karê xwe dîkir, pey intama ra neçne gund, bixebitin. Tema xwendinê hildabûn, wana dixwest êdî bilind bixûnin. Lê Sehid usa fikir nedikir û lî ser wi sozê ma, weki here gund bixebite. Ewi zû lez dîkir, weki bigihije gund dest bî xebatê bîke.

Rojêd meha heziranê paşin bûn, lî Leningradê heva hê pak germ nin bû. Rest e roj hebûn, weki tavê dîda, lê disa bayê Baltikê radbû, meriv teyamiş nedibû. Bajarvaniya hê paltoyê pembû kîrî, kurkê ji postê heywanêd xwedîkîrin, xwe dipêçan. Ji sermê hê gelekalepîk dîkîrne destê xwe. Çimku ji wi bayê biharê meriv serma dîkir.

Axirîya meramê Sehid hatne serî, havina sala 1932a ewi intamê xwe dan. Ew çend rojbûn profêsoara û dersdara hemû derecê ku institûtêda hin bûbû, kûr ji Sehid dipîrsin. Ewi intamê xwe gışk rind dan û diploma ulmê pêdagogiyê stand. Diploma wi da bî morkirî qolê profêsoara lê nivisibûn:

– Sehidê Emerikê pîr rind kuta kîr. Institûta mîletêd biçûke Şerqêye Sovêtîyê û kare bixebite çawa pêdagogekî hazîr.

Êvar bû, bayê biharê disa dihat û surekê betêr ji xwe ra dani. Mexlûqet lez kuça da diçûn, te digot evana tev ji tiştêkî paşda mane, lema usa dilezinin, weki xwe bigihinê. Wê êvarê Sehid ji lez dîkir ber bî istasyonê diçû, weki bilêta xwe bistîne here gundê xwe. Ewi ku bilêta stand û hate vagonê, maşîne rê ket, ewi usa lez bû, weki maşîne diçe, hat dewsa

xwe rûnişt, paşê disa fikirî weki maşîne hêdika diçe, eva ne minani maşîna wan sala bû, wextê ew carna havînê pê diçû mal. Disa çû ber pencerê, lê êdî tarî bû, ewi himangi dit, weki kêranê tîlefûnê ber çavê wi zû dihatin û unda dibûn. Hat ciyê xwe rûnişt. Yeki kal berçavk ber çava, dî vagonê da cem Sehid rûniştibû. Kalê dit, weki ev meri zef diqirçiqe, lema ji nîkare rind ciyê xwe rûnê, diçe û tê. Ew xal emrê xwe da gelekî geryabû, gelekî ditibû, tê derdixist, weki, Sehid lez e. Ewi gote Sehid:

– Heval, ez dibînim tu diqacqîci û lez î?

– Belê, heval ezi lez im!

– Hûn meriyê kiderê ne?

– Ez meriyê Kavkasê me.

– Dibe hûn Ermeni ne?

– Naxêr, ez ne Ermeni me.

– Dêmek hûn Gurc in?

– Nexêr, ez ne Gurc im ji.

– Pey, erê, erê hûn Adrbêcan in.

– Na, ez ne Adrbêcan im ji.

– Bisek, weki usâne, hûn mî ra rast nabêjin, ez lî bajarê Qersê û Tbilîsê salêd 1910 a heta 1917 a mame, min lî wê derê qulix kîriye û mîletê Kavkasê tevi nas dîkim, lê tu çî mîleti?

Sehid got:

– Ez Kurd im.

Kalê devê xwe vekir, çav belîqandî, berçavkê xwe rast kîrin, lî Sehid û kincê wi nihêri got:

– Hûn mî ra rast nabêjin, berî ewlin, ew kincê lî te, ew xebardana we kîvş nake, weki hûn Kurd in, ya duda ji çî şuxulê Kurda Leningradê heyê? Çî qewi hûn hatîbûne Leningradê?

Sehid wê xebardana kalê ra texmin kîr, weki ev kal ji "gewrê berê ye", hê tek-tek peyda dibî, ewi kalê ra şirovekir, weki rastî ji Kurd e, institûtê kuta kîriye, û wê niha here gundê xwe da bixebite. Lema lez dike.

Kalê got:

– Weleh min qe bawer nedikir, weki Kurd ji bêne Leningradê.

Sehid wa qurbetî got:

– Erê, gelekalepa bawer nedîkîrin, weki Kurd ji bêne Leningradê, lê bî saya Partiya Komûnist û dewleta Sovêtê niha Kurd ji tene vi bajarê mezin.

Wan sala trêni ji Leningradê heta Êrêvanê şeş roja ancax dihat. Ew çend roj bû Sehid û kalê heta Bakûyê dî vagonê da cem hev bûn. Sehid çawa cahilekî eşîra û hurmet, qedrê meriyê ji xwe mezintir digirt û nedihîşt, weki kalê lî istasyona peya be, here çayê bine, yan ji xwarina mayîn bîkire. Ew diçû zûka dani, digot:

– Apo, tu kal î, weki tu herî çayê bîni, yanê xwarinê bîkîrî, tuyê paşda bîminî. Lê ez cahil im, qe ji ciyê xwe ranebe, ezê te ra bînim.

Kalê ku ew hurmet dit, ewi tê derxist weki Sehid

cahileki bêqusûr û rind e, jê hîzkîr. Ewana ku gihîşt-ne istasyona Tîxarêskê lî welatê Kûbanê, kalê Sehîd ra gîlî kir:

– Tu zani sala 1918 da lî vira şereki giran gewimî? Sehîd got:

– Ez wî çaxî hê zar bûm, ez jî ku zanim...

– Ez zanim tu zar bûyî, rengê te ra kîvş e, lema ez jî te ra gîlî dîkîm. Wî çaxî ezi nava şêr da bûm. Eskerê sor dî şêrê vira da zoreke yeman da me, gele merî jî me hatne qirê, lê paşê Îngiliz komek da me, me ra tankê şandin, me wî çaxî bî çetîneke mezin Kûban jî dest wan derxist.

Sehîd lê nihêrî gele gîlî cem wî hene, ewî got:

– Min te ra rast got ez kî me, lê tu qe mî ra nabêjî, de tu jî bêje, tu kî yî? Berê tu xweyê çî rutbê bûyî?

Kalê destpêkîr got:

– Ez we, Kurda, pak nas dîkîm, lî welatê Romê sala 1914a we gelekî me ra şer kirîye, ez zanim, hûn mîletekî qehreman in. Kurda wî şerî da timê berê me qazaxa dida. Pak bû Romê silahê rind nedîda destê wan. Jî wê şûnda ez pak zanim Rom Kurda hîz nake, hergav we qîr dîke û qebilê we berî hev dîde.

Sehîd lê nihêrî kalê gelek gîliya zane, lê naxwaze bêje, ew bî delk alîkî dînê da xeber dibêje, dixwaze caba wî nede, bixalîfîne ser xebarnê dînê.

Ewî got kalê:

– Ez wan gîliya pak zanim, tu mî ra bêje. Berê tu kî bûyî û niha ser çî qulixêyî?

– Ezê wê jî te ra gîlî kim.

– Bavê min zabîtê qazaxa bû, nîsla me zûda zabîtê gele padşâ bû. Zarotiyê da bavê min ez şandme Pêtêrbûrgê, lî mekteba zarêd kurê mîlkîdara, min "korpûsa kadêta" xilas kir, lî wê derê ez hîni terbetê herbiyê dibûm, ya eskerê siyariyê. Ez jî zabîtê qazaxa bûm. Min gele qulix kirîye. Lî şêrê me û Japoniya sala 1904 a, şêrê me û Romê sala 1914 a. Mal û mîlkê min lî Kûbanê bû. Ez qumandarê eskerê qazaxa bûm, min bî eskerê sor ra dîkire şer. Wextê eskerê sor berî me da, her yek jî me alîkî revî: hînek çûne Êvropayê, hînek çûne Romê, hînek çûne Îranê, lê ez çûme cîkî dûr. Ez hatme bajarê Bakûyê. Ez gelekî poşmam bûm, wekî min wî çaxî bî diwana palagundiya û diwana Sovêtê ra şer dîkîr. Sala 1920'a gava ku eskerê sor hate bajarê Bakûyê, ez çûm cem Sêrgo Orconîkîdzê, min gunê xwe da stuyê xwe, diwanê gunê min baxşande min. Min wî çaxî gote wan: "Ez ulumdarê şuxulê herbiyê me, pratîka min gelek e, min gele şer derbaz kirîne, cîkî bîde min ez helal bîkîm diwana Sovêtê ra, zabîtê siyariyê rind hazîr bîkîm". Lî Bakûyê qulix dane min, niha ez lî mekteba herbiyê dersê didîme kûrsanta. Bona Eskerê sor zabîtê cahîl hazîr dîkîm. Eva hîjdeh sal e, jî sala 1914 a ez qe nehatime Pêtêrbûrgê, –Sehîd gîlî dêv da gîrt:

– Ne, Pêtêrbûrg e, Leningrad.

– Bîbaxşîn heval, min şaş kir, ez qe nîkarîm van navêd kevn bîrkîm, lî vira, Leningradê, meta min hebû, mêrê wê gênêral bû, meheke ezi hêsbûnê da me, ez hatîm serîkî lî wan xîm, lê min kesek nedît. Her ez rastî leleyê wan hatîm, lele* jî min revî, lê wextê min navê xwe got, navê meta xwe û zarê wan got, paşê ewî xwe sparte min, ez nas kirîm. Em çûne dest rûyê hevdu, lele êdî gelekî kal bûye, gîriya hêsrî jî çava hatî. Ez ber dilê wî da hatîm, ewî hêsrî paqîş kirî, rûnişt, gele rojêd çûyî bir anîn. Ewî gote min:

– Tê bîra te wextê eyda serê salê bû, mala gênêral tîjî mêvan bûn, nêzîkî sed pêncî-dusîd merî bûn, ringîniya mûzîkê bû, gîşka êdî şampanski vexwarîbûn, kêfxweş bûn. Hîrçeke gênêrale çûk hebû, nîzam jî ku pêşkêş anîbûn, ewî ara q da hîrçê serxweş kir, paşê qîrka min gîrt, go "were hîrçê ra gulaş bigire". Rast e, hîrç hê çêjk bû, yek salî bû, lê yek yekî ra dibê "qewata te ya hîrça ye". Yekê jî kê karîbû hukmê gênêral neqedanda. Pêş wan mêvana ez û hîrçê hevdu piçîkî. Ewê ser çevê min qelaşt, kîncê min zolzolî kirî, hîndîk mabû ewê piştî min bîşîkênanda, çend zabîta zincîra stuyê hîrçê gîrêdan, kîşandin, ancax ez jî nav lepê wê derketîm. Xûnê ser çavê min hîlda bû. Gênêral rabû pêncî manat kîre destê min got: – Here ser çevê xwe bîşo.

Min go:

– Tê bîra min, çîma neyê bîra min? Ne wî çaxî ez jî mezin bûm...

Min jê pîrsî:

– Çî jî mêr û kurêd meta min hatî?

Ewî min ra gîlî kir:

– Mêr û kurêd meta te, êvarekê sala 1917 a hûrmûrê xwe topkîrî, revî çûne Rîgayê. Wî çaxî hîdûd hê vekîrîbûn...

Trên êdî nêzîkî Bakûyê bu. Sîbe bû, tav teze derdîket, merîv ku lî behra Kaspiyê mezin dînihêrî, te dîgo tav jî behrê derdîkeve, pencê xwe avîtibûne rû avê. Behr minanî neynîkeke mezin dîbîrîqî. Sehîd êdî pak zanîbû, ne ku behra Kaspiyê tenê, ewî pak zanîbû çîqas behr lî rû erdê hene, çîqas Okêan hene û lî kîderê ne. Ewî zanîbû, wekî behra Kaspiyê dîkeve orta dewleta me û Îranê...

Trên meşa xwe hêdîkîr, nerm hate ber istasyona Bakûyê sekîni. Kalê rabû xatîr jî Sehîd xwest, got:

– Îro çar roja zêdetîr e em hevalê rêwîtiyê ne, min jî te zef hîzkîr, tu cahîleki rînd û aqîl î, her kê pêga te lî Bakûyê dîkeve, ez îtmaz dîkîm ku tu keremkî bêyî mala min û bibî mêvan. Mala min hînda Parapêtê ye, gava tu mala Kozlov Andrêy Gavriloviç pîrskî, gîşkê wê nişanê te dîn.

Sehîd got:

– Ez jî te zef razî me, hevalê Kozlov

Kalê destê xwe kîre destê Sehîd û derket çû. Trêndîsa bî fesal jî stansiyê rêkê, Sehîd xwe ra dîgot:

- Pak e, diwana me te dide xebatê, sinetkarê minani te ji ji me ra lazim in, weki cahilêd me hinbîke. Zabîtêd rind ji wan derxe, weki rojêd oxilmê gîran da bikarbin welatê me ji dijmin xweyîkin.

Sengeriya êdî dest bî gihadîrûnê kiribûn, gunda da kesek tunebû, xên ji zarêd hûr, kal û jinêd pir...

Bîro ji mêrgê dihat, wextê ew hate hinda mala Emerikê, Rihan ber dêri sekini bû, ewi jê pîrsi:

- Xûşka Rihan, qe siheta kalê çawa ne? Ewi bê kêf bû...

Rihanê gote Bîro:

- Ka Emerik mal da disekine? Ji nav ciya rabû, kêlandi hilda çû, go: "Ezê herim harosa bîdrûm, iro ne roja nexweşiyê ye."

Bîro hêdika got:

- Xwezla gîşk minani te xîret bûna. - Gihadîrûna isalin, ne minani par bû, çimku par kolxoz teze hatibû teşkilîkirinê, hê cîmaetê û sedrê wê ji pak nîzanbûn, çawa bîkin. Dewletiya ji propaganda dîkîrin. Wi çaxi hela kesek pak nîzanbû, lê isal Bîro hacetê gihadîrûnê pak hazir kiribû: kêlendi, destiyê wan, tîrmix, xarê tûjkîrinê, dezge û çakûç, weki pê kêlendiya bukutin - tujkin, hemû tişt wextê da hazir bû. Ewi mêr kîvş kiribûn, kê gihê bîdrû, kê xuroma û gurza girêde, qiz û bûkê cahil ji gerekê tîrmix bîkin.

Kesibên gund û yê orte pak hevdu girtibûn, bî dileki eşq dîxebitin. Kolxoz çawa şuxuleki teze hê Bîro ji ewqas serederi jê nedikir. carna difikiri, Sehid dikete birê, digot:

- Hema zûtîrê bîhata, wê hesab bîkira rojêd xebata kolxozvana binivise, ewê êpêce komekê bîde min û şuxulê meyê pêşda biçûya. Meriv lî gundê cînarê meyê Ermeniya dibîne, - Cengê, şuxulê wan ji yê me çêtir diçe, çimku meriyê wan ê xwendî hene, erdê dipivin, weki bîzanbîn çiqas erd iro hate dirûnê, giha ji dipivin çika çiqas giha ji wi erdê hate dirûnê, çiqas meri derketine ser xebata kolxozê û gele şuxulêd mayin. Weleh Emerikê rast digot: "Ewê ji me ra xwendin kiriye qedexe, dibê gune ye, ew dijminê mîletê me bûye".

Êvar bû. Gundi ji gihadîrûnê hatne malê xwe, Bîro pêşiya wan da çû, pîrs kir:

- We çiqas iro dirû? Ez nivro şûnda êdî nehatme cem we.

Wana cab da:

- Me ewder temam dirû xîlazkir, lê giha ber êvarê me tîrmix nekîr, çimku hê ter bû.

Xelq lî mala bela bû, lê Emerik hê nehatibû.

- Ev mêrik vê tariyê lî wê derê çî dike? Çavê meriv ji nabîne, weki bîdrû, - Bîro dilê xwe da digot. Ewi kir ku ber bî mala xwe here, nişkêva ewi dit: Emerik wê ji hêsyayî mezela tê. Bîro heveki pêşyê da çû, got:

- Malava, tu kal î, nexweş î, tu çima ji nav ciya derketi çûyi? Ji wê şûnda, xelq eva siheteki zêde heye hatiye, te wê derê çî dikir û çima usa dereng hati?

Usa ne pak e, apê Emerikî!...

Kîvş bû, Emerik westiyayî bû, ha bî dengeki ziravî nexweş got:

- Bîro, iro ne roja nexweşiyê ye, em mêrê kurmanc dibên: "Rojêd ha rojêd mîrin û jiyînê ne" heqê keseki tune nexweş keve...

- Malava, - Bîro got, - tu dibêji nexweşî ji dest meriv e û meriv kare nexweş keve, yan nexweş nekeve.

- Erê, Bîro, rojêd ha keseki nîkare nexweş keve. Tê bira min, rehmet lî bavê te be, rehmetiyê bavê min digote me cahila: "Lao, rojeke iro salekê meriya xweyî dike, gerekê meri ji nan çandinê bigre heta bêder xîlaz dibin, qe rojekê ji paş da nemîne, wi çaxi, ew malê him têrbe, him ji ew mal kare serfînyaz mêvana ra hurmetê bike".

Sekini heveki bîna xwe stend got:

- Ez çûm harosa Kevanê bîdrûm. Min heveki dirû, gihayê wan harosa rind e, çimku wextê da baranê lêkir. Paşê ez çûm ew harosêd me yê hinda eylêd Ermeniya bîvinim, çika wê derê ji tiştê heye, weki em bona kolxozê xwe bîdrûn. Ez çûm, çî binêrim: dewletiya ew harosê hezêmetî dane ber xwe, didrûn, min wan ra kîre şer, lê wan xwe kerkirî bû, te digot dengê min qe nabîhên û xwe ra didirûn. Min kêlendi hilda xwe dirêji wan kir, paşê sekînin. Min got wan: "Heqê we çîye, hûn hatine harosê kolxozê didrûn. Herin lî kêderê xweliya we ye, lî wê derê bîdrûn". Min ku usa wan ra kîre şer paşê ewana kulzîkî ji nav harosa derketin, çûn.

- Gele dirû ne? - bîro ji Emerikê pîrs kir.

- Lê çawa, çar kêlendikêşa ji sibê heta êvarê lo-deke mezin dirûne.

Bîro go: "Ezê sibê şebeqê qiz û bûka bîşînim bîra tîrmixkin, du xort bîra xuroma çêkin, çend mêra ji bîşînim bin wê harosa mayin gîşki bîdrûn. Emerik tu dibîni ev kûçik rîhet nasekînin, ez ji tenê me, gelo Sehidê te kengê wê bê? Weki Sehid bê, kuri êgîn e, piştî mine jê germ be..."

Bîro bî hesabê min gerekê wi isal xîlazkîra xwendina xwe û bîhata, lê nîzam çima nayê? Îsa name ji hindik gihîştne me, rojiyê xîdîrnebî da ewi namek me ra şand, lê êdî me qe name jê nestandîye, qe nîzam çî serê kur qewimîye? Bîra hema salamet be...

- Şikîr tiştê tune. - Bîro got, - qey dersê lapê paşin zef çetin in, kur şer wan hin dibe lema wexta wi tune nama binivise.

(Ereb Şemo, Jiyana Bextewar,
Weşanên Deng,
Heziran 1994, İstanbul,
Rupel 199-209) X

Nûpel Dergisi “İmralı sürecini” nasıl değerlendiriyor?

Nûpel'in Türkçesi “Yeni Sayfa”dır. Yayın hayatına Nisan 1999 tarihinde başladı. Söz konusu dergi siyasi olarak eskiden KAWA olarak tanınan ve daha sonra PYSK'nin feshedilmesi sonrasında Partiya Şoreş-KAWA olarak örgütlenen oluşumun çizgisini savunmaktadır. Derginin birçok yazısında “KAWA geleneği”nden bahsedilmekte ve bu geleneğin sürdürücüsü olduğu anlatılmaktadır.

Dergi, her ne kadar “*Aylık Sosyalist Teorik Dergi*” olarak planlanmışsa da bu plana uygun bir periyodla yayımlanamamıştır. Ekim 1999 tarihli nüshası derginin 3. sayıdır.

PYSK'nin feshedilmesi sonrasında “KAWA geleneği”ni yaşatmaya çalışanların, –PYSK içindekilerin büyük bir bölümünün mücadeleden vazgeçmenin teorisini yaptığı ve bunların büyük bölümünün de devrim için mücadeleyi lafta da terkedip iyice reformistleştiği bir ortamda– KAWA'nın geçmişine sahip çıkan tavırları, kuşkusuz ki devrim için mücadeleden vazgeçmekten daha iyidir. Ve Nûpel dergisi yazarlarının Marksizm-Leninizm'e sahip çıkmaya çalışmaları, “Leninist Parti”nin gerekliliğinden bahsetmeleri, laf düzeyinde de olsa bunların hâlâ devrimci olarak kalma niyetlerine işaret etmektedir.

Reformizmin siyasi akımlara egemen hale geldiği, burjuva demokrasisinin kutsandığı ve sınıf mücadelesinin “bittiği”nin ilan edildiği bir ortamda devrim için mücadeleden yana tavır takınmak, hatta Marksizm-Leninizm'e sahip çıkmaya çalışmak kuşkusuz ki olumludur.

Fakat bu olumluluk, toplumda anda varolan ve bir anlamda devrimci mücadelenin, komünist hareketin “dibe vuran” ve reformizmin, milliyetçiliğin egemen olduğu durumda; Marksizm-Leninizm'in savunulması, devrim için mücadelenin zorunlu gereksinimlerine –örneğin Leninist Parti Öğretisi, ulusal sorunun çözüm yolu vb.– verilen cevapların neler olduğuna bakıldığında ortadan kalkmaktadır.

Nûpel yazarları, Marksizm-Leninizm'i savunma adına milliyetçiliği, reformizmi savunarak kitlelerin bilincini karartmakta ve sonuç itibarıyla işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizm'e, proletaryanın ve ezilenlerin sınıf mücadelesine ağır darbe vurmaktadır.

PYSK'nin feshedilmesinden sonra açılmak istenen

“Yeni Sayfa” ile, “geleneğimiz” denen KAWA'nın geçmişte savunduğu devrimci görüşlerine değil, oportünist, revizyonist ve milliyetçi görüşlerine sahip çıkılmakta ve savunulmaktadır. “Yeni Sayfa” gerçekte eskinin yanlışlarının savunulduğu bir sayfadır...

Nûpel, eğer geçmişin yanlışlarından köklü bir biçimde kopmak ve devrim için marksist-leninist bir temelde mücadele etmek istiyorsa, o zaman KAWA'nın ve daha sonra PYSK'nin oportünist, revizyonist ve milliyetçi çizgisinden kopmak zorundadır. Ancak o zaman Nûpel, olumlu anlamda bir “Yeni Sayfa” olabilir. Ters durumda “Yeni Sayfa”nın devrim için mücadelenin değil, düzen içi siyasetin sayfasına dönüşmesinin önünde hiçbir engel yoktur. Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak isteğimiz tabii ki, Nûpel'in ve bu derginin savunduğu siyasetin devrim saflarında yerini almasıdır.

Nûpel dergisinde yayınlanan yazılar kişi adına yayınlanmaktadır. Fakat biz, dergi adına söz konusu yazılara ilişkin hemfikir olunmadığı vb. yönlü herhangi bir açıklamanın olmadığını da gözönüne alarak yazarların isimlerini değil, derginin ismini kullanıyoruz.

Nûpel dergisi PKK'ye yönelttiği eleştiriler bağlamında kendisini PSK'den ayırmaya çalışmaktadır. Bu çaba, PSK'nin Kuzey Kürdistan'da “reformcu yolun belirgin ve tipik bir savunucusu” olduğu tespit edilerek verildiğinde olumlu bir çaba olarak görünmektedir. Fakat Nûpel dergisi yazarları kendilerini PSK'den ayırmaya çalışsalar da, savundukları görüşlerle PSK'den çok farklı bir siyasete sahip olmadıklarını göstermektedirler.

ÖCALAN'IN “YARGILANMA”SI SORUNU

Sömürgeci faşist Türk devletinin Abdullah Öcalan'ı “yargılama”sı konusunda takınılması gereken tek devrimci tavır, TC'nin Öcalan'ı yargılama hakkı olmadığı ve Öcalan'ın kayıtsız şartsız serbest bırakılması yönlü tavrıdır. Bununla birlikte hiçbir uluslararası emperyalist kurumun da Öcalan'ı yargılama hakkının olmadığı savunulmak zorundaydı. Eğer devrimcilik, sosyalistlik vb. adına siyaset yapılmak isteniyorsa...

Bu konuda Kuzey Kürdistanlı ve kendisini açıkça Kürt

örgütü olarak kabul eden örgütlerin büyük çoğunluğu kötü bir sınav vermiştir. Bu konuda ağırlıklı eğilim TC'nin Öcalan'ı "adil bir biçimde yargılamayacağı", "yargılama"nın uluslararası bir mahkeme tarafından yapılması ve bu mahkemede TC'nin de yargılanması gerektiği biçiminde olmuştur.

TC'nin Öcalan'ı yargılama hakkı yoktur diyen bir kesimin gerekçesi ise, TC'nin savaştan iki taraftan biri olduğu ve bunun uluslararası hukuk'a ters düştüğü vb. gerekçelerdir. Sonuç olarak hemen hemen hepsinin de hareket alanı burjuva düzeni ve hukuku olmuştur.

Nüpel dergisi de İmralı mahkemesinin başlamasından önce bu konuda takındığı tavırla yanlış bir siyasetin savunucusu olduğunu göstermiştir. Nisan 1999 tarihli birinci sayısında şunlar söylenmektedir:

"Adalet dağıtmak büyük bir iştir, büyük ve adil güçlerin işidir. TC, Öcalan'ı yargılayacak adillikten ve büyüklükten yoksundur. Devlet hem davacı, hem savcı, hem yargıç, hem infazcı görevini üstlenmiştir ve savunma hakkı da gaspedilmiştir."

Adalet bunun neresinde? Adil yargılama tarafsız bir yargı organında yapılır. Türkiye'de tarafsız yargı yoktur ve eğer Öcalan davasında savaşta işlenecek suçlar yargılanacaksa, TC de aynı davadan yargılanmalıdır. TC, savaşın bir tarafıdır ve savaşın diğer tarafını adil yargı adına yargılayamaz." (Nüpel, sayı 1, sayfa 6)

Burada aktarılanlardan esas olarak iki sonuç çıkar: 1) Öcalan'ın TC tarafından "adil" yargılanamayacağı için, yargının TC mahkemeleri tarafından yapılmaması gerekiyor. Bu görüş açıkça savunuluyor. 2) Eğer Türkiye'de tarafsız yargı yoksa –ki öyledir ve bu sadece Türkiye'de değil tüm kapitalist-emperyalist devletlerde böyledir– o zaman TC'nin de yargılanması nasıl gerçekleşecektir? sorusuna açık cevap verilme de, savunulanlar mantığı sonucuna kadar ilerletilirse, bunun, uluslararası bir mahkeme olarak düşünüldüğü ortaya çıkmaktadır.

Nüpel bu tavrıyla burjuva düzen çerçevesini aşmadığını ortaya koymaktadır. Düzen içi çözümü savunduğu alıntının devamında şöyle ortaya çıkmaktadır:

"Davaya savaşta ölen asker aileleri müdahil olarak katılacaksa, savaşta ölen gerillaların aileleri de, köyü yakılan, sürgün edilen, işkence gören, sokakta infaz edilen milyonlarca Kürt aileleri de davaya dahil edilmelidir. Bir dönemin bütün suçları araştırılmalı ve yargılanmalıdır. Kürtler böyle bir yargılamaya evet diyorlar." (aynı yerden)

İlk önce, bu tavrıyla Nüpel dergisi kendi kendisiyle çelişmektedir. Bir yandan TC'nin "adil ve tarafsız yargı" yapamayacağını savunmaktadır –ki bu doğrudur–, diğer yandan da hemen alıntının devamında, müdahil olarak davaya katılanların kapsamının genişletilmesi durumunda "Kürtlerin böylesi bir yargılamaya" evet dediklerini söylemektedir.

Kendi kendisiyle çelişmenin ötesinde, soruna sınıfsal temelde yaklaşmadığı; faşist Türk devletine karşı savaşmanın, ulusal baskıya karşı isyanın haklı olduğu gerçeğinin üstünün örtüldüğü ortaya çıkmaktadır.

Kısacası savaşın haklı ve haksız savaşlar olarak ikiye

ayrıldığı marksist-leninist temel yaklaşım, Nüpel dergisi tarafından da savunulmamaktadır. Bunun sonucunda da PKK, TC ile aynı kefeye konarak, yargılanacaksa her ikisinin yargılanması –ki bu da emperyalistlere havale edilmektedir– ve her iki tarafın "suçlarının" araştırılıp ortaya konması talep edilmektedir. Nüpel dergisi, bu konuda PKK'nin ve PSK'nin çizgisinden özde ayrı bir siyaset savunmamaktadır. Ezen ile ezilenler bir ve aynı gösterilerek "sınıflarüstü" burjuva siyasetin savunuculuğu yapılmaktadır.

PKK'NİN YENİLGİSİNİN ESAS NEDENİ NEDİR?

Herhangi bir mücadelenin, yürütülen savaşın şu ya da bu anında yenilgiye uğramanın birçok nedeni olabilir. Güç dengeleri, yanlış siyaset, yanlış taktik ve mücadele biçimleri vb. vb. konularda herkes belli noktaları öne çıkarabilir. Fakat sorun genel olmaktan çıkıp da, somut bir mücadelenin yenilgisinin nedenlerinin tartışılmasına dönüştüğünde, soruya doğru cevap vermek, aynı zamanda yenilgiden gereken doğru dersleri de çıkarmak için büyük öneme sahiptir.

Örneğin, herhangi bir örgütün siyasi çizgisi doğru olabilir ve buna rağmen güç dengelerinin eşitsizliği sonucu yenilgi yaşanabilir. Ya da doğru bir siyasi çizginin uygulanmasında yapılan yanlışlar sonucu düşmanın andaki mücadelede galip gelmesine yol açılabilir. Böylesi durumlarda sorun esas olarak çizginin kendisinden aranmaz. Güç dengelerini yanlış değerlendirme, taktik hatalar üzerine tartışılır ve yapılan yanlışlardan gelecek mücadeleler için dersler çıkarılır.

Fakat yenilginin, güç dengelerinin eşitsizliğine rağmen esas nedeni siyasi çizginin yanlışlığı ve yanlış siyasi çizgiye uygun yanlış mücadele yöntemleri ise, o zaman yenilginin esas nedeni söz konusu çizgiden aranmak zorundadır. Mücadeleye uzun vadeli hedefler açısından yaklaşıldığında doğru bir çizgi yenmenin temel unsurlarından biriyken, yanlış bir çizgi, kısa vadeli "başarılar" elde edilse de uzun vadede yenilgiyi kaçınılmaz kılan temel etmendir...

PKK'nin Öcalan'ın esir alınmasından sonraki süreçte savunduğu siyasetin, önceki siyasetin doğal ve mantıklı sonucu olduğu, görmek isteyenler için açıktır. PKK'nin yenilgisinden bahsedilecekse eğer, her şeyden önce milliyetçi, reformist çizgisi sorgulanmalıdır.

Kuzey Kürdistanlı ve kendisini Kürt örgütü olarak görenler tarafından değişik versiyonlarla da olsa, PKK'nin milliyetçiliği değil, "gerektiği kadar milliyetçi olma"ması; reformizmi değil, silaha sarılması eleştirilmektedir. Örneğin PSK genel olarak silaha, silahlı mücadeleye karşı çıkarken, Nüpel dergisiyse silahlı mücadelenin yanlış sürdürüldüğünü savunmaktadır. Sonuçta, 15 yıllık silahlı mücadelenin Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için birşey kazandırmadığında birleşilmektedir. PKK'nin yenilgisinin belirleyici nedeni Nüpel'e göre şöyledir:

"KUKM'nin girdiği yenilgi sürecinin hem iç ve hem de

dış nedenleri olmakla birlikte, belirleyici neden, hiç kuşkusuz 15 yıldır Kürdistan'da süregelen savaştır." (abç) (agd, sayfa 15)

Bu alıntıdan yola çıkılarak Nûpel'in "savaşılmasaydı yenilgi de olmazdı" yaklaşımını savunduğu da söylenebilir... Fakat yazının tümüne bakıldığında laf düzeyinde söylenenler Nûpel'in genel olarak silahlı mücadeleye, savaşa karşı olmadığını göstermektedir. Peki ama, eğer genel olarak silahlı mücadeleye, savaşa karşı çıkılmıyorsa, o zaman yenilginin belirleyici nedeni nasıl olur da "15 yıldır Kürdistan'da süregelen savaştır" tespiti yapılabilmektedir? Bunun da cevabı alıntının devamında ortaya çıkmaktadır:

"Artık çok gecikmiş de olsa söylenmesi gerek. 15 yıldır, hiç bir ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine nasip olmamış büyüklükteki kitle desteği ve bir bütün olarak maddi-manevi imkânlar, PKK'nın savaşı kırsal alana hapsetmesi ve devletin (düşük yoğunluklar savaşı) programının içinde kalması nedeniyle hoyratça harcanmıştır. Silahın hedeflerinin netleştirilmesi ve sömürgecilerin hayati merkezlerine yöneltilmesi politikası yerine, 'kurşun hedef tanımaz' politikası seçilmiştir." (aynı yerden)

Burada söylenenlere bakıldığında Nûpel'in PKK'nın savaşı yanlış bir temelde yürütmesine eleştiri yönelttiği ve savaşın daha iyi nasıl yürütülebileceği üzerine tartışmanın da yanlış bir yanının olmadığı söylenebilir.

Fakat, oportünizmin ortaya çıktığı noktalardan biri de, tartışılması gereken esas sorun yerine; tartışılmasının kendi başına yanlış olmadığı, fakat somut tartışılan soruna cevap vermeyen ve sorunun özünü gizlemeye yarayan bir başka konuyu tartışmaya sunma tavrıdır. Nûpel, PKK'nın milliyetçiliğini, reformizmini eleştirmekten kaçtığını gizlemek için de, eleştirinin sivri ucunu –"gecikmiş de olsa"– silahlı mücadelenin yanlış yürütüldüğüne yöneltmektedir.

Nûpel, PKK'nın silahlı mücadeleyi yanlış yürütmüş olmasının sonucunu ise şöyle ortaya koymaktadır:

"Bu politikanın doğal bir sonucu olarak kırsala hapsedilen silahlı kargaşa Kürt illerinin demografik, coğrafik ve sınıfsal yapısını alt üst etmiştir. Ülke Kürtsüzleştirilmiştir. Devrimin motor gücü köylülük, şimdilerde metropol kentlerin varoşlarında sefaletin ve etnik temizleme vakuumu'nun girdabındadır. Korucular ve pişmanlar ordusuyla, muhbirler ve çeteler şebekesiyle anti-sömürgeci muhalefetin üzerinde yürüyeceği zeminler mayınlanmıştır. Savaş onbinlerce gerillanın ve sivil Kürdün (ve tabiki yoksul Türkün) ölümüne mal olmuştur. Her şeyden kötüsü Kürt kitleleri umutsuzluk ve panik içine sokulmuştur." (aynı yerden)

Burada Kuzey Kürdistan'ın Kürtsüzleştirilmesi vb. sayılan tüm şeylerin sorumlusu ve suçlusu Nûpel'e göre PKK'nın verdiği "yanlış" silahlı mücadeledir. Nûpel dergisi PSK ile arasına çizgi çekmeye çalışsa da bu konuda takınılan tavırlar özde aynıdır. Hatta bundan da öte, bu alıntıdaki cümlelerin birçoğu PSK'ninkiyile tıpatıp aynıdır. Yani sadece özde değil, söylemde de aynı şeyler savunulmaktadır.

Kuzey Kürdistan'da TC'nin yürüttüğü haksız, gerici savaş, PKK'nın yanlışlarını eleştirme adına PKK'ye yüklenmekte ve TC temize çıkarılmaktadır. PKK'nın yanlışlarını eleştirmek, O'nu TC ile aynı kefeye koymayı ve hatta Kuzey Kürdistan'da yaşanan barbarlığın, sürgünün, zorla asimilasyonun vb. vb.nin esas sorumlusu ve suçlusu olarak göstermeyi haklı çıkaramaz! Nûpel de PSK'nin ve tüm burjuva siyasetçilerin TC'yi temize çıkarma oyununda rolünü üstlenmiştir...

Sorumluluğu ve suçu PKK'ye yükledikten sonra "silahlar bırakılırsa Kürt sorunu'nun çözüleceğini söyleyenlerin haklılık payları" (agd, sayfa 16) olmadığını tespit ederek kendilerini farklı göstermeye çalışsalar da TC'yi temize çıkarma rolünden kurtulamamaktadırlar. Silahlı mücadelenin bırakılmasıyla Kürt sorununun çözüleceğini savunanlara karşı söylenenler de yaptığımız tespiti onaylamaktadır. Takınılan tavır şöyledir:

"Doğrudur. 15 yıldır Kürdistan'da yürütülen savaş, bizi çözümden çok uzak yerlere savurmuştur. Hedeflerimizi karartmış, ülkemizde taş üstünde taş bırakmamıştır. Yıllardır Kürt halkına uygulanan sömürgeci zulüm ve vahşete rağmen, 'meşru' ve 'haklı' mücadelemizi 'haksız', örgütlerimizi 'terörist' konumuna düşürmüştür. Geline yerde, Kürdistan'ın dünkü biçimiyle bir 'silahlı mücadele'ye artık bir gün bile tahammül edemeyeceği de doğrudur.

Fakat, bu doğrulardan, silahın klasik ve palevari kullanımından kalkarak, tepkisel anlayışlarla uç noktalara savrulmak ve savaşım araçlarımızı yadsımak intihardır." (aynı yerden)

Burada 15 yıldır süren silahlı mücadelenin Kürt sorununun çözümüne engel olduğu yönlü ve PSK kaynaklı siyaset onaylanmaktadır. Laf düzeyinde silahlı mücadele genel olarak reddedilmese de, 15 yıllık biçimiyle silahlı mücadele de reddedilmektedir.

Buna göre, tırnak içinde söylense de, PKK'nın verdiği silahlı mücadele, Kürdistanlı örgütlerin haklı mücadelesini haksız duruma ve bu örgütleri "terörist" konumuna düşürmüştür... Peki ama Nûpel için dünkü biçimiyle bir silahlı mücadelenin alternatifi nedir? Genel olarak silahlı mücadeleyi bir savaşım aracı olarak reddetmemek! Bu tavır, oportünizmin reformizmi gizlemeye hizmet ettiğine en iyi örneklerden biridir.

Nûpel dergisi de PSK'nın savunduğu siyasetin, yani 15 yıllık silahlı mücadelenin Kürt ulusal sorununun çözümüne "engel" olduğu, "çözüm"den uzaklaştırıldığını savunmaktadır. Bu konuda söylenecek olan, PSK hakkında takındığımız tavrın Nûpel için de geçerli olduğudur. (Bakınız Stêrka Bolşewik, sayı 9, sayfa 19) 15 yıldır verilen silahlı mücadeleyle, Kürt ulusunun ulusal mücadelesi bağlamında herhangi bir sonuç elde edilmediği görüşleri bütünüyle yanlıştır.

REFORMİZMİN TEORİSİ...

Nûpel'in Mayıs-Haziran 1999 tarihli 2. sayısında "Değişen Dünyada Eski Anlayışlar ve Yeni Arayışlar" baş-

İlk yazıda Kürt ulusal hareketinin durumu da ele alınmaktadır. Bu yazıda PKK önderliğindeki ulusal hareket de sözkonusu edilmekte ve PKK'ye atfen de değeriendirilmeler yapılmaktadır. Bu yazının konumuz açısından önemi, esas olarak Nûpel'in "dünya değişiyor" tespitine bağlı olarak reformizmin teorisini nasıl yaptığını göstermesidir.

Dünya işçi sınıfı hareketinin tarihini bilenler, Marksizm-Leninizm'in en temel ilkelerinin revize edilmesiinde, proletaryanın sınıf mücadelesinin burjuvazinin sınıf çıkarlarına uyarlanması öne çıkan tespitlerinden biri "dünya değişiyor", "çağımız değişti", "koşullar değişik" vb. biçimde formüle edilen "değişim" tespittir. Gerçekten de soruna diyalektik yaklaşıldığında, dünyanın, toplumsal yaşamın sürekli bir değişim gösterdiği tespiti doğrudur. Fakat, oportünistlerle revizyonistler, bu tespiti işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerini reddetmek için kullanmaktadırlar. Bilimsellik adına işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesinin temelini dinamitlemek için Marksizm-Leninizm'e açıkça ve cepheden saldırmak yerine; Marksizm-Leninizm'e sahip çıkar görünüp işi halletmeye çalışmaktadırlar. Nûpel dergisi de "değişim" adına kendini düzene uyarlamanın teorisini yapma durumundadır. Nûpel'in 2. sayısında yapılan tam da budur.

Sözkonusu yazıda sınırlamasız Rus sosyalemperyalizmi önderliğindeki Doğu Bloku'nun çökmesini "Sosyalist sistemin uluslararası düzeyde" çökmesi olarak değeriendirildikten sonra, Kürt ulusal kurtuluş hareketinin uluslararası alanda müttefik bulmasının olanaksızlaştığı tespit edilmektedir.

Burada konumuzla doğrudan bağı olmasa da, kısaca 1990'larda "sosyalist sistem çöktü" tespitine değinmek gerekiyor. "Değişen dünya..."nın tartışıldığı yerde hiç sınırlamasız 1917-1990 döneminin sosyalist bir dönem; 1990'lı yılların başında çöken sistemin de sosyalist sistem olarak gösterilmesi tarihi gerçeklerin tersyüz edilmesidir. Bu yaklaşım bile Nûpel'in modernrevizyonizmden ne kadar etkilendiğini ortaya koymaya yeterlidir.

Bu tavır, dönemin Rus sosyalemperyalizmini sosyalist bir sistem olarak göstermesiyle; modernrevizyonizmi Marksizm-Leninizm diye satmaya kalkışmasıyla Nûpel'in Marksizm-Leninizm ile kökten çeliştiğini göstermektedir.

Bunun dışında "geleneğimiz" dedikleri KAWA'nın Rus sosyalemperyalizmi bağlamında takındığı devrimci tavrı da çelişen ve Nûpel'in gerçekte KAWA'nın devrimci tavırlarına değil, oportünist, revizyonist ve milliyetçi tavırlarına sahip çıktığını bu tavır da açıkça göstermektedir.

Yeniden yazımızın esas konusuna dönersek, Kürtlerin uluslararası düzeyde müttefik bulmasının olanaksızlaştığı tespitinden sonra emperyalizmin Ortadoğu'daki amaçları için Kürt ulusal hareketini sisteme dahil etme siyasetinden de bahsedilmekte ve şu tespit yapılmaktadır:

"Ancak sisteme dahil etme ve sistem içi bir çözüme

ne ulusal kurtuluş hareketi ne de Türk devleti hazırdır." (Nûpel, sayı 2, sayfa 4)

Bu tavır, Öcalan'ın İmralı'da tutuklu bulunduğu ve TC ile anlaşma temelinde Kürt ulusal sorununu düzen çerçevesinde ele aldığı tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığı bir dönemde takınılmaktadır. Siyasi körlük denen şey bu olsa gerek!

Buradaki temel mantık; Kürt ulusal sorununun çözümü için düzen çerçevesinde hareket etmenin kendisi yanlış değildir... Fakat taraflar buna hazır değildir! Burada; Nûpel'in ulusal soruna yaklaşımdaki sakat anlayışı bir yana, Nûpel varolan durumu da doğru değeriendirmiyor. Olgu olan, ulusal kurtuluş hareketi olarak ifade edilen PKK ile TC'nin sorunu sisteme dahil etme konusunda hazır oldukları; sözkonusu olan farklılıkların bunun nasıl ve hangi yoldan gerçekleştirileceği üzerinedir.

Nûpel'in olguları tersyüz eden yaklaşımları, alıntının devamında derinleştirilerek sürdürülmektedir. Nûpel'e göre durum şöyledir:

"Türk devleti Kürt ulusal güçlerini ortak olarak sistemin içinde görmek istemiyor ve Kürt coğrafyasına ait ne varsa yok etme ilkesini benimsediği için bu öneriyi kabul etmiyor, ulusal kurtuluş güçleri ise sosyalist nitelikleri, bağımsızlıkçı özellikleri, anti emperyalist tavır ve ilkeleri sisteme karşı radikal duruşları ile emperyalistlerin ve burjuvazinin sistem içinde, Türk devleti ile ve devletin sınırları içinde bir çözüm arayışlarına karşı bugüne kadar ilgisiz kaldılar." (aynı yerden)

Buraya kadarki tespitler iki tarafın neden hazırlıklı olmadığını ispatlamak için yapılmaktadır. Fakat bu tespitler de gerçekleri tersyüz eden tespitlerdir. Eğer Nûpel ulusal kurtuluş hareketi'nden kendi "geleneğini" anlıyorsa o zaman sözkonusu geleneğin TC ile pazarlık yapabilecek durumda bile olmadığını görmesi gerekir. Yok, eğer PKK önderliğindeki ulusal hareket sözkonusu ediliyorsa -bizce böyle olması gerekir-, o zaman da bu harekete atfedilen niteliklerin hiç biri gerçeği yansıtmıyor. Ki, bir sayfa sonra Nûpel dergisi de kendi tespitini çürüten şu tavrı takınılmaktadır:

"Aslında Kürt hareketleri 1993'ten bu yana, gerek taleplerinde gerek politikalarında yaptıkları değişikliklerle sisteme entegre olma çabası içine girmişler ve sistem içi bir çözümü zımnen kabul etmişlerdir. (...) Ülkemiz sosyalist ve demokratik ulusal hareketi sadece hedeflerinde ve taleplerinde değil, ilkelerinde de önemli tavizler vererek uluslararası karşı devrim cephesinin kabul edebileceği sınırlara çekilmiş ve sistem içi çözüm arayışlarına yönelmişlerdir." (sayfa 5)

Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu? deyimi de herhalde böylesi tavırlar için söylenmiş! Eğer "sosyalist ve demokratik ulusal hareket" düzen içi çözüm arayışlarına 1993'ten beri yönelmişse, o zaman Kürt ulusal hareketinin sisteme dahil olmaya hazır olmadığı tespiti neyin nesidir? Ya da tersi!

Kendi söylemlerini de çürüten bu durum tespiti, aslında kendini düzene uydurmanın teorisini hazırlamak içindir. Nûpel, "sosyalist ve demokratik ulusal hareke-

tin" sistem içi çözümlere yönelmesini, ilkelerinden taviz vermesini eleştirmiyor. Hayır! O, alıntının devamında düzene entegre olabilmeyi yolunu düzlüyor ve şunları tespit ediyor:

"Ancak bu konuda da (yani sistem içi çözüm arayışlarında BN) istikrarlı bir politika ve tavırdan yoksundur. Kendi içinde, tutarlı olmayan birçok anlayışı ve tavrı barındırmaktadırlar ve bu durum güvenilirliği ve inandırıcılığı zedelemektedir." (aynı yerden)

Peki ama, kime güvenirliliğini ve inandırıcılığını ispatlayacaklar? Tabii ki, emperyalistlere ve TC'ye! Nûpel'deki anlayışın mantıki sonucu budur. Yine Nûpel'in mantığına göre; eğer sistem içi çözümlere, karşıdevrim cephesinin kabul edebileceği sınırlara çekilmişse, o zaman da bunun gerekleri yerine getirilmeli! Kürt ulusal hareketinin tavrının tutarsız ve çelişkili bir tavır olduğu tespiti doğru da, Nûpel, Kürt hareketinin Türkiye'de antiemperyalist, sosyalist hareketlerle ittifak yapmaya çalışmasını eleştirmektedir. İşte bu noktada kendisinin de sistem içi çözüme sıcak baktığını ele vermektedir. Nûpel Kürt ulusal sorununun çözümüne nasıl yaklaştığını şöyle ifade etmektedir:

"Partimiz gerek kuruluşunda gerekse de hareket olarak çıktığı 76'dan beri Kürt coğrafyası sorununun iki tür çözümünü de benimsemiştir. Ya Türkiye halkıyla birlikte, gönüllü birliğe dayanan eşitlikçi demokratik bir çözüm ya da ayrılma hakkını kullanarak bağımsız bir devlet olarak ortaya çıkmak. Teorik olarak her iki çözüm şekli de doğrudur. Sorunun çözümünde temel ilke, halkın asgari taleplerinin karşılanmasıdır." (abç) (sayfa 4-5)

Altını çizdiğimiz yere kadarki bölüm kendi başına ele alındığında doğrudur. Fakat Nûpel bu doğruyu, altını çizdiğimiz tespit için kullanmaktadır. Durum böyle olduğu için de burada takınılan tavır, ulusal sorunun çözümüne yaklaşımda Nûpel'in reformist, sistem içi çözümü savunan bir konumda olduğunu göstermektedir.

Kürt ulusunun Türk ulusuyla ve azınlık milliyetlerle kendi özgür iradesi temelinde birlikte yaşamaya; ya da yine özgür koşullarda ve özgür iradesiyle ayrı devlet kurmaya karar vermesi sadece teorik olarak değil, ilkel olarak da doğrudur.

Fakat sorunun çözümünde **temel ilke**, Nûpel'in dediği gibi **"halkın asgari taleplerinin karşılanması"** değildir. Sorunu böyle tespit etmek, tam da oportünist siyasetin, içinde bulunulan döneme göre ilke tespit etmesidir. Olgunun açığa çıkması için sormak gerekiyor: Halkın asgari talepleri nedir? Bu talepler her zaman aynı mıdır? Ve bugün halkın asgari talepleri düzen içi çözümü dışlamakta mıdır? Ya da sorunu devrim mücadelesine bağlı mı ele almaktadır? Bu tür sorular kuşkusuz ki çoğaltılabilir. Fakat Nûpel'in sistem içi çözümün teorisini yapmaya çalıştığını göstermek için bu kadarı yeterlidir!

Sorunun çözümünde **temel ilke**, **"halkın asgari taleplerinin karşılanması"** değilse nedir? Sorunun, yani ulusal sorunun çözümünde **temel ilke**, herşeyden önce **ulusal sorunun çözümünün devrim sorununa**

bağlı ele alınması ilkesidir. Somutta da Kürt ulusal sorununun çözümünün, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle faşist Türk devletinin yıkılması mücadelesine, demokratik devrim mücadelesine bağlı ele alınması demektir. Nûpel, aynen Semiç gibi ulusal sorunu devrim sorunu olarak değil, reform sorunu olarak ele almaktadır.

Böyle olduğu için de sistem içi çözüm arayışlarına girenlerin "inandırıcılık ve güvenirlilik" sağlamasının önündeki "çelişkili" durumun aşılması önerilmektedir. Bu "çelişkinin" kaynağında yatan şeyin "sosyalist sistemin" çöküşünün beraberinde getirdiği sonuçları "doğru" kavramamak olduğunu savunan Nûpel, çözüm olarak şunları önermektedir:

"1970'lerin sosyalist hareketi, o günün dünya şartlarında ideolojik ve politik kimlik kazanan hareketlerinin ikibin yılındaki değişimleri tahlil etmeden, değişen dünyayı kavramadan eski politikalarıyla yol almaları zordur. Ülkemiz sosyalist hareketinin kararsız ve çelişkili tavrı da bundan kaynaklanıyor. Ulusal kurtuluş hareketleri, öncelikle, günümüz dünyasının verilerini temel alarak dünyadaki koordinatlarını yeniden tespit etmelidirler. Kimliklerini netleştirdikten sonra da uygun politikalarını, hedeflerini belirlemelidirler." (sayfa 5)

Bu tavır, değişim adına geçmişte varolan doğruların da reddedilmesi siyasetinin burada dolaylı olarak dile getirilmesidir. Kuşkusuz ki 1900'lü yılların başlarıyla karşılaştırıldığında ikibinli yıllara gelindiğinde birçok değişiklik olmuştur. Sınıf mücadelesinde proletaryanın ve ezilenlerin kurtuluşu için mücadelede bu değişiklikler emperyalizm ve proleter devrimleri çağının marksist-leninist temel ilkelerini geçersiz kılan, öze ilişkin değişiklikler değildir. 1900'lü yılların başlarından günümüze kadar özellikle teknolojik alanda muazzam gelişmeler olmuştur.

Fakat, sözkonusu değişikliklerin de doğru bir temelde tahlil edilmesi ve mücadele için doğru derslerin çıkarılabilmesi için de, öncelikle Marksizm-Leninizm biliminin çıkış noktası olarak alınması, kavranması ve ilerletilmesi gerekir. Nûpel değişim adına "yeni bir kimlik" arayışına girerken, 1970'ler sonrası dönemi değerlendirebilmek için bütün bir yüzyılın uluslararası işçi sınıfının ve ezilen ulusların ulusal kurtuluş hareketlerinin deneyimlerinin üstüne sünger çekmektedir. Böylece "değişim" adına bir kez daha Marksizm-Leninizm, proletaryanın ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesi reddedilerek, ezilenler sisteme entegre edilmeye çalışılmaktadır!

Yazının devamında Nûpel dergisi Lenin'in tezlerinin geçersizliğini de, durumun değişmesiyle açıklamaya çalışmaktadır. Klasik sömürgelerin kendi devletlerini kurarak ortadan kalktığı ve ezilen ulusların ulusal kurtuluş hareketlerinin, sosyalist hareketin müttefiki olmaktan çıktığı tespitinin yanısıra; 1990'da "sosyalist sistemin" çöktüğü tespitine de bağlı olarak, "dünyayı şekillendiren temel çelişkinin" de ortadan kalktığı savunulmakta, devamında ise şunlar söylenmektedir:

"Bilindiği gibi bize yol gösteren Lenin'in tezleri hem

sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerine hem de 1917 devrimi ile kurulan sosyalist iktidarın varlığına dayanıyordu ve bu temelde baş düşman olan emperyalist güçlere karşı 'dünyanın bütün işçileri ve ezilen halkları birleşin' stratejik şiarını benimsemişti. Lenin'in temel tezlerine kaynaklık eden sosyalist iktidar ile sömürgele- rin kurtuluş savaşları bugün artık yok." (sayfa 6)

Nüpel, kavram olarak Lenin'in tezlerini reddetmek gerektiğini savunmasa da, içerik olarak "durum değiş- ti" diyerek Lenin'in tezlerini, daha doğrusu Marksizm- Leninizm'in temel ilkelerini geçersiz saymaktadır. Bunu yaparken de sanki Lenin'in ulusal sorunda ve ulusal kurtuluş hareketlerinin Proleter Dünya Devrimi'nin ve Dünya Komünist Hareketi'nin müttefikleri olma konu- sundaki siyasetinin ilkelerinin olmadığını; hatta Lenin'in temel tezlerini 1917 Ekim Devrimi sonrasında ortaya koyduğu vb. bir çerçeve çizilmektedir. Örneğin, Marks ve Engels'in Komünist Manifesto'ya yazdıkları "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" şiarına "Bütün ülkelerin işçile- ri ve ezilen halklar birleşin!" şiarı, Komünist Enternasyo- nal'in 2. Kongresi'nde ve hemen ardından Bakü'de ger- çekleştirilen "Doğu Halkları Kurultayı"nda eklenen bir şiar olmuştur. Peki bu döneme kadar Lenin'in temel tezleri yok muydu? Nüpel reformizminin üstünü örtebil- mek için tarih çarpıtıcılığı da yapıyor.

Bu temel atıldıktan sonra sıra duvarların örülmesine geliyor. Emperyalistlerin TC üzerinde etkili olabilmesini savunabilmek için önce şu tespit yapılmaktadır:

"Subjektif niyetimizi ve arzularımızı realitenin yerine koyar ve ona göre çözüm önerirsek, gerçekçi politika- dan ayrılmış oluruz. İstemekle herşey olmuyor. İstem toplumsal realiteye uymuyorsa ütopya olur." (sayfa 8)

Olur mu olur! Nüpel dedikten sonra neden olmasın? Burada da oportünizmin, revizyonizmin temel açıkla- malarından biri, "gerçekçi politika yapma" teranesiyle karşılaşırız. Düzene entegre olmanın ve "Yeni Dün- ya Düzeni"ne övgüler düzmenin şimdiki adı "gerçekçi politika" oluyor! İlkeler gerçeğe uymuyorsa neye yarar ki? Öylesi durumlarda ilke değil realite geçerlidir! Üstü- ne üstlük, istemleriniz toplumsal gerçekliğe uygun de- ğilse; siz istemlerinizi toplumsal gerçeğe uydurmalısı- nız! Aksi halde "ütöpik" olursunuz! Nüpel'in siyasi yak- laşımdaki mantığı böyle işliyor!

Buna göre örneğin, devrim isteği bugünkü toplumsal realiteye uygun değildir ve bu istemden vazgeçilmeli- dir! Hele hele Komünizm istemi ise zaten toplumsal re- aliteye uygun değildir. Bu istemi de bir kenara atabilir- siniz! vb. vb. Ve bütün bunlar toplumsal gerçeklik adı- na, ulusal kurtuluşçuluk adına ve sosyalistlik adına ya- pılmaktadır. Nüpel'de subjektif istemler objektif gerçek- liği değiştirmek için değil, kendini objektif duruma uyar- lamak için vardır! Reformizme kuyrukçuluk da eklene- rek oportünizm taçlandırılmaktadır.

Bunun vardırıldığı yer ise şöyledir:

"Sömürgecilerin imha ve inkarda ısrar ettiği bir dö- nemde emperyalistlerin ve Türkiye üzerinde etkili ola- bilecek güçlerin siyasal çözüm ya da demokratik çözüm- den bahsetmelerini olumlu karşılamak gerekir ve bu

güçleri bu önerilerine sahip çıkmaya ve Türk devletinin politikasına karşı tavır geliştirmeye zorlamak gerekir." (aynı yerden)

Evet, Nüpel emperyalistlerin kendi çıkarları için Kürt sorununa el atmalarını, TC'nin varlığını sürdürdüğü ko- şullarda ve misak-ı milli sınırları çerçevesinde düzen içi bir "siyasi çözüm"ü doğru bulmaktadır ve savunmakta- dır. Bu bağlamda da esas olarak PKK ve PSK ile özde bir farklılık yoktur.

Örneğin PKK önderliğinde oluşturulan ve geline- de dağıtılan "Kürdistan Ulusal Platformu"nun Kürt ulu- sal sorununun çözümü için öne sürdüğü taleplere Nü- pel çevresinin eklediği tek talep "kendi kaderini tayin hakkının tanınması" talebidir.

Ulusal sorunun çözümünün devrim sorunu olarak ele alınmadığı bilindiğinde ve talebin uluslararası emper- yalist kurumlar tarafından da dile getirildiği "toplumsal gerçeklik" durumunda bu talebi savunmanın Nüpel çevresini diğer reformistlerden ayıran bir özelliğe sahip olmadığına altı çizilmelidir.

Önümüzdeki dönemin Kürt ulusal sorunu bağlamın- da "çözüm dönemi" olduğunu ve mevcut durumun azami taleplerin gerçekleştirilmesine elvermediğini tes- pit ettikten sonra Nüpel şunları söylüyor:

"Dolayısıyla tarafların kabul edebilecekleri çözümler öne çıkmaktadır. Partimiz bu konuda asgari taleplerini belirlemiştir. Partiya Şoreş Kürt örgütlerinin oluşturduğu ulusal platformun kabul ettiği talepler listesine bir ek yapmayı uygun bulmuştur ki, bu da Kürt coğrafyası hal- kının kendi kaderini tayin hakkının tanınması ilkesidir. Di- ğer talep ise Türkiye'nin reddedemeyeceği taleplerdir." (sayfa 10)

Toplumsal gerçeklik adına Nüpel'in konumu kendisi- ni TC'nin de kabul edebileceği asgari talepleri dile ge- tirmekle sınırlamaktır. Bu olgu bir kez daha bu konuda Nüpel'in ve çizgisini savunduğu siyasi örgütün Mark- sizm-Leninizm ile söylem dışında herhangi bir ilişkisinin olmadığını göstermektedir.

Böyle olduğu için de Nüpel PKK'nin önemli hataları olduğunu söylese de, ne PKK'nin çizgisine ve ne de bu çizginin Öcalan şahsında İmralı'da dile getirilen görüş- lerine Ekim 1999 tarihli 3. sayısına kadar açıkça her- hangi bir eleştiri yöneltmemektedir.

Nüpel sayı 2'de PKK'nin eleştirilmesi bağlamında şöyle bir tespit yapılmaktadır:

"Partimiz de dahil olmak üzere Kürt coğrafyasının ku- zey parçası partileri PKK'nin askeri savaşını zimnen destekledi, hatalarına karşı düşman koz olarak kullan- masın mantığıyla ses çıkarılmadı, ama bugün artık çok geç. Mücadelenin kanunları bu hatalarımızdan dolayı, sonuçlarına katlanmamızı, kefaretni ödememizi istiyor ve ödetiriyor." (sayfa 9)

Bu tespiti bakıldığında Nüpel'in yapılan hatanın öze- leştirisini yaptığı sanılır. Fakat, söylendiği gibi "artık çok geç"! PKK'nin yanlışlarını zamanında eleştirmemek ve bunun yanlış yapıldığını düşünmelerine rağmen, "düş- man koz olarak kullanmasın" mantığıyla bile bile yapıl- madığını tespit etmek sadece ve sadece hatanın ne ka-

dar ağır olduğunu gösterir. Hastasına gereken ilacı zamanında vermeyen doktorun, hasta öldükten sonra ilaç vermemekle hata yaptım demesi gibi, Nûpel de iş işten geçtikten sonra "hatalar"dan bahsetmektedir. Bu yapılırken de kendi "geleneği" adına değil tüm Kuzey Kürdistanlı örgütler adına yaparak hataları "adil" bir biçimde dağıtmaya çalışılmaktadır. Özeleştirisi yapar görüntüsüyle gerçek hatalardan kaçmaktadırlar.

PKK'ye zamanında ve doğru temelde eleştirisi getirmemek, PKK'nin mücadelesine destek değil, köstek olmuştur! Ve bu yaklaşıma sahip olanların hepsi de PKK'nin geldiği yerin sorumluluğunu taşımaktadır. Yine bu sorumluluğun temel kaynağı da milliyetçilik, pragmatizmdir. Kürt olsun da ne olursa olsun mantığı, PKK'ye eleştirisi getirmenin önünde en temel engellerden biri olmuştur.

"Kürt örgütlerinin hatası, PKK'yi eleştirmek değil, aksine bugüne kadar PKK'nin hatalarına karşı sessiz kalarak zımnem destek olmak ve dolayısıyla hatalara ortak olmaktır." (Nûpel, sayı 3, sayfa 20)

PKK'ye eleştirisi olup da eleştirilerini getirmeyenler, evet hatalara ortak olmuşlardır. Fakat bu tespitte de yine genel olarak "Kürt örgütleri" adına konuşulmaktadır ve yanlış bir biçimde genelleme yapılmaktadır. Örneğin, kendisini Kürt örgütü olarak görenler içinde PSK, yer yer PKK'ye eleştirisi getirmiştir. Bu bağlamda ama esas sorun eleştirinin hangi temelde yapıldığı ve alternatif olarak hangi görüşlerin savunulduğudur. Kendi yanlışlarını açık gönüllülükle ortaya koymaktan kaçınan Nûpel, işi genel tespitlerle halletmeye çalışmaktadır.

Nûpel sayı 3'deki bir başka yazıda ise bu konuda şunlar söylenmektedir:

"Gelenin aşamada artık kapsamlı, ama derinlemesine değerlendirmelerin yapılması ulusal kurtuluş hareketinin bekası için son derece gerekli ve zorunludur." (sayfa 23)

Bu tavır, Kürt ulusal hareketinin yenilgisinin tespit edildiği bir dönemde takılmaktadır. Diğer bir tanımlamayla, gelenin yerde ölünün sağlığı üzerine "kapsamlı ve derinlemesine değerlendirmelerin" yapılmasının gerekli ve zorunlu olduğu söyleniyor...Gelenin aşamada bu zorunluluk ve gereklilik kendilerini temize çıkarmanın zorunluluğu ve gerekliliğinden başka birşey değil. Bu yaklaşım alıntının devamında şöyle ortaya konmaktadır:

"Hala bir çok nedenden, güven vermeyen ortam ve zeminlerin varlığından dolayı, söylenmesi ve tartışılması kesinkes gerekli olan sorunların ve konuların ele alınmaması bizi toplu olarak olumsuz bir konuma, hata ve zaafaların zımnem ortağı durumuna düşürmüştür. Bu bağlamda şu söylenebilir; bu kadar hata ve zaaf, PKK'ye 'muhalif' olan siyasi yapılanmaların, bir anlamda 'sorumsuz'luklarından kaynaklanmıştır." (aynı yerden)

Mantık nasıl işliyor? Biz aslında hata ve zaafaların ortağı değiliz ammaa... güven vermeyen ortam ve zeminlerin varlığından dolayı sustuk... Ne diyelim? Oportünizme yakışır! Bunu tespit ettikten sonra da özeleştirisi yapı-

lıyormuş gibi PKK'ye "muhalif" örgütlerin sorumsuzluklarından bahsetmektedirler. İş, yine genel laflar içinde pişirmeye çalışmaktadırlar! Peki ama sizin sorumluluğunuz ne kadardır? Niye kendi sorumluluğunuz, hata ve zaafalara ortaklığınız hakkında somut değerlendirme yapmıyorsunuz?

Özeleştirenden genel laflarla hataları paylaşarak kaçmaya çalışmalarının yanı sıra, sorumluluğu yine PKK'nin üzerine atmaya çalışmaktadırlar. Alıntıyı bıraktığımız yerden aktarmaya devam ettiğimizde şu tespitle karşılaşmaktayız:

"Silahın da kullanıldığı her türlü şiddet yöntemiyle sürdürülen bir muhalefetin elbette rolünü oynaması beklenemezdi." (aynı yerden)

Kendi rollerini sadece "muhalefet" olmakla sınırlayanların silahların da kullanıldığı şiddet ortamında rolünü yerine getirmesini beklemek de olmaz doğrusu... Halbuki şiddet ortamı olmasaydı "muhalefet" rolünü ne güzel oynardı!

Nûpel, sonuç itibarıyla eleştirisi getirilmeliydi dese de hatanın sorumluluğunu esas olarak PKK'ye ve diğer "Kürt örgütleri"ne yüklemeye çalışmaktadır. Kendilerini temize çıkarmaya çalışırken de çamura batmaktadır! Özeleştirisi adına oportünizmin en iyi örneklerinden birini sergilemektedirler.

Bolşevikler olarak bizim yıllardır PKK'nin yanlış çizgisine getirdiğimiz eleştirilerin varlığının bilincindedir bunlar. Yine, bunlar Nûpel'in geleneğine getirdiğimiz eleştirilerin de bilincindedir. Fakat buna rağmen bolşeviklerin Marksizm-Leninizm temelindeki eleştirel tavırlarından söz etmeye bir türlü dilleri varmıyor, bu tavırlar hasıraltı ediliyor. Biraz dürüstlük!

Gelenin yerde PKK'ye eleştirisi getirilmeliydi vb. tavırları, aslında bunların siyasi olarak yanlışlarından kurtulma istemlerinden kaynaklanmıyor. Hayır! Bunlar, döneme ve duruma göre siyaset yapma tavırlarına uygun olarak ilkesizliklerini bir kez daha göstermektedirler. Bunların ilkesi, ilkesizliktir! İşine ne geliyorsa onu al ve savun şı- arı bunlara yol gösteren temel siyasettir.

ÖCALAN'IN SİLAHLI MÜCADELENİN TERKİ ÇAĞRISI HAKKINDAKİ YAKLAŞIM

Bu konuda takınılan tavırlarda öncelikle yapılan tespit, PKK Başkanlık Konseyi'nin Öcalan'ın çağrısına olumlu yanıt vermesinin "Kürt hareketinin yenilgisini kabul etmedir" biçimindedir. Hatta olanın PKK ile TC arasında bir uzlaşma olmadığı, "Kürt hareketinin teslim" olmasıdır yönlü de tespit yapılmaktadır. Bu tespitler bağlamında söylenecek bir şey yoktur, bunlar doğru tespitlerdir.

Fakat soruna genel yaklaşım bağlamında ortaya konanlar, yukarıda ortaya koyduğumuz reformist tavrın Nûpel'in siyasetinde iyice yerleşmiş olduğunu birkez daha göstermektedir. Nûpel'in PKK'nin silahlı mücadeleyi bırakıp, güçlerini sınır dışına çekmesine temel itira-

zi; zamansız ve ortamı yok biçimindedir. TC ile anlaşılacaksa, bunun karşılıklı tavizler temelinde olması ve teslimiyet temelinde olmaması gerektiği savunulmaktadır.

Bu konuda sorunun özünü ortaya koyan tavrılarını aktaralım:

"Demekki; ne iç ve ne de dış koşullar A. Öcalan'ın çağrısına temel teşkil etmiyor. Bu bakıma, 'silahlı mücadeleye son verme' ve 'devlet sınırları ötesine çekilme'ye yönelik yapılan A. Öcalan'ın çağrısı zamansız ve mevcut siyasi koşullar dikkate alınmaksızın yapılmıştır." (abç) (Nûpel, sayı 3, sayfa 26)

Nûpel'in değerlendirmesi böyledir. Böyle olmasına böyledir de, PKK çağrının zamanında olduğunu ve mevcut koşulların dikkate alındığını söylerse ne olacak? Özde hiç bir şey değişmeyecektir. Çünkü, sorunun özü bu çağrının zamansız ya da mevcut koşulların dikkate alınıp alınmadığında değil, içeriktedir.

İçerik ise, PKK'nin TC'nin misak-ı milli sınırlarının savunuculuğunu yaptığına, TC'yi destekleyecek bir güç olmaya hazır olduğuna ve PKK'nin TC'nin yüksek çıkarlarını savunduğuna; silahların bırakılmasının ve ortamı oluştuğunda tüm PKK güçlerinin TC'ye teslim olacağına faşist Türk devletinin ikna edilmesi çabasıdır ve bunun için atılan bir adımdır. Mevcut devlet yapısının varlığını sürdürdüğü koşullarda bu adımın ne zaman atıldığı sorunun özünü değiştirmez.

Mevcut koşulların göze alınmadığı ise Nûpel'in kendi kuruntusudur sadece. Böylesi bir çağrının yapılması tam da içinde bulunulan mevcut koşulların ve bu koşullar altında PKK'nin siyasetinin de bu çağrıyı yapmaya uygun olmasının sonucudur. Eğer Öcalan esir alınmış olmasaydı, o zaman böylesi bir çağrının 2 Ağustos 1999 tarihinde yapılmayacağı, silahlı güçlerin pazarlık aracı olarak elde tutulmasının gerekliliği de bilindiğinde söylenebilir. Ama koşullar değişik! Nûpel Öcalan'ın çağrısının özüne karşı değildir. Reformizmin teorisini yapan, PKK'nin 15 yıl yanlış bir silahlı mücadele verdiğini savunan ve emperyalistlerin düzen içi "çözüm"üne sıcak bakan bir siyasetin, silahların bırakılması çağrısına ve bu çağrının içeriğine kökten bir itiraz yükseltmesi de aslında beklenemez.

Beklenecek tavır şöyledir:

"Türk devletiyle, bir takım ulusal haklar ve demokrasi için olası bir görüşme ve uzlaşmaya gitmek yanlış değildir. Gerekli koşullar biraraya geldiğinde ve uygun bir zamanda, ulusalcı siyasi güçlerde, diğer bütün halkların temsilcileri gibi elbette düşman güçlerle masaya oturabilirler, uzlaşmaya girişebilirler, hatta koşulsuz geriye çekilmeler ve geriye adımlar bile atabilirler. Şartların ve siyasetin gerekleri neyi öngörüyorsa o yapılır. Elbette savaşın ve siyasetin kurallarına göre bütün bunlar yapılabilir. Ancak; koşullar olgunlaşmadan, zamanı gelmeden, üstelik kendisini ve konumunu güçlendirecek hiç bir karşılık beklemeden, düşman gücün en ufak bir iyi niyet jesti ya da adımı ortaya çıkmadan, sözkonusu çağrıya olduğu gibi onay verilmez." (aynı yerden)

Ulusal sorunda devrimci bir siyaset öncelikli olarak

Nûpel'in yaptığı gibi genellemeler yaparak işin özünü ortadan kaldırmaz. Ulusal sorunun çözümünü devrim sorunu olarak ele alır. Nûpel bunu yapmıyor, tersine bu olgunun üzerini sıkı sıkı örtmeye çalışan bir siyaset yürütüyor.

Yani Nûpel çağrıyı esasen doğru buluyor ama zamanı gelmediğinden ve koşulları oluşmadığından dolayı çağrıya olduğu gibi onay vermemektedir... "Şartların ve siyasetin gerekleri neyi öngörüyorsa o yapılır"! Doğrusu ne büyük siyaset! Bu tür laflar oportünizmin karakteristik özelliklerindendir.

Evet, özgürlük, kurtuluş, sosyalizm adına marksist-leninist ilkelerin çiğnenmesi "şartlar ve siyasetin" gerekli kılması adına yapılmaktadır. Oportünistlerin reformizmi haklı çıkarmaya çalıştığı ve gerçeklerin üstünü örttüğü her yerde "şartlar!" kavramıyla karşılaşmak hiç de alışılmadık bir şey değildir.

Evet, evet şartlar!

Türkiye'de çokça dile getirilen Demirel'in "Dün dün-dür, bugün bugündür" burjuva politikasının "sol", devrimci ve komünistlik adına konuşanların siyasetine yansımaları bu "şartlar" kavramı!

"Siyasetin gerekli" kıldığı tespiti de yine oportünizmin oyunlarından biridir. Sorunun özü hangi siyasetin, hangi sınıfın çıkarlarını savunan siyasetin sözkonusu olduğudur. Siyaset de tüm toplumsal bilimlere gibi sınıflarüstü değildir. Şu ya da bu sınıfın, sınıfların çıkarlarına hizmet eder. Siyaseti genel kavramlara boğarak kullanmak ve sınıflarüstüymüş gibi göstermek burjuva siyasetidir. Devrimci olmak isteyenlerin bu siyasetten köklü bir biçimde kopması, uzaklaşması gerekiyor.

"İmralı süreci" olarak değerlendirilen süreç konusunda Nûpel dergisinin tavrı, PKK'nin, PSK'nin ve Kuzey Kürdistanlı örgütlerin büyük çoğunluğunun tavrından özde farklı bir tavır değildir. Milliyetçilik ve reformizm bunların da kanına işlemiştir. Her ne kadar 2 Ağustos 1999 tarihli Öcalan'ın çağrısı sonrasında tavır takınan Nûpel yazarlarından biri *"Özelde PKK'nin genelde KUKM'nin çıkarı gözönüne alındığında A. Öcalan'dan uzaklaşmanın ve onu kendi kaderiyle başbaşa bırakmanın artık zorunlu"* (Nûpel, sayı 3, sayfa 54) olduğunu tespit etse de, bu tavır Nûpel'in genel yaklaşımı değiştirmemektedir.

Bunların savunduğu siyasetle de Kürt ulusunun kurtuluşu gerçekleşemez. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, milliyetçiliğe karşı proletarya enternasyonalizmini; reformizme karşı devrimci savaşı; revizyonizme ve oportünizme karşı Marksizm-Leninizm bilimini koyan, değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesini savunan PARTİYA BOLŞEVİK (Kurdistan Bakur)'un saflarında örgütlenmek ve BOLŞEVİZM önderliğinde faşist Türk devletini yıkmakla gerçekleşebilir.

Faşist Türk devletini yıkıp yerine işçi-köylü iktidarını kurmak ve sosyalizme giden yolu açmak için BOLŞEVİK saflara!

PKK'nin "Olağanüstü, 7. Kongresi" hakkında kısa bir değerlendirme...

PKK Başkanlık Konseyi'nin 7 Şubat tarihli açıklamasıyla, PKK 7. Kongresi'nin 2-23 Ocak 2000 tarihleri arasında yapıldığı kamuoyuna duyuruldu.

Bu kongrenin tüm belgeleri henüz kamuoyuna yayınlanmamış olsa da, kongrenin siyasi olarak oynadığı esas rolün ne olduğu ortaya konmuş durumdadır. Ve bu da 7. Kongre'nin esas işlevi hakkında yeter veri sunmaktadır. Buna göre; 7. Kongre "yenilenme ve yeniden yapılanma" siyasetini gerçekleştirmek amacıyla "stratejik düzeyde değişim ve dönüşüm" meselesine resmiyet kazandıran bir kongre olmuştur. Özcesi, Türk devletiyle yürütülen silahlı mücadeleye son verip, açıkça legal alanda reformlar için mücadeleyi stratejik mücadele olarak karar altına almış, bu yeni siyasete uygun olarak yeniden yapılmaya gideceğini ilan etmiştir.

Çarşambanın ertesinde Perşembenin geleceği ne kadar açıksa, PKK'nin 6. Kongresi'nin ardından 7. Kongre'de bu noktaya geleceği o kadar açıktı. Bu nedenle biz, Stërka Bolşewik sayı 9'da Öcalan'ın "silahlı mücadeleyi bırakma" çağrısı ve sonrasındaki gelişmelere değinirken; PKK Genişletilmiş 2. Merkez Komitesi toplantısında "Olağanüstü Kongre" yapmanın da kararlaştırıldığına dikkat çekmiş ve şunları söylemiştik:

"Bu Kongrenin yapacağı esas iş, Öcalan'ın savunmasında açıkça dile getirdiği 'demokratik cumhuriyet' yaklaşımını, 'yeni manifesto'sunu PKK'nin programı olarak kabul etmektir. Böylece Öcalan'ın Roma sürecinde dile getirdiği 'yeniden yapılanma' işi de sonuca bağlanmış olacaktır." (abç) (Stërka Bolşewik, sayı 9, sayfa 6)

PKK Başkanlık Konseyi'nin açıklaması, Başkanlık Konseyi üyesi Osman Öcalan'ın açıklamaları ve kongreyle ilgili yapılan tüm açıklama ve yorumlar, yukarıda yaptığımız tespitleri onaylamaktadır. İşte Başkanlık Konseyi'nin açıklamasında 7. Kongre değerlendirmesi:

"Olağanüstü nitelikte kongremiz, esas olarak stratejik düzeyde değişim ve dönüşümü ve bu temelde bir yenilenmeyi ve yeniden yapılanmayı gündemleştirdiği, bu yönüyle de önu uluslararası komployla kesilmeye çalışılan 6. Kongremizin bir devamı ve tamamlayıcısı niteliğinde bulunduğu bilinen bir gerçektir." (Özgür Politika, 10 Şubat 2000)

Burada açıkça 7. Kongrenin ne olduğu dile getirilmektedir. 7. Kongre, 6. Kongrenin devamı ve tamamlayıcısıdır. Buna göre eğer "uluslararası komployla" önu kesilmeseydi, 7. Kongrede yapılanlar "yeniden yapılanma" siyaseti temelinde daha önce de gerçekleştirilecekti. Fakat, Öcalan'ın esir alınması bu siyasetin 6. Kongrede gerçekleştirilmesini engellemiş, ertelemiştir. 7. Kongrenin 6. Kongrenin devamı ve tamamlayıcısı ol-

duğu bir olgu tespitidir. Değişik yanların öne çıkarılması gerçeği, özü itibariyle PKK'nin siyasetinin 6. Kongre öncesi de, sonrası da reformist olduğunu ortadan kaldırmamaktadır. İmralı sürecinde Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu siyaset de aynı siyasetin doğal sonucuna vardırılması olmuştur. 7. Kongre ise Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu siyasetin Kongre düzeyinde onaylanmasından başka özel bir role sahip değildir. Çizilen yolun ne olduğu konusunda da PKK Başkanlık Konseyi'nin açıklamasında şu tespit yapılmaktadır:

"Başkan APO ve şehitlerimiz, her zaman bize doğru yolu gösterecek, halkımızın eşsiz desteği ise partimizi en zor koşullarda bile başarıyla yürütecektir. Önderlik yeni yolu çizmiş, halk büyük desteğini vermiş, 7. Kongremiz ise yeniden büyük kararlaştırma temelinde halkımız için kesin başarılar yaratacak yeni mücadele ve gelişme süreci başlatmıştır." (aynı yerden)

Evet, "önderliğin çizdiği yol"da yürümeye devam ediyorlar! Devam etmeye kararı verecek olan kendileri de, çizilen yolun, savunulan siyasetin yanlışlığını gizlemek için demagojiye başvurmaktan başka çareleri olmadığı için de, halkımıza "kesin başarılar yaratacak yeni mücadele"den bahsediyorlar! Faşist Türk devletine teslim olmanın, düzene entegre olmaya çalışmanın ve bu siyasette ciddi olduklarına faşist Türk devletini ikna etmeye çalışmanın adı, "kesin başarılar yaratacak yeni mücadele", "tarihsel kararlar" vb. oluyor!

Cümlelerin içine "tarihsel" kavramının eklenmesiyle teslimiyet siyaseti olumlu ve önemli gösterilmeye çalışılıyor. Oysa, bir teslimiyet kararı, kendini tasfiye kararı, geçmişti tümünden reddetme ve düzenle barışma kararı da bal gibi "tarihsel" olabilir. Sorunun özü şu ya da bu kararın "tarihsel" olup olmamasından çok, içeriğinin ne olduğudur. İçerik ise İmralı sürecinde en açık biçimde ortaya kondu: "Demokratik Cumhuriyet" adına faşist Türk devletiyle barışmak, düzene entegre olmak!

Türkiye'yi dönüştüreceğiz, değiştireceğiz vb. açıklamalar da sorunun özünü değiştirmemektedir. Bu siyaset temelinde, en fazla değiştirilecek olan TC'nin Anayasa'sındaki bazı maddelerdir. Ve bu da işverenlerin çıkarlarının dayatması, TC'nin AB'ye girmeye çalışması vb. vb. durumların dayatmasıyla bizzat liberal burjuvazinin temsilcileri tarafından gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Bundan PKK de kendine pay biçiyor ve bu gelişmeleri Kürt ulusal sorununun "adil ve kardeşçe" çözümü olarak Kürdistanlı işçi ve emekçilere sunuyor.

PKK, 7. Kongresinde silahlı mücadeleyi bıraktığı ve siyasal mücadeleye başladığını kanıtlamak için de ERNK'nin adı Demokratik Halk Birlikleri; ARGK'nin adını da Halk Savunma Kuvvetleri olarak değiştirilmiştir.

Şimdi sırada PKK'nin adının değiştirilmesi vardır. Gelişmelere bağlı olarak bu da yapılacaktır. Alınan bazı kararlar Özgür Politika'nın aktarımına göre şöyledir:

– *Silahlı mücadelenin bırakılması resmi olarak kabul edildi.*

– *Yeni parti stratejisinin temel mücadele biçimi, demokratik siyasal mücadele olarak kabul edildi.*

– *Silahlı mücadele örgütü olan ARGK'nin Türkiye'nin demokratik dönüşümü ve Kürt sorununun çözümüne bağlı olan varlığı, halk savunma gücü biçiminde düzenlendi.*

– *Cephe örgütlenmesi olan ERNK'nin yerine, her alanda Demokratik Halk Birlikleri örgütlenilecek.*

– *Yeni parti yönetimiyle birlikte, Abdullah Öcalan oybirliğiyle yeniden PKK'nin Genel Başkanı seçildi.*

– *PKK Merkez Komitesi, Parti Meclisi adını aldı.*

– *Parti Meclisi üye sayısı 41'e yükseltildi.*

– *PKK'nin Başkanlık Konseyi'nin 7 kişiden oluşan sayısı, 9'a çıkartıldı.*

– *PKK bayrağı kırmızı zemin üzerinde sol üst köşede bir güneş içinde yer alan kırmızı bir yıldız şeklinde belirlendi.* (Özgür Politika, 10 Şubat 2000)

Yapılanlar, 7. Kongreyi "yeni bir başlangıç Kongresi" olarak da adlandırmayla uyum içindedir. PKK 7. Kongresi Öcalan'ın savunmasını programı olarak kabul etmiştir. Bu program PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketinin düzene entegre edilmesi programıdır. Yukarıda alıntılarımız bu tali kararlarla biçim içeriğe uygun hale getirilmiştir. Bu anlamda bir terslik yok, yapılanlar PKK'nin yalnız içerikte değil biçimde de sisteme uygun bir yapılmaya gittiğini göstermektedir. Osman Öcalan'ın 9 Şubat 2000'de Medya-TV'de yaptığı açıklamada gidişatın yönünü gösteriyor:

"Bizim barış gruplarımız oldu, bunlar hiçbir eyleme katılmamışlardı. Bu yoldaşlarımız gitti. Apar topar cezaevine kondular. Devletin bize verdiği mesaj şu oldu: 'Gelin kuzu kuzu cezaevlerinde yatın.' Onbinlerce savaşçı ve yine bunlara katkıda bulunmuş, milyonlarca halka verilecek mesaj bu olamazdı. Bir de 'pişman olun' diyorlar. Pişmanlık onurlu bir davranış değildir. Bi-reysel ve onurlu bir yaşam bile layık görülüyor. 'Af çıkarın' diyoruz. Buna 'yokuz' diyorlar. Üstelik de teslim olunacak. Bu kadar özgürlük için savaşmış bir yapı için, kim gidin zindanlarda kalın diyebilir? Yani devlet olumlu bir yanıt vermedi. Dönüşün olanakları açılmadı; hala da umutluyuz. Genel bir af temelinde dönüşün yolu açılırsa, biz de Türkiye'nin demokratikleşmesine katkıda bulunmak isteriz." (Özgür Politika, 11 Şubat 2000)

Osman Öcalan'ın bu açıklaması, aslında "genel af" adı altında çıkarılacak bir yasayla PKK güçlerinin Türkiye'ye döneceğinin bir kez daha ilan edilmesidir. PKK'nin "Barış ve Demokratik Çözüm Grubu" olarak iki grup halinde gönderilen 16 kişinin teslim edilmiş olmasına karşı TC'nin tavrını "dönüşün yolu açılmadı" biçiminde yorumlanmaktadır. Yani eğer TC, giden grupları tutuklamayıp da serbest bıraksaydı, teslim olma adımları devam edecekti. Şimdilik, TC'nin bu tavrından dolayı böyle adımlar dondurulmuştur. Fakat en ufak bir karşı

adım "dönüşün yolu açıldı", TC "demokratik adımlar atıyor" vb. gerekçelendirmelerle yeniden teslim olma adımlarının başlatılmasının önünde hiçbir engel yoktur.

Bunu gerçekleştirmek için de PKK 7. Kongrede aldığı kararla TC'ye bir "Barış Projesi" sunmaya hazırlanıyor. Söz konusu projenin içeriğinin ne olabileceği tahmin edilebilse de, Osman Öcalan bu projenin öncelikli olarak muhatabına, yani faşist Türk devletine ulaştırılacağını söylüyor. Söz konusu proje hakkında Osman Öcalan şunları söylüyor:

"Bu hem bizim, hem de Türk devleti açısından uygulanabilir bir projedir. Barış projesi, içerik olarak demokratik dönüşüm ve birlik stratejisinin bir pratikleşmiş ifadesidir. (...) Bunu ilgili güçlere ulaştırmadan açıklamayı uygun görmüyoruz. Barış sorunu, ilk elde Kürt ve Türk halkı ile Türk devletini ilgilendirmektedir. Sorun bu zeminde ele alındıktan sonra, ihtiyaç duyulduğunda kamuoyuna açıklanacaktır. Dost güçleri katkı sunmaya, düşman güçleri devreden çıkarmaya yönelik çağrılar vardı..." (aynı yerden)

Faşist Türk devletine sunulacak olan "Barış Projesi"nde "dost güçleri katkı sunmaya, düşman güçleri devreden çıkarmaya" yönelik çağrılar yapılıyor! Gelişen yerde açık bir biçimde PKK için "dost, düşman" kavramlarının kimler için kullanıldığı meselesi TC'yle sürdürülen ilişkilere bağlı olarak durmadan yer değiştirmektedir. Bu siyaset, özellikle Öcalan'ın İmralı savunması sonrasındaki gelişmelere karşı çıkanları, devrimcileri, komünistleri ve devlet içindeki savaş yanlısı güçleri bir kefeye koyup hepsini düşman; PKK'nin devletle uzlaşma, düzene entegre olma siyasetini ve TC'nin Anayasal değişikliklerle "demokratikleşme" siyasetini destekleyenleri de dost olarak ilan eden bir siyasettir.

Bu gidiş, kötü bir gidiştir. "Düşmanları devreden çıkarma" çağrısı, TC ile birlikte hareket etmenin de çağrısıdır. Örneğin buna uygun siyaset, PKK içinde çıkan muhalefetin devlet tarafından halledilmesi siyasetidir. PKK'nin devrimcilere saldırmasıdır vb. vb.

PKK Olağanüstü 7. Kongresi'yle birlikte PKK'nin düzene entegre olma siyaseti kongre düzeyinde de onaylanmış, böylece Öcalan'ın İmralı savunmasındaki tavrı resmi olarak PKK'nin "yeni programı" olmuştur. Bu program, "Yeni Dünya Düzeni"nin savunulduğu bir programdır. Bu yeni programı kabulüyle PKK, kendini var eden ulusal demokratik çerçeveye sahip eski programına da son verdiğini resmen ilan etmiş olmaktadır.

PKK'deki tüm gelişmeler bir kez daha ulusal kurtuluşun gerçek anlamda çözümünün burjuva milliyetçi, reformist bir siyaset temelinde olamayacağını kanıtlamıştır. Kuzey Kürdistan'ın bağımsızlığını kazanması ve özgürleşmesi; Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlaması ancak ve ancak faşist Türk devletinin, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle, devrimle yıkılmasıyla gerçekleşecektir.

Bunun için de Marksizm-Leninizm biliminin gerçek savunucusu olan **Partiya Bolşewik (Kurdistan Ba-kur)**'un inşasına omuz verin, örgütlenin!

11 Şubat 2000 X

Abu-Jamal Philadelphia'da Black Panther Partisi'nin kurucularından birisidir. 1954'te Philadelphia'nın yoksul siyah mahallelerinden birinde doğdu. Mumia Abu-Jamal, genç yaşta Siyah Yurttaş Hakları Hareketi içinde faaliyet göstermeye başladı. İlk kez 14 yaşındayken bir gösteri yürüyüşü sırasında tutuklandı. 15 yaşından beri FBI onun hakkında dosya tutuyor. Enformasyon Bakanı oldu. Bu onun National Security Index'e, devleti tehlikeye sokacak bir durumda tutuklanacak kişiler listesine alınmasına yol açtı.

Radyo muhabiri olarak "sessizlerin sesi" lakabını alan Abu-Jamal, özellikle 1981 yazında Siyah Kurtuluş Hareketi MOVE'un kurucularına karşı açılan davadaki eleştirel haberciliğiyle, beyaz düzene tutarlılıkla karşı çıktı. Aynı yılın Aralık ayında, polislin sokak kontrolü sırasında erkek kardeşinin karıştığı bir kavgaya müdahale etmek isterken, polis tarafından vuruldu. Bu sırada bir polis öldü. Mumia Abu-Jamal hastanede gözünü açtığı anda, ci-

nayette suçlanıyordu. O zamandan beri tecrit hapsinde tutuluyor. Yazdığı "Ölüm Hücresinden..." ve "Yaşamak İçin Yazıyorum" adlı kitaplarında tecrit hapsini anlattı.

3.7.1982 tarihinde ırkçı hâkim Sabo'nun başkanlığında mahkeme tarafından ölüme mahkûm edildi.

Mumia Abu-Jamal davası, ABD'de, ırkçı adaletin ve ölüm cezası keyfiliğinin eşanlamı haline gelmiştir. Uluslararası destekli dayanışma hareketi Mumia Abu-Jamal için adil bir mahkeme kararı ve ölüm cezasının kaldırılmasını talep etmektedir.

Abu-Jamal, mahkeme sürecinin seyri ve ön tarihi sebebiyle siyasi tutsak olarak görülmekte ve çok çeşitli kişi, kurum ve kuruluşlar tarafından desteklenmektedir.

Aşağıda Mumia Abu-Jamal'ın "Yatıştırma mı, Kurtuluş mu? – Uluslararası Dayanışma Perspektifleri" (Berlin, Nisan 1999) Konferansı'na gönderdiği dayanışma mesajını yayınlıyoruz.

YAZI KURULU X

"Yatıştırma mı, Kurtuluş mu? – Uluslararası Dayanışma Perspektifleri" Berlin, Nisan 1999, Konferansına

MUMIA ABU-JAMAL'IN DAYANIŞMA MESAJI

Dostlarım,

One Move! Başka bir kişinin aracılığıyla da olsa, size hitap edebilmek benim için bir sevinçtir. Kız kardeşim Ramona Africa canlı bir harikadır. Devlet onu yıkmak için herşeyi yaptı. Onun size söyleyecekleri, Amerikan ölüm tarzının gerçek yüzünü hepinize gösterecektir. Benim hakkımda yazılanları ya da eserlerimi Almanca okuyanlarınızdan çoğunun kafasında, benim hakkımda, Amerika'nın yasak bölgesinde, ölüm yolunda esir tutulan bir kişi portresi olduğunu biliyorum. Fakat unutmayın ki, Ramona "özgür" bir yurttaştı, ABD'nin beşinci büyük kentinde, Özgürlük Abidesi'nin bulunduğu ve kutsal emanet olarak korunduğu yerde yaşıyordu. Eğer dürüstsek, şunu kabul etmemiz gerekir ki, o ve 13 Mayıs 1985'te katledilen erkek ve kız kardeşlerimiz ve çocuklarımız da keza ölüm yolunda bulunuyorlardı. Yurttaşlık hakları ve yaşamları, sorgusuz ve yargısız paramparça edildi.

Ve en son olayı, Batı Afrikalı göçmen Amadou Diablo'nun olayını anımsayınız. Kısa süre önce o, kendisine 41 kurşun sıkan ve onu evinin kapısında idam etmeye niyetli 4 New York polisi tarafından katledildi. O da ölüm yolunda değil miydi?

Bu olaylardan söz etmemin amacı, bir ulustan insanların, özgürlük ve adaletin gerçi kavram olarak var olduğu, ve fakat bomba, kurşun, elektrikli sandalye ve gaz odalarının acı gerçeklik olduğu bir ülkede devletin kuşatması altında olduğunu size anımsatmaktır. Bu, Amerikan ölüm tarzıdır. Almanya'daki kadın ve erkek dostlarım, sarsılmaz desteğiniz için size teşekkür ederim ve John Africa'nın öğrencisi, kızkardeşim Ramona'nın anlattıklarına ve ruhuna kulak vermenizi rica ederim. One Move.

Yaşasın John Africa. Yaşasın Devrim.

Kardeşiniz, Dostunuz
Mumia

MOVE 9 Tutsaklarına Özgürlük!
Tüm Siyasi Tutsaklara Özgürlük!

Devrimcilik adına yapılan milliyetçilik yarışı...

Vatan, devrimcilik, emperyalizme karşı olma ve ülkenin bağımsızlığı adına Türk milliyetçiliğinin savunuculuğunu yapma durumundadır.

Ezilen ulus ve milliyetlerin, değişik dini inançların, mezheplerin varlığını birlik adına inkar etme siyasetinin savunucularının Türk şovenizmine bulaştıklarını söylemek, bir olguyu tespit etmektir. Eğer Vatan, kendisine devrimciler tarafından, ezilen ulus ve milliyetler tarafından Türk şovenisti, Türk milliyetçisi vb. biçiminde getirilen eleştirilerden rahatsız oluyorsa; ve "Hayır biz Türk milliyetçiliğine, şovenizmine karşıyız" diye eleştirilere karşı geliyorsa; o zaman siyasetini devrimci temellere oturtmak zorundadır, Türk milliyetçisi tavırlarından, vatanseverlik yarışından köklü bir biçimde kopmak zorundadır.

13 Ağustos 1999 tarihinde "**Vatanseverlerin sesi olmak için çıkıyoruz**" şiarıyla **Yaşadığımız Vatan** adlı dergi yayın hayatına başladı.

Sözkonusu dergide savunulan yanlış görüşler devrimci örgütlerin değişik tepkileriyle, eleştirileriyle karşılaştı. Ve Yaşadığımız Vatan dergisine, kendilerinin de içine düştüğü yanlışlara rağmen birçok noktada doğru eleştiriler yöneltildi. Hatta kimileri tarafından sözkonusu dergide "yeni bir çizgi" savunulduğu vb. tespitler bile yapıldı.

Haftalık çıkan Yaşadığımız Vatan dergisinin yine haftalık Kurtuluş gazetesinin devamı olduğu bilindiğinde, "vatanseverlik" vb. konularda savunulan görüşlerin hiç de yeni olmadığı; bu görüşlerin yoğun bir biçimde öne çıktığı dönemin özellikle "Susurluk kazası" sonrasına rastladığı ve Yaşadığımız Vatan (bundan sonra sadece Vatan diye yazacağız) dergisinin çizgisinin önceli Kurtuluş gazetesinde olgunlaştığı tespit edilmek zorundadır. Aksi halde Vatan eleştirilirken Kurtuluş temize çıkarılır ve hatalara, yanlışlara ortak olunur...

Kurtuluş gazetesinin PKK'yi eleştirme adına Türk şovenisti tavırlar savunduğu konusunda Stërka Bolşewik Özel Sayı 1'de tavır takındık. Bu yazımızda da Vatan gazetesinin "vatanseverlik" savunusu içinde doğal sonucu olan Türk milliyetçiliği konumuna nasıl düştüğünü ve Türk şovenizminin devrimcilik adına nasıl savunulduğunu ortaya koymaya çalışacağız.

Vatan dergisi o denli bir "ulusal onur", "ulusal değerler" sahibi bir konuma girmiş ki, bir zamanların kaşarlanmış oportünistlerinin yaptığı gibi güya burjuvaziye, ırkçılara kaptırmamak için "vatana", "ulusal değerlere" ve "ulusal onura" sahip çıkmak için en iyi ve en gerçek "vatansever"lik konusunda burjuvaziyle, milliyetçilerle yarışa girmiştir... Fakat bu yarış, -sözkonusu kim olursa olsun- sonuçta yarışta kazandığı her başarıyla sözkonusu kişiyi, örgütü ya da dergiyi devrimciliğe çıkarıp karşı saflara daha da yaklaştıran bir yarıştı! Bu, dünya işçi sınıfı tarihinde çok kez görülmüştür. "Vatanseverlik" veya "milliyetçilik" yarışına giren bir zamanın komünistleri "kendi" burjuvazisiyle aynı saflara kaymıştır... Hataları, "vatanseverlik" ya da "milliyetçilik" konusunda tutarlı olmamaları değil; bizzat "vatanseverlik" ve "milliyetçilik" savunuculuğuna bulaşmış olmalarıdır.

Milliyetçilik ve kitlelere daha olumlu olarak gösterilen vatanseverlik yarışına girildiği andan itibaren rota kaybedilmiştir. Milliyetçilik burjuva dünya görüşüdür. Milliyetçiliğe bulaşanlar da, bulaştığı oranda burjuva görüşlerin savunuculuğunu yapma durumundadır.

"Yok canım, biz milliyetçiliğe karşıyız ama vatanseveriz!" deyip de kendilerini avutanlar ve kitleleri kandıranlar boşa çaba gösterir. Çünkü vatanseverlik, özellikle burjuvazinin iktidarda olduğu bir ülkedeki vatanseverlik milliyetçiliğin bir versiyonudur ve milliyetçiliğin, şovenizmin gerçek yüzünü gizlemeye hizmet etmektedir.

Çıkış noktası işçi sınıfı ve işçi sınıfı önderliğinde tüm emekçilerin örgütlenmesi, mücadelesi ve kurtuluş değil de, sözkonusu ülkenin vatanseverliği olursa ve sınıfsal (ezilen, sömürülen sınıflar sözkonusudur) bilinç temelinde değil de ülke sevgisi temelinde hareket edilirse; o zaman sözkonusu vatanseverlik burjuva siyaseti temelindeki bir vatanseverliktir. Burjuvazinin egemen olduğu vatanın savunuculuğudur. Ve bu da egemen ulusun milliyetçiliğini ve şovenizmini savunmaktır.

Genel olarak her tür milliyetçiliğe karşı olmak nasıl ezen ulus milliyetçiliği, şovenizmiyle ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadelede farklı yol ve yöntemleri gerektiriyorsa; vatanseverlik konusunda da değişik yol ve yöntemler gerekmektedir. Örneğin ezilen bir ulusa mensup insanların, örgütlerin ulusal baskıya karşı mücadeledeki vatanseverliği, ulusal baskıya karşı çıktığı noktada demokratik bir muhteva içermektedir. Ezen ulusun mensuplarının vatanseverliği ise, ulusal baskının, zulmün, ezen ulus şovenizminin savunuculuğudur. Vatanseverlik savunusunda bu farklılık gözönüne alınmadığında burjuva siyasetinin savunuculuğu konumuna düşmenin önünde hiç bir engel yoktur. Vatan dergisi de bu noktada devrimcilik adına burjuva ideolojisi olan bir siyaseti savunma konumuna girmiştir, hem de devrimcilik adına! Devrimcilerin böylesi bir yarışı reddetmesi, devrimci kimliklerini korumak için zorunludur.

VATANSEVERLİK SAVUNUCULUĞUNUN TEORİSİ...

Yukarıda da belirttiğimiz gibi vatanseverlik teorisinin savunuculuğu esas olarak Kurtuluş gazetesinde olgunlaştırıldı. Bu siyasetin kökleri daha gerilere gitse de, biz kendimizi son bir yıllık dönemde takınılan tavırlarla sınırlıyoruz. Kurtuluş gazetesinin "Öğreniyoruz, Öğretiyoruz" başlıklı bir bölümü vardı. Bu bölümde değişik konular ele alınıyordu. Ve 7 Mayıs 1999 tarihli 29. sayıda da "Milliyetçilik, Yurtseverlik" öğrenildi, öğretildi... Sözkonusu yazı a) önceki dönemde savunulan görüşleri tamamlayan, b) sonraki dönemin siyasetinin esas yol göstericisi(!) rolünü oynayan bir yazıdır. Bu yüzden de vatanseverlik ve milliyetçilik konusunda soruna nasıl yaklaşıldığını görmek ve göstermek için sözkonusu yazıya bakmak gerekiyor.

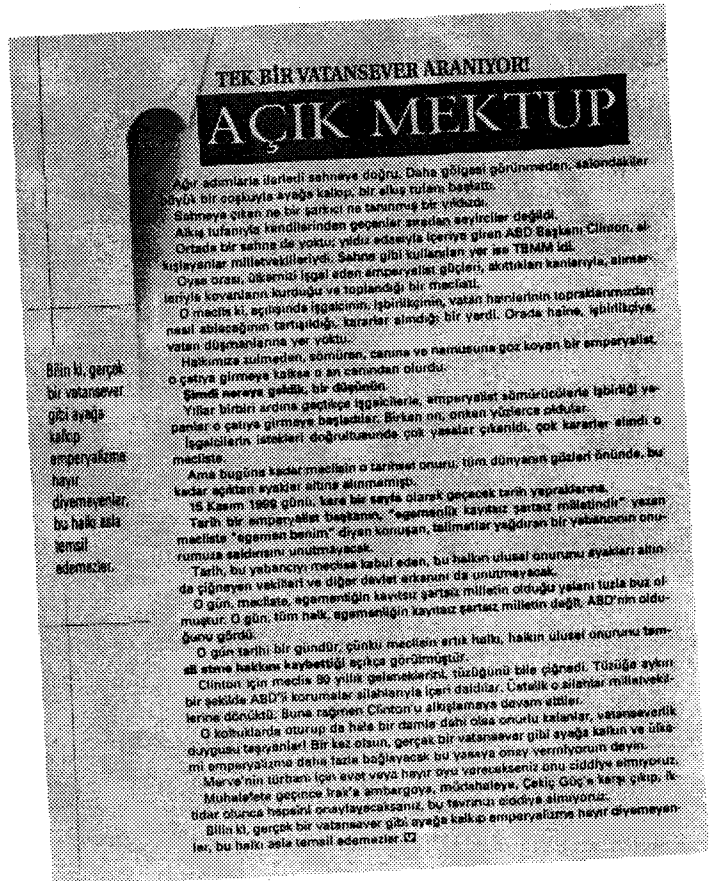
İki kişinin diyalogu biçiminde sunulan yazı NATO'nun Yugoslavya'ya saldırısıyla başlıyor, Miloseviç'in milliyet-

çi olup olmamasıyla devam ediyor ve yazıda şu tespitler yapılıyor:

"Emperyalizm ve işbirlikçileri halkları bölüp parçalamak ve yönetmek için milliyetçiliği kullanıyorlar. Milliyetçilik temelinde ortaya çıkan hareketler ise eninde sonunda emperyalizme boyun eğmeye, onun denetimine girmeye mahkum oluyor." (Kurtuluş, sayı 29, sayfa 42)

Burada yapılan tespite bakıldığında Kurtuluş'un doğru bir siyaset savunduğu düşünülür. Düşünülür ama, bu bir yanılgıdır. Gerçekten de emperyalistler, tüm burjuvazi halkları bölüp parçalamak ve birbirlerine kırdırmak için milliyetçiliği kullanıyorlar. Fakat bu tespit, Kurtuluş için değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini sağlamak, proletarya enternasyonalizmini savunmak için yapılan bir tespit değildir. Tersine, halkların birliği ve emperyalizme karşı mücadele adına, ve evet devrimcilik adına, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin elindeki silahı, milliyetçilik, yurtseverlik silahını alma yarışına girmek için kullanılmaktadır. Devrimcilik adına milliyetçilik de emperyalizme karşı mücadele ve halkların birliği laflarıyla gizlenmektedir. Örneğin, "Milliyetçilik kurtuluşu sağlamıyor" tespitinin ardından şunlar savunulmaktadır:

"DSP, MHP gibi partilerin de 'milliyetçilik' konusunda UÇK'dan bir farklılıkları yoktur. Emperyalizmin ülkemizdeki varlığına karşı en ufak bir mücadeleleri olmadığı gibi, ABD'ye ve NATO'ya tam destek veriyorlar. O zaman demek ki bunların milliyetçilikleri de aslında emperyalizme uşaklık etmekten başka bir anlama gelmiyor. Yaptıkları vatan, millet edebiyatı tü-

müyle yalan. Vatan sevgisiyle, halk sevgisiyle hiçbir ilgileri yoktur." (abç) (aynı yerden)

DSP ve MHP'nin gerçekte milliyetçi olmadığı görüşü bunların emperyalizme uşaklık etmesiyle açıklanıyor. Böylece, eğer emperyalizme karşı ise ve "vatanın özgürlüğü" için savunuluyorsa o zaman böylesi bir milliyetçilik gerçek milliyetçilik ve iyi milliyetçilik olur görüşünün temeli atılmış oluyor.

Milliyetçiliğin olumlulanması ve milliyetçilik yarışının temel yaklaşımı ise aşağıdaki tavırda mevcuttur:

"O zaman emperyalizme karşı olmayan, ona karşı savaşımayanların vatan, millet sevgisi, bağımsızlık üstüne söyledikleri herşey de yalandır. İşbirlikçilik yapanlar, emperyalizme destek verenler kendilerine ister milliyetçi, ister ulusal kurtuluşçu, ister 'solcu', 'sosyal demokrat' ne derlerse desinler emperyalizmin müttefiki durumundadırlar. Gerçekten milliyetçi olanlar öncelikle emperyalizme karşı ülkesinin bağımsızlığı için savaşırlar. Ama DSP, MHP gibileri ne yapıyor? Tam aksine emperyalizmle birlikte hareket ediyorlar, işbirliği yapıyorlar. İşleri güçleri vatanın bağımsızlığı, halkının sömürden, zulümden kurtuluşu için savaşan devrimcilerle uğraşmak. Tüm güçlerini devrimci hareketi ezmek, yok etmek için seferber ediyorlar.

- Ama tüm bunlara rağmen MHP oylarını arttırabiliyor.

- Arttırır. Sen boşluk bırakırsan, halka ulaşamaz, kimlere karşı neden mücadele ettiğini anlatamaz, halkı örgütleyemezsen birileri yalanla, demagojiyle de olsa elbette o boşluğu doldurur." (abç) (aynı yerden)

Burada burjuvazinin, emperyalizmin işbirlikçilerinin teşhiri adına, milliyetçilerin "ülkesinin bağımsızlığı"nı savunması, burjuvazinin yalanları vb. genel tespitler kullanılarak, vatanseverliğin, milliyetçiliğin kutsanmasının temeli atılmaktadır. Kurtuluş gazetesine göre DSP ve MHP, bırakın ırkçı parti olmalarını bir kenara, gerçek milliyetçi bile değildir. Böylece milliyetçiliğin burjuvazinin, sermayenin çıkarlarına hizmet ettiği gerçeğinin üstü örtülmekte; emperyalizmle işbirliği yapanların milliyetçi olamayacağı genel görüşü savunulmaktadır.

Ayrıca, milliyetçilerle, ırkçıların vatanın özgürlüğünden anladıklarıyla, onların çıkış noktalarıyla; devrimcilerin ülkenin özgürlüğü ve bağımsızlığından anladıklarıyla bu konudaki çıkış noktaları da birbirine karıştırıldığı için, DSP ve MHP'nin "vatanın bağımsızlığı, halkının sömürden, zulümden kurtuluşu" için mücadele edenlere karşı olmasını bir türlü kabullenememektedirler.

Burjuvazinin en ırkçı savunucularından vatanın özgürlüğü adına devrimcilere saldırmaması beklentisine sahip olunduğu da bu alıntıda ortaya çıkmaktadır. Kurtuluş'a göre DSP ve MHP gerçekten milliyetçi olsalar, o zaman vatanın bağımsızlığı için mücadele eden devrimcilere saldırmaz, tersine birlikte hareket ederlerdi... Mantık böyle işliyor! Bu mantıkla, emperyalizme karşı mücadele adına, faşist Türk devletinin en yağız savunucuları milliyetçi olmamakla suçlanırken, faşist Türk devletine, Türk devletinin sermaye iktidarına karşı mücadele de aslında bir kenara atılmaktadır.

Alıntının sonunda altını çizdiğimiz yerde ise, milliyetçilik, vatanseverlik yarışının teorisi yapılmaktadır. MHP, yalan ve demagojiyle oylarını arttırabiliyormuş! Neden? Çünkü devrimciler halkı örgütleyememiş ve burada bir boşluk yaratılmış! Eh, bu boşluk sahte! milliyetçilerin yalan ve demagojisiyle doldurulmuş ve MHP oylarını arttırmış mış mış...

Ne yapmak gerekiyor peki? Boşluğu doldurmak! Boşluk nasıl doldurulur? Milliyetçilik ve vatanseverlik'in gerçek savunucusu olmak ve halka yalan ve demagoji yapmadan gitmek!!! Boşluğun nasıl doldurulmak istendiği de şu alıntılarda ortaya çıkmaktadır:

"- İşte bunda solun halka yabancılaşmasının, ulusal değerleri sahiplenmeyi faşistlere terketmiş olmasının önemli etkisi var.

Mesela, Türk milliyetçiliği, Türk şovenizmi diye diye adeta Türklük adına ne varsa reddedilme noktasına gelinmiş. Öyle ki Türk devrimcisi sanki Türk olmak milliyetçi, şoven olmakla eş anlama geliyormuş gibi, kendini böyle bir baskılanma altında hissederek ben Türküm demekten, ulusal kimliğini ifade etmekten sakınır olmuş." (aynı yerden)

"Halka yabancılaşma", "ulusal değerleri sahiplenmeyi faşistlere terketmiş" olmak alıntının iki temel yaklaşımını ifade etmektedir. Kurtuluş gazetesinde savunulan "halkçılık" siyaseti, onu egemen ulus olan Türk ulusunun "ulusal değerleri"ne sahip çıkmaya götürmüştür. Halkla barışmak için halkın kuyrukçuluğunun doğal bir sonucudur bu.

Türk ulusundan bir devrimcinin kendi ulusal kimliğini ifade etmekten sakınır duruma girmiş olması, Türk milliyetçiliğine, şovenizmine karşı mücadelenin sonucu değil; sözkonusu Türk devrimcisinin soruna yanlış temelde yaklaştığını, ezen ulustan biri olarak ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin güvenini kazanacak doğru bir siyasete sahip olmadığını gösterir ancak. Bu durumun sorumlusu olarak Türk milliyetçiliği ve şovenizmine karşı mücadele edenleri göstermek, sorunu tersyüz etmektir. Türk milliyetçiliğini temize çıkarmaktır. Türk şovenizminin gelişmesinin esas sebebi de Kurtuluş tarafından şöyle açıklanmaktadır:

"İşte burada Türk şovenizminin gelişmesinin esas sorumlusu, PKK'nın tarzı ve devletin bu tarz üzerinden politika yapıp sonuç almasıdır." (agg, sayfa 31)

PKK'nın yanlışlarına karşı mücadele adına burada yapılan tespit, Türk şovenizminin esas kaynağını gözlerden gizleyen bir tespittir. Ve bu yaklaşım, ulusal sorunda, karşısında mücadele edilmesi gereken esas yanın Türk şovenizmi olduğu gerçeğini de altüst etmektedir. Türk şovenizminin gelişmesinin esas nedeninin PKK'nın yanlış tarzı olarak gösterilmesi; esas mücadelenin Türk şovenizmine karşı verilmesi gerektiğini, buna bağlı olarak Kürt milliyetçiliğine karşı da mücadele edilmesi gerektiğini tespit etmemek ve buna uygun mücadele yürütmek sonuçta hakim ulus milliyetçiliğinin, şovenizminin kulvarında hareket etmekten başka bir şey değildir.

Halka yabancılaşmaya karşı(!) olan Kurtuluş, Türk

kimliğini ifade edememe örneğine şunları da eklemektedir:

"Öyle ki Mustafa Kemal önderlik yaptı diye emperyalizme karşı başarıya ulaşmış bir bağımsızlık mücadelesi olan **Kurtuluş Savaşı** bile sahiplenilmez. Sanki Anadolu halklarının emperyalizme karşı bu mücadelesi sahiplenilince Kemalist, şovenist olunacak. Mesela **vatan, vatanseverlik, yurt, yurtseverlik** gibi kelimeler bile solun literatüründen çıkmıştır. Niye? Bir nedeni bunları milliyetçiler, faşistler kullanıyor o zaman biz kullanmayalım anlayışıdır. **Ama bu anlayışa da kaynaklık eden esas neden, devrimin, sosyalizmin kavranışındaki çarpıklık, soyutluktur.** (abç) (...) Oportünizmin ağırlıkta olduğu diğer kesimine bakıyorsun onların çoğu da **güya 'proleter kültür', 'komünist kültür' adına halkın değerlerini, geleneklerini, göreneklerini bu feodal, şu gerici, bunun devrime faydası yok diye küçümsüyor, yok sayıyor.** (abç) Halkın değer verdiği şeylere saygı göstermeyi bile unutuyor. Hatta kendini halktan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor. **Mesela Türk bayrağını yırtmayı, yakmayı, ya da bulunduğu yerden indirmeyi maharet sayıyor.**" (abç) (aynı dergi, sayfa 43)

Birçok sorunun içiçe geçirildiği bu alıntıda savunulan görüşler, halk kuyrukçuluğu, Kemalizmi ve Kurtuluş Savaşı'nı genelde antiemperyalist olarak gösteren ve evet halkın değerlerine sahip çıkma adına Türk bayrağının savunuculuğunu yapan görüşlerdir. Tüm çizgisi itibarıyla soruna sınıfsal temelde yaklaşılmadığı, halkı savunma adına ezen sınıflarla ezilen sınıflar arasındaki uzlaşmaz karşıtlıkları ortadan kaldıran ve siyasetin temelinde vatanseverlik'i, vatan savunusunu koyan böyle bir tavır; sosyalizmin, devrimin doğru kavranılması olarak satılmaya çalışılıyor!

Evet, devrimin ve sosyalizmin bir çarpık, soyut kavranışı, savunuculuğu vardır. Fakat bu, Kurtuluş'un kendisi için geçerlidir. Türk bayrağının yakılmasına karşı çıkan Kurtuluş, eğer tutarlı olsa, o zaman savunduğu çizginin uygulayıcılarının da geçmişte Türk bayrağı yaktığını tespit etmesi ve özeleştirii yapması gerekir! Ama yapmıyor! Çizgisine uygundur... Ne de olsa "Dün dün-dür, bugün bugündür!"

Emperyalizme karşı olmayan milliyetçilerin gerçek milliyetçi olmadıkları, yalan ve demagoji yaparak oy topladıkları, devrimcilerin halka yabancılaştığı, ulusal değerlerin savunuculuğunun faşistlere bırakılmasının yanlış olduğu vb. vb. görüşler savunularak atılan temel üzerinde yükselen siyaset, ırkçılarla, milliyetçilerle yarış siyasetidir. Söylenenler şunlardır:

"Bu noktada halkın bu yurtsever duygularını yalanla, demagojiyle sömüren faşistlerin düzen partilerin ikiye bölünmüşlüğüne teşhir ederken, vatanın, ulusların, halkların çıkarları için gerçek anlamıyla devrimcilerin mücadele ettiğini halka kavratmak, göstermek, milliyetçilerle aramızdaki farkı ideolojik olarak da, pratik olarak da ortaya koymak, halkımızı bilinçlendirmek, eğitmek zorundayız.

Devrimciler, halklar arasında ayrımcılığa, bölünmeye yol açtığı; halkların gerçek kurtuluşunu, bağımsızlığını

sağlamadığı için milliyetçiliğe karşıdırlar. Ama bunun yanında en hakiki vatansever, yurseverdirlir. Yurtseverlik emperyalizme karşı savunulan yurt üzerinde yaşayan tüm milliyetlerden, uluslardan halk için mücadeleye etmek, savaşımdır." (aynı yerden)

Bu alıntıda da esas olarak iki düşünceyi öne çıkarmak gerekiyor. Birincisi, faşistlerin yalan ve demagojisine karşı mücadele adına ve milliyetçiliğe karşı olduğu ifadeleriyle de olsa vatanseverlik yarışına girilmesi ve "en hakiki vatansever"lerin devrimciler olduğu teranesine sarılmalarıdır. Her ne kadar "faşistlerle aramızdaki farkı ideolojik ve pratik olarak ortaya koymak" gerekiyor, milliyetçiliğe karşıyız vb. dense de, Türk şovenizminin savunuculuğu yapıldığı gerçeği ortadan kalkmamaktadır. Bu, kendisini ikinci noktada göstermektedir.

Vatanseverlik'ten ne anladıklarını açıklamak için "Tüm milliyetlerden, uluslardan halk için mücadele etmek" tanımını kullanmaktadırlar. Kullanma hakları vardır tabii ki! Fakat vatanseverlik'in tanımını böyle yapmak yanlıştır. Vatan ya da yurt kavramı, şu ya da bu insan topluluğunun doğup büyüdüğü, yaşadığı coğrafya için kullanılır. Kimi, bunun içeriğini örneğin doğduğu köyle sınırlarken, kimi vilayetiyle ve kimi de ülkesiyle doldurmaktadır. Genel olarak da ülke için kullanılan bir kavramdır vatan kavramı. Örneğin "Türklerin vatanı Türkiye'dir", "Rusların vatanı Rusya'dır", "Almanların vatanı Almanya'dır" vb. vb. İşte bu vatan diye tanımlanan ülkeyi sevenlere de vatansever ya da Kurtuluş'un değişik içerikteymiş gibi aktardığı yurtsever denir.

Buradaki sevgi, şu ya da bu insan topluluğuna, sınıflara, katmanlara karşı olan bir sevgi değildir. Bu sevgi, o ülke topraklarındadır. Örneğin Türkiye'nin vatanseverliği, Türkiye'yi sevmektir. Türkiyeli işçi ve emekçileri sevmek değildir. Bu temeldeki Türkiye'nin emperyalizme karşı bağımsızlığı savunusunun çıkış noktası, emperyalizmin sistem olarak sömürücü, soygun düzeni olması ve Türkiyeli işçi ve emekçilerin bu düzenden kurtulması değildir. Hayır! Türkiye'nin sınırları çerçevesinde egemenliğin Türklere ait olmasıdır. Bağımsızlıktan anlaşılan budur! Yoksa ezeni, sömüreni olmayan, değişik ulus ve milliyetlerden halkların özgür iradesiyle birlikte, kardeşçesine yaşamayı gerçekleştiren bir toplumsal düzenin kurulması anlamında bir bağımsızlık (laf düzeyinde yer yer bahsedilse de) söz konusu değildir.

Burada "hayır biz öyle savunmuyoruz!" diye itirazlarla karşılaşabiliriz. Fakat bu itiraz yanlıştır. Değişik ulus ve milliyetlerin özgürce ve kardeşçe birlikte yaşamalarının en temel koşulu, ezen ulustan devrimcilerin ve Marksizm-Leninizm'i savunduğunu iddia edenlerin ezilen ulus ve milliyetlere karşı tavırlarının gerçekten de marksist-leninist siyasete uygun olmasıdır. Ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin güveninin kazanılmasıdır. Vatanseverlik değil, proletarya enternasyonalizminin tutarlı savunuculuğunun yapılmasıdır.

Kurtuluş'tan aktardığımız alıntılarda halkların birliği adına Türk şovenizminin inceltilmiş biçimdeki savunusuyla karşılaşırız. Bunun gizlenmesinin perdesi

"Anadolu" kavramında gizlidir. Kurtuluş, vatanseverlik yaptığı yerde Türkiye'yi sevdiğini ilan etmektedir. Ve, sözkonusu olan Türkiye, coğrafik olarak tanımlanan Türkiye değildir. Hayır! Misak-ı milli sınırları da olarak yer yer tanımlanan faşist Türk devletinin sınırlarıyla belirlenen Türkiye'dir sözkonusu olan.

Varsayalım ki, vatanseverlik iyi ve doğru bir şey olsun... Bu durumda da Kurtuluş, Kuzey Kürdistan ve Batı Ermenistan başta olmak üzere diğer Türkiye coğrafyasına ait olmayan bölgelerin varlığını gerçekte inkar etmekte ve hepsini kendi vatanı olarak göstermektedir. Bu tipte bir vatanseverlik, ilhakçı bir vatanseverliktir! Kurtuluş, halkların birliği adına takındığı tavırlarla ulusal soruna Marksizm-Leninizm'in nasıl yaklaştığını kavramadığını, emperyalizme karşı mücadele adına ezilen ulus ve milliyetlere karşı egemen ulusun siyasetine ortak olduğunu ortaya koymaktadır.

Kurtuluş ne kadar enternasyonal ve eşitlikçi olduğunu, halkın değer yargılarına ne kadar sahip çıktığını anlatırken, değişik ulus ve milliyetlere yaklaşımını da anlatarak **"Hepsine aynı değeri, saygıyı gösterir, sahipleniriz."** tespitini yapmaktadır. Ardından da şunları söylemektedir:

"Ama aynı topraklar üzerinde iç içe birlikte yaşayan, aynı kaderi paylaşan çeşitli milliyetlerden, uluslardan sadece birinin mücadelesini sahiplendin mi, diğerlerini farklı, kendi dışında görüp ortak çıkarlardan, ortak mücadeleden uzaklaşıp, ayrımcılığa prim vermeye başladın mı orada milliyetçilik yapıyorsun demektir." (aynı yerden)

Burada, birlik ve ayrımcılığa karşı mücadele adına yapılan, gerçekte ulusal sorunun inkarıdır. Değişik uluslardan işçi ve emekçilerin, Kurtuluş'un deyimiyle halkların birliğini savunmak doğrudur. Fakat bu savunu, Türk ulusu dışındaki ulus ve milliyetler üzerinde ulusal baskının olduğu; ve bunların ulusal baskıya uğraması nedeniyle ezen ulustan halkın kaderinden ayrı bir kadere de sahip olduğu gerçeği "aynı kaderi paylaşan" tespitleriyle ortadan kaldırılırsa, savunulan siyaset ezen ulus milliyetçiliğidir. Bu gerçeği devrimci lafızla süslenmiş tespitler de ortadan kaldıramaz.

Çok uluslu ve ezen ulus ile ezilen ulus ve milliyetlerin olduğu bir toplumda, devrimciler, marksist-leninist olduğunu iddia edenler için aynı değer ve saygıyı göstermek; tüm ezilenlerin kurtuluş mücadelesini sahiplenmek; ezen ulusla ezilen ulus ve milliyetler arasındaki farkı gizlemek için değil; soruna ulusal temelde yaklaşma yerine sınıfsal temelde, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin aynı sınıf cephesinde olduklarını ve bunların ezen, sömüren sınıflara karşı mücadelesini savunmak içindir.

Kurtuluş'ta ise bu, ezen ulus ile ezilen ulus ve milliyetler arasındaki farklılıkları yok saymak için kullanılmaktadır. **"Ayrımcılık" a karşı inkarcılık siyaseti konmuştur.** "Hepsine aynı değeri" verdikleri için ulusal sorunun varlığı güme gitmiştir. Marksist-leninist literatürde böylerine sosyalşoven denir!

Bu siyaset şöyle taçlandırılmaktadır:

"Yüzyıllardır birlikte yaşamışız. Anadolu hepimizin vatanı ve hepimiz aynı düşman emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi tarafından eziliyor, sömürülüyoruz." (aynı yerden)

Evet, evet. Anadolu hepimizin vatanı! Türkiye ve Kuzey Kürdistan tanımı yerine kullanılan Anadolu kavramı, son yıllarda devrimci ve "sol" kesimde çok kullanılmaya başlandı. Ve bu tanım, sözümona Kürt milliyetçiliğine, "bölücülüğe" karşı halkların birliğini, devrimin birliğini savunma adına kullanılmaktadır.

Ne adına yapılırsa yapılsın, somut olarak kullanıldığı anlamda bu kavram devrimcilerdeki inceltilmiş Türk milliyetçiliğinin savunusunun bir aracı olmuştur. Anadolu kavramı hiç kullanılmaz diye bir görüşümüz yoktur. Fakat bu kavram Anadolu olarak tanımlanan coğrafya üzerinde Türkiye dışında başka ülkelerin varlığını inkar için kullanılıyorsa bu kavramın kullanılmasını reddetmek zorunludur. Faşist Türk devleti ve savunucuları da Kuzey Kürdistan'ın, Batı Ermenistan'ın vb. varlığını gizlemek için Güneydoğu Anadolu, Doğu Anadolu vb. tanımlar kullanmaktadır. Devrimcilerin Anadolu kavramını Türkiye kavramı yerine kullandığı, "Anadolu devrimi" vb. dendiğindeyse bununla Türkiye devrimini kastettikleri sözkonusu tavırlarında açıkça ortaya çıkmaktadır. Kurtuluş da Anadolu devriminden, halkların kurtuluşundan bahsettiği yerde bu kavramı esas olarak Türkiye kavramı yerine kullanmaktadır. Böyle olduğu için de Trakya da Anadolu kavramı içine sığdırılmaktadır. Bu tavır hakim sınıfların tavırlarının da gerisinde olan bir tavidir.

Devrimciler, marksist-leninist olduğunu iddia edenler kendilerini faşist Türk devletinin siyasetinden ve Türk şovenizminden kesin hatlarıyla ayırmak zorundadırlar. Halkların birliği ve devrimin birliği de ancak bu temelde sağlanabilir. Ezilen ulus ve milliyetlerin, ezen ulustan insanlara karşı haklı temeldeki güvensizliği ortadan kaldırılmadığı sürece birlik istemi ancak hayal olarak kalır.

Kurtuluş, halkların birliğinin sağlanması için temelin proletarya enternasyonalizmi olduğunu bir kenara attığı için kendisine başka temeller aramaya başlamış ve bulmuş da... Kurtuluş sayı 30'da **"Anadolu Halklarının Birliğinden Başka Çaremiz Yoktur"** başlıklı yazıda halkların birliğini sağlamanın temeli şöyle ortaya konmaktadır:

"Öyleyse kısaca, bir; ihtiyacımız olan halkların birliğidir.

İki; bu birliğin şartları vardır, çünkü Anadolu halkları herşeye rağmen birbirlerine karşı önyargısız ve kardestir.

Üç; bu birliği inşa edeceğimiz bir temele ihtiyacımız vardır.

Bu yurtseverlik, yurt ve vatan duygularımız olabilir." (aoç) (Kurtuluş, sayı 30, sayfa 36)

Kurtuluş'ta ortaya konan bu yaklaşımın sonuçlarından biri de **"Vatanseverlerin sesi olmak için çıkıyoruz"** şiarıyla 13 Ağustos 1999 tarihinde yayımlanmaya başlayan Vatan dergisinin vatanseverlik ve milliyetçilik yarışını siyasetinin temel direği haline getirmesidir.

Bu bölüm için söylenmesi gereken bir nokta da, Kurtuluş'un halkların birliğini sağlamak için üzerinde yükselmeye çalıştığı "yurtseverlik, yurt ve vatan duygularının" gerçekte halkları birbirine karşı getirmenin siyaseti olduğudur. Bir Türkün vatan sevgisiyle, bir Kürdün, bir Ermeninin, bir Arabin ve bir Lazın vatan sevgisinin bir ve aynı olmayacağı açıktır. Kurtuluş'un burada ortaya koyduğu tavır, tam da halkların birliğinin nasıl sağlanamayacağını göstermektedir.

Değişik ulus ve milliyetlerden halkların birliğinin sağlanması için öncelikle sözkonusu ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğinin sağlanması gerekir. Bunun da yolu, Türkiye vatanseverliğinden değil, proletarya enternasyonalizminin kavranması ve tutarlı bir biçimde savunulmasından geçer. Ulusal sorunda doğru, marksist-leninist bir siyasetin savunulmasından geçer.

Halkların birliği adına hakim sınıflara karşı bölücü olmadıklarını ispat etmeye çalışan Kurtuluş ve Vatan'ın ulusal sorunda doğru, marksist-leninist bir siyasete sahip olmadığı gayet açıktır.

VATANSEVERLİĞİN BAZI GÖRÜNTÜLERİ...

Kurtuluş gazetesinde savunulmaya başlanan vatanseverlik siyaseti Vatan dergisinin temel siyaseti oldu. Gerçekten de bütün siyaset vatanseverlik duygularına hitap etme siyasetine dönüştürüldü. Bu bağlamda Vatan dergisinin teori-pratik uyumu konusunda söylenecek tek laf yoktur... Vatan dergisi "hakiki vatanseverler" olduğunu hemen her sayıda kanıtlamaktadır. Bütün noktalara tavır takınmanın bir yazıda mümkün olmadığı gerçeğini gözönüne alarak öne çıkan bazı noktaları gözlerönüne sermeye çalışacağız.

Birinci sayının başyazısının başlığı birkaç kere aktardığımız "Vatanseverlerin sesi olmak için çıkıyoruz"dur. Sözkonusu yazıda "ulusal onur"un korumacıları olarak şu tespiti yapmaktadırlar:

"BAKIN ŞU HALİMİZE! Ulusal onurumuz Amerikan bayrağının gölgesi altındadır." (Vatan, sayı 1, sayfa 5)

Bu "ulusal onur" kuşkusuz ki Türk ulusunun ulusal onurudur. Vatan dergisi en başında soruna sınıfsal açıdan, proletarya ve emekçi sınıfların kurtuluşu açısından yaklaşmadığını ortaya koymaktadır. Nede olsa birleşme temeli vatanseverlik değil mi? Olur bu kadar! Bu tespitle aslında Vatan dergisinin vatanseverliğinin Türk vatanseverliği olduğu da açığa çıkıyor.

Türkiye'nin tablosunu gözler önüne serme adına şunlar da söyleniyor:

"Herkesten daha fazla 'Milliyetçi' olduğu iddiasındaki bir hükümet, IMF karşısında, NATO karşısında başı yerden kalkmayan bir hükümettir. Böyle milliyetçilik olur mu?" (agd, sayfa 6)

Vatan'a göre TC'nin 57. hükümeti milliyetçi değildir. Ve vatanın özgürlüğü için gerçek milliyetçi olmanın gerektiğini durmadan vurgulamaya çalışmaktadır. MHP, DSP ve ANAP'ın hükümet olarak milliyetçi olmadıkları,

bu insanların milliyetçi olduklarını söylemesinin yalan ve demagoji olduğunu, gerçek milliyetçi olsalar emperyalistlerle işbirliği yapmayacakları vb. vb. görüşleri kitlelere empoze etmektedir. Böylece, milliyetçiliğe karşı olduklarını söyleseler bile, milliyetçiliğin propagandasını yapma durumundadırlar.

Vatan'ın ulusal bağımsızlıktan, ülkenin bağımsızlığından anladığı şey, devrimle kapitalist düzenin yıkılması ve emperyalizme bağımlılığa son vermesi ve işçi sınıfı önderliğinde demokratik bir işçi-köylü diktatörlüğünün kurulması falan değildir. Temel dürtü Türkiye'nin ulusal egemenliğinin sağlanmış olması ve bu ulusal egemenliğin emperyalistlerin dayatmalarından kurtulmuş olmasıdır. Bunun için de "Bu hükümet kimin?" sorusunun sorulduğu makalede, "Hangi hükümet bizimdir?" sorusuna verilen cevaplar içinde şu da savunulmaktadır:

"- Ulusal bağımsızlığımızı her şeyin üzerinde tutan, bizi dünyanın şu ya da bu ülkesine kul köle haline getirmeyen,

- Uluslararası ilişkilerde, dış politikada saldırgan, sömürgeci devletlerin işbirlikçisi politikaları terkedip diğer ülke ve halklarla dostluk ve dayanışmayı geliştiren bir hükümettir." (sayfa 9)

Evet, böylesi bir hükümete sahip çıkmaktadırlar! Burada da, devrimden, sosyalizmden eser yoktur. Sorun, proletarya ve emekçilerin sınıfsal kurtuluşu olarak değil, ulusal bağımsızlık, ulusal egemenlik olarak ele alınmaktadır. Emperyalizme karşı olmak da sadece bu çerçevede sözkonusu olmaktadır.

Tahkim yasası bağlamında hükümetin ve tahkim yasasından yana olanların tavrı emperyalizmle işbirliği olarak görüldüğü için, bu işbirliğinden yana olanlar da milliyetçi olmamakla suçlanmaktadır. Vatan'a göre hükümet zaten milliyetçi değildir. Peki bu hükümet milli bir hükümet olsa ne yapardı?

"Ulusal bir hükümet emperyalizmin kuklası olmaya, halkının emperyalizm tarafından sömürülmesine, emperyalistlerin ülkesini babasının çiftliği gibi kullanmasına, üsler kurup orayı burayı bombalamasına asla razı olmaz." (sayfa 28)

Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını ve Türk hükümetinin de emperyalistlerin dayatmalarına boyun eğmek zorunda kaldıklarını teşhir etme adına, Türkiye'deki işçi ve emekçilerin faşist Türk devleti tarafından baskı altına alındığı; emperyalizme bağımlı olma nedeniyle Türkiyeli işçi ve emekçilerin emperyalistler tarafından da sömürüldüğü ve Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın emperyalistler tarafından talan edildiği gerçeği, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da esas sömürücülerin gizlenmesi için kullanılmaktadır. Sanki Türk hükümeti emperyalizmle işbirliği yapmasa "kendi" halkının sömürülmesi sözkonusu olmayacakmış gibi, faşist devletin faşist hükümetinden "kendi halkının sömürülmesine" karşı gelmesi talep edilmektedir. Bu ırkçı, faşist devlet ve hükümeti ne kadar emperyalizmden kopsa da, sömürü ortadan kalkmaz. Sömürünün ortadan kalkabilmesi için kapitalist düzenin ortadan kaldırılması zorunludur. Milliyetçilik ise doğrudan kapitalist sistemin ürünüdür, yolarkadaşdır.

Hiçbir milliyetçilik, ne kadar tutarlı olursa olsun sömürüyü ortadan kaldıramaz!

Bu yüzden de Vatan'ın "gerçek milliyetçilik" projesi kapitalizmin savunulması projesidir. Devrimcilerin milliyetçilere "tutarlı" olun, "gerçek milliyetçilik şöyledir" vb. yönlü akıl verme diye bir sorunları yoktur, olamaz da. Eğer birileri sosyalistlik adına milliyetçiliğe olumlu bir şeyler atfetmeye kalkıyorsa, onlar sosyalistlikten sapma içindedir. Sosyalistlik, milliyetçilerden daha tutarlı milliyetçi olmayı talep etme tavrını dışlar.

Milliyetçilik, vatanseverlik yarışında MHP'yi teşhir etme adına savunulanlar da Vatan'ın temel siyasetinin devrim ya da sosyalizm olmadığını ortaya koymaktadır. Tahkim yasasına karşı tavırda MHP hakkında söylenenlerin bir bölümü şöyledir:

"Hani MHP milliyetçiydi!

(...)

Tahkimi savunanlar emperyalizmin egemenliğini kabul edenlerdir.

Emperyalizmin egemenliğini kabul edenler, tekelleri, gelin sömürün, yağmalayın, talan edin diye ülkeye davet edenler, milliyetçi olamazlar, vatansever olamazlar." (aynı yerden)

Bırakın milliyetçiliği bir kenara, açık faşist, ırkçı bir partiye Vatan dergisi siz milliyetçi değilsiniz eleştirisi yönelterek, milliyetçi duygularla MHP'nin peşinde giden "halkı" kazanmaya çalışıyor! Ama bu tavır kendi kalesine gol atmaya benzemektedir. Bu tavrı Vatan, MHP'nin peşinde giden kitleyi kazanma, devrimcileştirme yerine, kendisi milliyetçilik batağına batma durumundadır. Vatan'ın yapması gereken iki şey vardır: Birincisi; tutarlı milliyetçilik yapın propagandasından, ırkçılara, faşistlere akıl vermekten vazgeçmek, ikincisi ise, bu siyasetini tutarlı bir biçimde savunmak istiyorsa, o zaman da devrimcilikten, sosyalistlikten falan bahsetmeyi bırakıp açıkça "ben milliyetçiliği savunuyorum" demesi gerekir. Orta yol yoktur! Devrimcilik adına yapılan milliyetçilik ancak belli bir süre gizlenebilir... Sonuçta devrimcilik biter!

Vatan, sadece MHP'nin milliyetçi olmadığını teşhir etmekle uğraşmıyor. O, aynı zamanda birleşme zemini olarak vatanseverliği temel aldığını da bar bar bağıraarak söylüyor. Vatan'a göre, "emperyalistler, milliyetçiler, islamcılar, mezhepçiler, düzen partileri, herkes bölüyor..." Peki Vatan ne yapıyor? Bu soruya verilen cevap, "Biz birleştiririz" biçimindedir. İşte bu birleştirmede, Türkiye Cumhuriyeti devletinin sınırları içinde ayrı ulus ve milliyetlerin varlığı, değişik mezheplerin varlığı gerçeği de ortadan kaldırılmaktadır. Vatan "birleştirmek" istiyor ya! Bunun sonucu olarak da değişik milliyetlerin ve mezheplerin varlığı, bunlar halk kavramı içine sokuarak inkar edilmektedir. Vatan'ın tavrı şöyledir:

"Bağımsızlık için, demokrasi için birleştirmek istiyoruz. Birleştirmeyi istediğimiz zemin nettir; Vatanseverlikte birleştirmek istiyoruz.

Kim bu çerçeveye karşı çıkabilir? Ülkesini, halkını sevdiği iddiasındaki hiç kimse bağımsızlık ve demokrasi isteğine karşı çıkmaz. Şu veya bu nedenle karşı çıkı-

yorsa, emperyalizmin düşüncelerini, çıkarlarını savunuyor demektir. Bir ülkeyi, halkı milliyetlere, mezheplere göre bölmek, birbiriyle çatıştırmak ancak emperyalizmin yapabileceği bir şeydir.

Anadolu bölünmeyi reddediyor." (abç) (sayfa 53)

Böl-yönet siyasetinin egemen sınıfların siyaseti olduğunu duymuş olacak ki, Vatan dergisi "bölücülüğe" karşı mücadele etmeye çalışıyor... Fakat bunu yaparken toplumda varolan gerçekleri yok diye kitlelere satmaya çalışıyor.

Sözkonusu olan ülke Türkiye olduğuna ve Türkiye tanımından da TC'nin devlet sınırları anlaşıldığına göre, bu devlet sınırları içinde zaten, değişik ulus ve milliyetlerden, değişik mezheplerden insan toplulukları yaşamaktadır.

Devrimciler ve komünistler açısında sorunun özü halkların birliği adına bunların varlığının inkar edilerek hepsinin bir "halk" olduğunu ve bunun "bölünmesi"ne karşı mücadele ettiğini savunmak değil; zaten varolan değişik ulus ve milliyetlerden, değişik mezheplerden ve dini inançlardan işçi ve emekçilerin varlığının kabul edilmesi ve bunların birleştirilmesi için mücadele etmektir. Vatan ise "bölücülüğe" karşı olma adına inkarcılık yapmaktadır.

Bu siyaset tam da hakim sınıfların siyasetiyle örtüşmektedir. Anadolu'nun bir halklar mozayığı olduğu ve bunun Türk ulusunun, halkının zenginliği olduğu düşüncesi hemen hemen burjuvazinin tüm savunucuları tarafından dile getirilmeye başlanmıştır.

Sorunun düğüm noktası da Vatan'ın "Anadolu bölünmeyi reddediyor" tespitindedir. Bu tespitle Vatan, faşist Türk devletinin "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü" siyasetinin "sol"dan bir savunucusu konumuna girmiştir.

Anadolu kavramının Türkiye kavramı yerine kullanıldığı da bilindiğinde, Vatan'ın bu tespitinin gerçek anlamı: "Türkiye bölünmeyi reddediyor"dur. Bu siyaset, devrimcilik ve sosyalistlik adına savunulacak bir siyaset değildir. Bu siyaset, devrimcilik adına Türk şovenizminin savunuculuğudur.

Gerçekten değişik ulus ve milliyetlerden halkların birliği sağlanmak isteniyorsa, zora dayalı birliğin parçalanması ve evet TC'nin devlet sınırlarına karşı bölücülük siyasetinin savunuculuğu yapılması gerekiyor. Değişik uluslardan işçi ve emekçilerin, halkların birliğinin sağlanması ile devlet sınırlarının bütünlüğünün savunulması bir ve aynı şey değildir. Vatan, halkların birliği adına TC'nin devlet sınırlarının bölünmezliği üzerine siyaset yapmakla, yanlış iş yapmaktadır!

Vatan, içine düştüğü yanlış o kadar ilerletmektedir ki, vatansever olmak emperyalizme karşı olmanın, devrimci olmanın temel ölçütü haline getirilmektedir. Vatanseverlik, bağımsızlık ile demokrasi kavramları belirsizleştirilerek, bunlar arasında en fazla değere sahip bir kavram olarak propaganda edilmektedir. Örneğin şunlar söylenmektedir:

"Bağımsızlık ve demokrasi için birleşelim; BİRLEŞİLECEK ZEMİN VATANSEVERLİKTİR!

(...)

Vatanseverlik, bağımsızlıktır, demokrasidir.

Bağımsızlık, demokrasi, vatanseverlik zemininde durmayan, karşı saftadır. Vatan hainlerinin saflarındadır." (Vatan, sayı 2, sayfa 11)

Birleşilecek zemin vatanseverlik olduğuna göre, buna bir de vatanseverliğin bağımsızlık ve demokrasi olduğu eklenirse o zaman tablo tamamlanmış olur... Tablo tamamlanınca da her şeyin üzerinde vatanseverlik'in durduğu ortaya çıkar! Burada ortaya konan tavırla da Vatan'ın burjuva düzen çerçevesinde hareket ettiği gayet açıktır. Vatanseverliğe biçilen payda devrimciliğin, sosyalistliğin, proletaryanın ve emekçilerin kurtuluşunun üzerindedir. Artık her şey vatanseverlikle ölçülüp biçilmektedir... Vatan'ın mantığına göre eğer siz bağımsızlıktan, proleter demokrasiden ve devrimden yana olup da Türkiye'nin vatanseveri değilseniz o zaman siz karşı safta, "vatan hainlerinin" safındasınız! Tabii ki, burjuvazinin iktidarda olduğu bir Türkiye'nin vatan haini olmanız, soruna milliyetçilik temelinde yaklaşmayanlar için sevindiricidir ama birleşme zemini vatanseverlik olan Vatan için hiç de öyle değildir.

Söz konusu birleşme zemini vatanseverlik olunca "büyük Türkiye" savunusu da elbette gündeme gelir. Vatan, Öcalan, Demirel ve Bahçeli'den alıntılar aktarıldıktan ve her üçünün de savunduğu siyasetin halkların çıkarına değil emperyalizmin çıkarına olduğunu tespit ettikten sonra, emperyalizmin çıkarına olan "bir lider Türkiye" ve "büyük Türkiye" istemediklerini yazıyorlar. Fakat burjuvazinin elindeki silahı kapmak ve halkların çıkarı adına "büyük Türkiye" savunuculuğu yapılmaktadır. Takınılan tavır şöyledir:

*"Elbette biz de büyük, güçlü, lider bir devlet olmak istiyoruz. Ama biz, **emperyalizme karşı** liderliğe talibiz. **Mazlum halkların yardımına koşan** bir büyük ülke olmalıyız.*

Büyük, güçlü bir ülke olmalıyız ki, ABD Dışişleri Bakan yardımcısı gelip bizi teftiş etmesin. Öyle güçlü bir ülke olmalıyız ki, ekonomimize IMF yön veremesin.

Bölgemizde lider bir ülke olmalıyız. Mesela Irak halkı saldırıya uğradığında, bizim yanında olacağımızı bilmeli. Filistinlileri, ABD'nin, İsrail'in teslimiyet dayatmalarına karşı her açıdan destekleyebilmeliyiz. Dünyanın neresinde olursa olsun kurtuluş savaşı verenleri destekleyebilmeliyiz.

Lider Türkiye, halkın sağlığını parasız olarak karşılama, eğitimde, tüm uluslararası anketlerde lider olmalıdır. Tabii işsizlik, evsizlik, trafik kazaları istatistiklerinde en altta olmalıyız. İşçisine, memuruna en yüksek ücreti verebilen, sosyal güvenlik sistemi en ileri düzeyde olan, Birleşmiş Milletler'de oyunu haklının, mazlumun, dünya halklarının lehinde kullanabilen bir ülke olmalıyız. Liderlik bunlarda belli olur.

Bizim gönlümüzde geçen büyük Türkiye böyle bir Türkiye. Siz nasıl bir büyük devlet istiyorsunuz?" (s. 40)

Bu uzun alıntıyı aktarmamızın esas nedeni savunulan görüşün bütünlük içinde görülmesini sağlamaktır. Evet, Vatan da büyük Türkiye istiyor! Burada söz konusu ola-

nın işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşen demokratik devrimle faşist Türk devletinin yıkılması sonrasında kurulan işçi-köylü devrimci diktatörlüğünün olduğu ve değişik ulus ve milliyetlerin özgür koşullarda, özgür iradeleriyle birlikte kurduğu devlet olmadığı açıktır.

Vatan, burada da düzen çerçevesi içinde hareket etmektedir. İşte bu çerçevede savunulan büyük Türkiye, gerçekte gelişmiş emperyalist bir Türkiye ve en iyi halde burjuva demokrasisinin en gelişmiş olduğu bir ülke olarak söz konusu olabilecek "büyük bir Türkiye"dir. "Yeni Dünya Düzeni"nin tüm savunucuları şu ya da bu ülkeye askeri müdahaleyi, şu ya da bu ulusun, veya milliyetin "özgürlüğü", "kurtuluşu" için yaptığı biçiminde gerekçelendirmektedir. Bu da "Yeni Dünya Düzeni"nin "mazlum halklara yardımı" olarak sunulmaktadır. Vatan'ın savunduğu siyaset de özü itibarıyla bu çerçeve içindedir. Araya sokulan bazı şirin görünen laflar, tespitler de bu gerçeği ortadan kaldırmaya yetmiyor!

Vatan'ın düzen çerçevesi içinde hareket ettiğini gösteren bir başka nokta da Susurluk bağlamında takınılan tavırda ortaya çıkmaktadır. TC'yi "susurluk devleti" olarak adlandıran Vatan şu tespiti yapmaktadır:

"Demokrasiyi savunuyorsak;

insan haklarını savunuyorsak,

inanç özgürlüğünü savunuyorsak,

kemalizmi savunuyorsak,

vatanseversek,

Susurluk devletine karşı çıkmalıyız." (Vatan, sayı 12, sayfa 5)

Birleşilecek zemin vatanseverlik olunca, kemalistlerle de birleşmenin önünde hiçbir engel kalmıyor. Vatan da birleşmek için kemalistlere olta atmaya çalışmaktadır. Bu düşüncenin temel kaynağı da, "kurtuluş savaşı"ndan ve Atatürk'ün ölümünden sonra gerçek kemalist bir iktidarın olmadığı düşüncesidir. Ve bu, devrimcilik adına kemalistliğin savunulmasıdır; Perinçek takımının siyasetinden etkilenmekten başka bir şey değildir.

Kemalizmin şirin gösterilmesi derginin diğer sayfalarında şöyle devam etmektedir:

"Ama unutulmamalıdır: kemalizmin bir yanı laiklikse eğer, diğer yanı da bağımsızlıktır. Bağımsızlık olmadan laiklik hiçtir." (sayfa 13)

Vatan böylece Kemalizmi hem bağımsızlıkçı ve hem de laiklik olarak göstererek, Kemalizmin gerçekte sahip olmadığı nitelikleri Kemalizme atfederek Kemalizm savunuculuğu yapmaktadır.

1970'lerin başlarında, henüz Kemalizmin faşizm olduğu ortaya konmadığı bir ortamda Kemalizm savunuculuğuyla, Kemalizmin karşıdevrimci bir düşünce olduğunun, faşizm olduğunun ortaya konduğu bir ortamda ki Kemalizm savunuculuğu bir ve aynı değildir.

Kemalizmin faşizm olduğunun ortaya konduğu bir ortamda, Kemalizme genel olarak bağımsızlık ve laiklik atfetmenin ve vatanseverlik temelinde kemalistlerle birleşmeyi savunmanın, nereden bakılırsa bakılsın devrimcilikle hiç bir alakası yoktur.

Bu arada kemalistlerle nerede birleşilmek isteniyor? sorusu sorulabilir. Bu sorunun cevabı, "Kemalistim di-

yenilere açık mektup" başlıklı yazıdadır. Sözkonusu yazı Ahmet Taner Kışlalı'nın öldürülmesi sonrasında yazılmıştır. Yazıda "Kemalistseniz, emperyalizme, NATO'ya karşı olmak durumundasınız. Kemalistseniz, bu Susurluk rejimi karşısında tavır almalısınız." (sayfa 50) vb. tespitlerden sonra, yazının sonuna doğru şunlar savunulmaktadır:

"Ahmet Taner Kışlalı, cinayetini kınıyor ve Kemalist topluluğa başsağlığı diliyoruz. Cinayetlere kurban gitmemenin, buna müsaade etmemenin tek yolu Susurluk rejimine karşı mücadeledir. Bağımsızlık ve demokrasi savaşıdır. **Elbette bizim gibi düşünmüyorsunuz. Farklı dünya görüşlerine sahibiz. Ama bağımsız, demokratik bir ülke için birleşebiliriz. Susurluk cinayetlerine karşı birleşebiliriz. İktidar bölüyor, parçalıyor ve güçsüz bırakıyor. İktidarın bu oyununu bozalım.**" (abç) (aynı yerden)

Vatan'ın vatanseverlik yarışı, onu kemalistlerle birleşme çağrılarını yapmaya kadar götürmüştür. Bu, doğal bir sonuçtur. Fakat Vatan'ın bu noktaya gelmiş olduğu bir durumda ve birleşme zemininin vatanseverlik olduğunu durmadan ilan ettiği bir ortamda, hâlâ kemalistlerden ayrı bir dünya görüşüne sahip olduğunu savunması, gerçekten tutarsızlıktır. Bu alintidaki tespitler, aynı zamanda Türkiye'deki iktidarın kemalist bir iktidar olmadığını da savunan tespitlerdir.

Vatanseverlik, Vatan'ı kemalistliğe o kadar bulaştırmış ki, artık ulusal bağımsızlıktan, antiemperyalizmden bahsedildiğinde dayanak Kemalizmdir. Vatan, kemalistlere de tutarlı kemalist olmayı propaganda etmektedir, akıl vermektedir. Sayı 14'te "ABD operasyonu sürüyor" başlıklı yazıda şunlar savunulmaktadır:

"Kemalizmin en temel özelliklerinden biri bağımsızlıkçı tavrı ve emperyalizme tavır alışıydı. Kemalistim diyenler bugünkü tavırlarını, bulundukları yeri anti-emperyalizmin ışığında değerlendirmek, muhasebe yapmak zorundadır. Bağımsızlığı savunmadan **'istiklali tam bağımsız Türkiye'** diyerek bayrak kaldırmadan anti-emperyalizmden, Kemalizmden söz edilemez." (Vatan, sayı 14, sayfa 32)

Evet, Vatan antiemperyalizm adına, bağımsız Türkiye adına Kemalizmin bayraktarlığını yapmaya soyunmuştur artık... ABD Başkanı Clinton'un TBMM'de konuşmuş olmasını Türkiye tarihinin "en utanç verici anı" olarak değerlendiren Vatan, "Tek bir vatansever aranıyor! Açık mektup" başlıklı yazısında şunları savunmaktadır:

"Ortada bir sahne de yoktu; yıldız edasıyla içeriye giren ABD Başkanı Clinton, alkışlayanlar milletvekilleri idi. Sahne gibi kullanılan yer ise TBMM idi.

Oysa orası, ülkemizi işgal eden emperyalist güçleri, akıttıkları kanlarıyla, alinterleriyle kovanların kurduğu ve toplandığı bir meclisti.

O meclis ki, açılışında işgalcinin, işbirlikçinin, vatan hainlerinin topraklarımızdan nasıl atılacağı tartışıldığı, kararlar alındığı bir yerdi. Orada haine, işbirlikçiye, vatan düşmanlarına yer yoktu.

Halkımıza zulmeden, sömüren, canına ve namusuna göz koyan bir emperyalist, o çatıya girmeye kalksa o an

canından olurdu.

Şimdi nereye geldik, bir düşünün." (Vatan, sayı 15, sayfa 50)

İşçilere, emekçilere, halklara düşman bir meclise Vatan böyle sahip çıkıyor! Örneğin bu yaklaşımla, 17 Ağustos ve 12 Kasım 1999 depremleri sonrasında TC'nin ırkçı, faşist bakanının "yabancıların" yardımlarını reddetmesi gibi, TBMM'de bir başka ırkçının Clinton'un TBMM'ye gelip konuşmasına karşı çıkması durumunda Vatan dergisinin o ırkçıya, faşiste vatansever ve anti-emperyalist diye sahip çıkmasının önünde hiçbir engel yoktur.

Bu yazımızda değindiğimiz bazı noktalarda Vatan'ın takındığı tavırlar, vatanseverlik yarışına girmenin açık milliyetçi tavırların savunuculuğuna, Kemalizmin savunuculuğuna götürdüğünü açıkça ortaya koymaktadır. Sonuçta Kemalizme övgüler dizmenin ve bağımsızlık adına kemalistlerle birleşme çağrılarının yapılması, "hakiki vatansever"lik yarışının kaçınılmaz bir sonucudur.

Vatan, devrimcilik, emperyalizme karşı olma ve ülkenin bağımsızlığı adına Türk milliyetçiliğinin savunuculuğunu yapma durumundadır. Ezilen ulus ve milliyetlerin, değişik dini inançların, mezheplerin varlığını birlik adına inkar etme siyasetinin savunucularının Türk şovenizmine bulaştıklarını söylemek, varolan bir olguyu tespit etmektir. Eğer Vatan, kendisine devrimciler tarafından, ezilen ulus ve milliyetler tarafından Türk şovenisti, Türk milliyetçisi vb.. biçiminde getirilen eleştirilerden rahatsız oluyorsa; ve hayır biz Türk milliyetçiliğine, şovenizmine karşıyız diye eleştirilere karşı geliyorsa; o zaman siyasetini devrimci temellere oturtmak zorundadır, Türk milliyetçisi tavırlarından, vatanseverlik yarışından köklü bir biçimde kopmak zorundadır.

Andaki siyaset sürdürülmeye devam edilirse, Vatan'ın da karşıdevrimci olarak değerlendirdiği Perinçek takımının cephesinde yer alınması kaçınılmaz bir sonuç olacaktır. Bunun temelleri atılmıştır. Yol yakinken bu gidişten vazgeçilmeli ve gerçekten halkların birliğini sağlayabilecek bir siyasete sahip çıkılmalıdır.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin, halkların birliğini sağlamak için çıkış noktası proletarya enternasyonalizmidir, Marksizm-Leninizm bilimidir. Bunu çıkış noktası almayanların esen rüzgara göre sallanması, savrulması kaçınılmaz bir sonudur.

5 Şubat 2000 X

Kafatasçı eğitimin bir örneği: Harf yasağı!

Sömürgeci faşist Türk devletinin okullarında verdiği eğitimin milliyetçi, şoven Türkçülüğün beyinlere kazınması; "Türk dünyası"nın büyüklüğü ve birleştirilmesi; Türk ulusu dışında ulus ve milliyetlerin inkarı vb. içeriğe sahip olduğu biliniyordu.

Okul çağına kadar kendi anadillerini konuşan Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Ermeni vb. çeşitli ulus ve milliyetlerden Türk olmayan çocuklara okul çağından başlayarak uygulanan eğitim, zorla asimilasyon oluyor! Böylece Kürde Kürt olmadığı, Laza Laz olmadığı, Araba Arap olmadığı ve aklınıza hangi millet, milliyet gelirse onların onlar olmadığı, tersine Türk olduğu "öğretiliyor"!

İrkçilik, kafatasçılık Türk devletinin temelini o kadar yerleşmiş ki, artık kendi ders kitaplarında kullandığı harfler bile saçmasapan gerekçelerle yasaklanmaktadır. Evet evet, ders kitaplarında kullanılan harfler yasaklanmaktadır!

Bu durum 1999 yılı sonuna doğru yaşandı. Gelişme özetle şöyledir. İlkokul 4. sınıf öğrencileri için hazırlanan "Can Matematik Çalışma Dergisi"nin 1. sayısının 5. sayfasında "Kümelerin karşılaştırılması" yapılırken; **"P kümesi H kümesine denktir. K kümesi P kümesine denk değildir."** biçiminde bir örneklemeye yapılmaktadır. İşte bu örneklemeye, uyanık eski Türk polisi, şimdi DYP milletvekili olan Saffet Arıkan Bedük tarafından "bölücülük" propagandası yapılıyor, P, K ve H harfleri PKK ve HADEP simgelerini hatırlatıyor gerekçesiyle itiraz edilmiştir. Böyle olmasaydı, Arıkan'ın "safTürk" olduğu nereden bilinecekti ki? Takındığı tavırla "Türk oğlu Türk" olduğunu ispatlayan Bedük konuya ilişkin için itirazını Milli Eğitim Bakanı'nın yanıtlaması için TBMM'ye bir soru önergesi de verdi.

İşin içinde "Türkçülüğün saf"lığını korumak olunca bütün burjuva partilerinin birlikte hareket ettiği bir kez daha ispatlandı! DYP milliyetvekili önergeyi verir de DSP milletvekili ve Milli Eğitim Bakanı Metin Bostancıoğlu geri mi kalır? Olmaz böyle şey! Bakan hemen araştırma yaptırdı... Ve S. Arıkan Bedük'e cevap verdi! Söz konusu cevaba göre araştırma **"Eğitim Araçları İnceleme Yönetmeliği"** hükümlerine göre incelenmiştir. Eee, inceleme yönetmeliğine göre yapılan araştırmanın sonucu ne oldu? **P, K ve H harfleri yerine E, G ve Y harflerinin kullanılması** kararlaştırıldı.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın bu kararıyla sözkonusu ders kitabı toplatıldı ve "düzeltilmiş" olarak yeniden yayınlandı. Artık 4. sınıf öğrencileri **"E kümesi Y kümesine denktir. E kümesi G kümesine denk değildir"** örneğiyle denklem hesabını öğrenecek! Bu arada tabii ki, "bölücü" düşüncelerin oluşması engellenmiş olduğu için de çocuklar "düşünce özgürlüğü"nün bütün nimetlerinden nasiplerini alacaklardır!

Fakat ırkçı faşist milletvekilleri ve bakanlar E, G ve Y harflerinin de birşeyler çağrıştırdığını bu arada gözden kaçırmış bulunuyorlar. Örneğin **E, G, Y** harfleri çocuklara,

öğretmen talep etmek için, ya da okullardaki ortaçağ eğitimine, dayağa, haraç'a bu arada sisteme karşı **Eyleme Geçip Yürümeliyiz!** düşüncesine çağrışım yaparsa ne olacak? Bu sefer de başka harfler mi kullanılacak? Bizce faşist zihniyete sahip olanlar, herhangi bir çağrışım yapmayan harfler bulunana kadar(!) kümelerin harflerini durmadan değiştirmeli! Ne zaman ki, çağrışım yapmayan harfin olmadığını farkına varırsa, o zaman da kümelerin karşılaştırılması işlemini ders kitaplarından çıkararak "bölücü"lüğe imkan vermemelidir!

Aslında bu harf yasağı, faşist Türk devletinin niteliğine uygundur. Bunlar, Türk milli bayramlarında sarı, kırmızı, karanfilli çelenklere yeşil yapraklar dolandığı için böylesi çelenkleri; trafik lambalarının kırmızı, sarı, yeşil renklerden olması nedeniyle, bunların da Kürtlerin ulusal renklerini andırıyor olması gerekçesiyle Kuzey Kürdistan'ın bazı merkezlerinde trafik lambalarını yasaklayanlardır.

Bu faşist devlet, 1999 yılı Nisan ayında da belli kavramların kullanılmasına yasak getirmişti. "Türk İçişleri Bakanlığı Halkla İlişkiler Daire Başkanlığı" imzasını taşıyan ve tüm resmi basın kurumlarına gönderilen "26 Nisan 1999 tarih ve 096 sayılı genelgesi"nde uyulması gereken talimatnameye göre sözkonusu kavramlar "Türkçe'nin yapı ve işleyişine ters" düşüyormuş!

Türkçeye "ters" düşen kavramların ve bu kavramlar yerine kullanılması istenen bazıları şöyledir:

"Gerilla (kır gerillası, şehir gerillası), Asi", "Terörist, terörist unsur, eşiya, haydut". "Peşmerge, mülteci", "Kuzey Iraklılar, sığınmacılar". "İsyen, Kürt isyanı, Kürt ulusal kurtuluş savaşı, Kürtlerin özgürlük mücadelesi, Kürt ayaklanması, Silahlı kalkışma, Başkaldırı", "Terörist faaliyetler". "Operasyon, Temizlik hareketi, güvenlik hareketi", "Teröristlerin ve suçluların aranması, suçların takibi". "Kürt soylular, Kürt kökenliler, Kürt soylu vatandaşlar, Kürt soyundan halk", "Türk vatandaşı/Bölücü çevrelerce Kürt olarak isimlendirilen vatandaşlarımız".

Türk faşistleri ezilen ulus ve milliyetleri hatırlatan her türlü işareti, rengi, harfi..., hatta ve hatta Türkçe dilindeki bazı kavramları yasaklayarak "bölücülüğe" çağrışım yapmayı engellemek istiyor. Ulusal baskı, düşüncelerini açıklama yasağıyla birlikte, çağrışım yasağıyla da tamamlanmaktadır. Düşüncenin oluşumundan sonra, şu ya da bu yolla açıklanmasını engelleyemedikleri yerde, düşünebilmenin önü kesilmek isteniyor! Hakim sınıflar çağrışım yapmayan harflerin olmadığını bildiğinden E, G ve Y harfleriyle kendi istediği yönlü çağrışım yapmaya çalışıyor. Fakat çabaları boşuna! İşaretlerin, harflerin, kavramların vb. vb. değiştirilmesi de faşist Türk devletinin, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde yıkılmasını engelleyemeyecektir!

10 Şubat 2000 X